UN SPION LA VATICAN

EDITURA Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

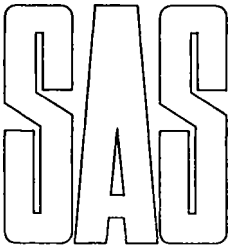

Un spion la Vatican

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-9138-67-5

Malko Productions – Paris,
L'espion du Vatican
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1999

Gerard de Villiers

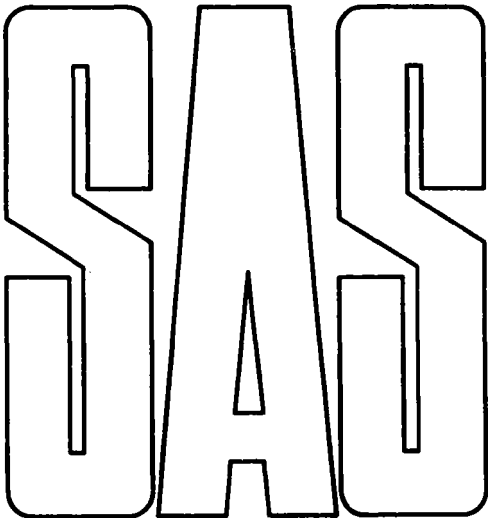

Un spion la Vatican

În româneşte de Anca Pisică

1999

CAPITOLUL I

Stephan Martigny alergă până la vechea maşină Alfa 33 albă, parcată în faţă la Il Torrione, turnul rotund ce datează din secolul al XV-lea şi adăposteşte IOR[1], banca Vaticanului, situată exact lângă cele trei corpuri paralele unde îşi adăposteau Gărzile elveţiene ofiţerii. Îşi oprea maşina lângă zidurile groase construite din pietre cu şanţuri între ele, ca şi ceilalţi ofiţeri din Garda elveţiană care posedau un vehicul. Când se urcă la volan, era atât de nervos, încât fu nevoit să răsucească de trei ori cheia în contact până să pornească motorul. După ce dădu înapoi, intră pe aleea ce cobora în pantă lină şi ducea la Poarta Sfânta Ana, singura intrare în Vatican care rămânea deschisă în permanenţă şi al cărei grilaj era încadrat de nişte coloane severe, deasupra cărora străjuiau doi vulturi, mai degrabă războinici decât pioşi. Pe obrajii tânărului ofiţer elveţian curgeau lacrimi, iar mâinile îi tremurau pe volan. Nu răspunse nici la salutul colegului său în uniformă albastră, cu o beretă imensă pe cap, care nu îi lăsa pe vizitatorii sosiţi incognito să se aventureze în interiorul sediului Sfântului Scaun.

Semaforul din faţa porţii avea culoarea roşie, deci ieşirea era interzisă, însă Stephan Martigny îl ocoli şi vira la stânga pe Via di Porta Angelica, mergând de-a lungul zidurilor Vaticanului pe sensul unic, până în Piazza del Risorgimento.

Trecuse puţin de ora şapte şi jumătate seara, iar în Borgo[2] circulaţia era intensă din cauza autocarelor pline cu turişti istoviţi şi maşinilor particulare. Stephan Martigny se strecura cum putea printre maşini cu fălcile încleştate, fără să se sinchisească de claxoanele celorlalţi şoferi enervaţi. Şi, cu toate acestea, la Roma şoferii erau mai degrabă „cumsecade”, închizând ochii la manevrele cele mai neaşteptate, iar stopurile păreau mai puţin severe. În acest carusel infernal, numai vehiculele cu două roţi se strecurau mai uşor.

Ajuns în fine în Piazza del Risorgimento, tânărul ofiţer coborî apoi pe Via Crescenzio până în Piazza San Giovanni di Malva şi se

---

[1] Instituto per Opere de Religione (n.a.).

[2] Cartierul care înconjoară Vaticanul (n.a.).

pomeni pe malul Tibrului. Aici traficul era mai lejer.

Viră la dreapta şi merse astfel pe Lungotevere până la podul Sisto, apoi se pierdu în labirintul de străduţe fără trotuare din Trastevere, cel mai vechi cartier al Romei, situat la sud de Vatican. Găsi ca prin minune un loc de parcare în Piazza San Giovanni di Malva, apoi străbătu pe jos Via Benedetta până ajunse la intersecţia cu Vicolo del Bologne, o străduţă şi mai îngustă. Clădirea de la numărul 61 era ca un fel de plombă lipită de casa de alături, ca un neg, micuţă, cu un singur etaj, deservită de o singură uşă din lemn maroniu, cu trei trepte la intrare. Numai încuietorile şi interfonul erau moderne. Stephan Martigny apăsă pe butonul soneriei şi, îndată ce i se răspunse, zise cu voce grăbită:

— Eu sunt!

Zăvorul se declanşă, el împinse uşa, intră şi urcă zorit cele patru trepte ale scării drepte. La cei douăzeci şi trei de ani ai săi, cu statura lui atletică, se simţea mereu în formă.

O tânără superbă într-o rochie neagră mulată, foarte mătăsoasă, care îi dezgolea un umăr, cu o crăpătură foarte adâncă pe coapsa stângă, îl aştepta în capul scării cu un pahar în mână. Părul acaju îi curgea în valuri peste umeri şi contrasta puternic cu ochii uimitor de albaştri.

Era desculţă, iar lacul de pe unghii semăna cu gura cărnoasă din care îţi venea să muşti. Stephan Martigny se opri în faţa ei gâfâind. Ea îşi descoperi dinţii regulaţi într-un zâmbet devastator.

— Nu îmi spui bună ziua? îl întrebă ea cu un glas dulce.

Stephan o strânse cu stângăcie în braţe, strivindu-i buzele cu gura lui. Ca să-i facă pe plac fiindcă îl întâmpinase în picioarele goale fiindcă, dacă şi-ar fi pus pantofi, ar fi fost cu un cap mai înalt decât el, iar acest lucru l-ar fi jignit. Ea avea un metru optzeci şi cinci.

Îmbrăţişarea lor se prelungi, iar Stephan Martigny simţi corpul tinerei presându-se de al lui. Timp de câteva clipe, se simţi în al nouălea cer. Muzica sălbatică şi divină, ce compunea *Misa Criola* şi care se auzea în difuzoarele ascunse privirii, părea să neutralizeze latura păgână a îmbrăţişării lor. În mintea lui Stephan, această linişte dură foarte puţin. În ciuda chemării mute a trupului lipit de el şi gurii care i-o strivea pe a lui, întreaga frustrare şi furie izbucniră la suprafaţă. El o împinse strângând-o de şolduri.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea imediat.

Simţind un nod în gât, Stephan Martigny clătină din cap, dar nu reuşi să răspundă. Era pentru prima oară când se simţea ca un băieţel în faţa acestei femei de care era îndrăgostit lulea. O întâlnise cu cinci luni în urmă. Fiind de gardă la Poarta Sfânta Ana, o zărise străbătând grilajul ce dădea în Via di Porta Angelica şi îndreptându-se brusc spre el. Era frig şi ea se îmbrăcase într-o haină de blană din care se vedeau doar bogăţia de păr acaju şi superbii ochi de peruzea.

Cu bereta lui imensă şi cu uniforma albastră, Stephan Martigny se simţea puţin cam ridicol. Dar era bucuros că nu îmbrăcase uniforma de gală, cu coiful său cu o egretă roşie, cu platoşă şi cu spadă pe deasupra! Această ţinută, adaptată perfect secolului al XV-lea, evoca mai degrabă un costum de teatru de la sfârşitul secolului XX. Slavă Domnului că ofiţerii din Garda elveţiană purtau această uniformă doar la ocazii festive… În cea mai mare parte a timpului, treaba lor era să păzească cele şase porţi ale Vaticanului şi pe cele de la apartamentele papei, în schimburi care ajungeau uneori şi la şaptezeci de ore pe săptămână. În ziua aceea, când Loretta Obinski se apropiase de el, tocmai îşi termina tura.

— *Prego*[3]*.* Unde este farmacia? îl întrebase ea.

În timp ce îi pusese sub ochi reţeta pentru eliberarea unui antibiotic, îi explicase că farmacistul ei din oraş nu putuse să-i facă rost de medicament şi o sfătuise să vină la Vatican. Aceasta era o practică obişnuită, deoarece farmacia Sfântului Scaun avea cel mai mare vad din capitală, iar medicamentele erau mai ieftine, căci la Vatican nu se introdusese TVA-ul. Tot din grijă faţă de oameni, gărzile nu numai că nu interziceau niciodată accesul la farmacia situată chiar deasupra biroului postului de pază al Sfântului Scaun, ci îi însoţeau pe vizitatori până acolo. Aşa s-a întâmplat şi cu Stephan Martigny care a condus-o pe străină până la farmacie. În timp ce cumpăra, el o observa gândindu-se că, pe lângă această roşcată strălucitoare, Gina, prietena lui, i se părea ştearsă de tot. După ce terminase de cumpărat, ea se întorsese spre el cu un zâmbet fermecător.

— Mulţumesc!

Stephan Martigny roşise, puţin cam fâstâcit şi o însoţise până la poarta cu grilaj. Zgomotul tocurilor sale înalte pe pavaj îl adâncise în câteva clipe de vis. Viaţa în Garda elveţiană nu era deloc atrăgătoare, desfăşurându-se între nesfârşitele ture, solda

[3] Fiţi amabil (n.a.).

de mizerie şi între nenumăratele renghiuri jucate de cei patru ofiţeri elveţieni de limbă germană care îi detestau pe francofoni.

Chiar înainte de a dispărea pe Via di Porta Angelica, străina roşcată se întorsese, adâncindu-şi ochii albaştri într-ai lui.

— Aveţi noroc că lucraţi aici! suspinase ea. Trebuie să fie extrem de fascinant…

Stephan Martigny roşise şi mai tare, apoi bâigui:

— Oh nu, nici chiar aşa…

Roşcata îl întrebase pe neaşteptate:

— V-ar mira dacă v-aş întreba despre viaţa dusă la Vatican?

— Acum?

Dacă ar fi întârziat mai mult în compania unui vizitator, ar fi fost pedepsit.

— Nu, fireşte că nu. Când veţi fi liber?

Neaşteptându-se la un aşa noroc chior, Stephan Martigny zise imediat:

— Mâine sunt de gardă tot aici, dar termin la ora două. Până mă schimb, îmi ia un sfert de oră.

— Unde ne vom întâlni?

— Chiar aici, la Poarta Sfânta Ana.

Frumoasa roşcată se strâmbă.

— Ştiţi unde este hotelul *Columbus,* de pe Via Conciliazione?

Acesta era bulevardul monumental care cobora din Piaţa Sfântul Petru situată pe malul Tibrului.

— Bineînţeles.

— Vă voi aştepta la bar. Este o atmosferă tare plăcută. Aţi putea veni pe jos?

Nevenindu-i să-şi creadă norocului, Stephan nu închisese ochii toată noaptea. A doua zi, Loretta Obinski venise la întâlnire. El aflase totul despre ea: de origine cehă, ea se măritase cu un italian care o neglija, gândindu-se doar la afacerile lui. Era proprietarul unui mic şantier naval şi călătorea foarte mult.

Când s-au întâlnit prima oară, au discutat foarte mult despre Vatican… Apoi, după mai multe întâlniri, interesul Lorettei Obinski pentru Sfântul Scaun se mai atenuase. În ziua în care ea îi propusese cu o voce egală lui Stephan să meargă să bea ceva la ea, în garsoniera pe care o păstrase încă de la venirea ei la Roma, tânărul ofiţer, care nu era deloc prost, înţelesese că a sosit şi vremea lui.

O întâlnise în apropierea Vaticanului la volanul unui masiv Subaru 4x4 negru pe care îl conducea, iar ea îl dusese pe Vicolo

del Bologne, în căsuţa ciudat de mică. În timp ce stătea stingherit în picioare în mijlocul încăperii examinând interiorul, Loretta destupase o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc des Blanes din 1990 şi umpluse două pahare.

Stephan Martigny nu băuse şampanie în viaţa lui. Bulele sifonate i se urcaseră numaidecât la cap, în vreme ce Loretta Obinski îi umplea întruna cupa cu lichidul spumos. Parcă era într-un vis. Stăteau amândoi pe canapeaua roşie, iar Loretta se juca cu picioarele sale lungi ivite din fusta scurtă a taiorului verde punându-şi-le unul peste celălalt şi invers. Prin deschizătura hainei, el zări dantela sutienului bine umplut. Dar mai era şi privirea aceea insistentă fixată asupra lui. Când se aplecase şi strecurase mâna ca să cuprindă în palmă sânul greu şi tare, Loretta se întinsese pur şi simplu, oferindu-i buzele şi limba.

Stephan găsise singur drumul până la pântece atunci când ea îşi desfăcuse picioarele ca să-l ajute. Gemu în timp ce îi masa membrul tare prin jeanşi. Fiindcă nu reuşea să-i desfacă fusta, ea se ridicase şi, din câteva mişcări, se dezbrăcase de taior, lăsând pe ea doar sutienul, un slip din dantelă neagră şi un ceas elegant Breitling Callistino cu o curea portocalie din piele de crocodil.

Îl trase de mână până la pat, scăpând de slip în trecere. Gâfâind ca un cerb, Stephan se pomenise înfipt în ea până la rădăcină, muncind-o de parcă ar fi vrut să o sfârtece. Loretta se balansa sub el cu gura căscată, cu figura schimonosită de plăcere şi cu mâinile încleştate pe spinarea lui, ţintuită de membrul puternic, exact ca un fluture prins cu un ac în insectar… Loretta gâfâia îndoită ca o broască, cu coama lungă şi roşcată răsfirată pe pat. Când Stephan îşi împrăştiase sămânţa în pântecele ei, iar fata urlase, el se simţise stăpânul lumii.

Amândoi erau scăldaţi în sudoare. Lorettei i se mai vedeau doar ochii, iar cele câteva cuvinte pe care i le şoptise la ureche tânărului ei amant îl făcuseră să se simtă în culmea fericirii.

— Prima oară când te-am văzut, mi s-a părut că eşti foarte frumos şi te-am dorit imediat.

După ce ajunsese în camera lui situată la etajul al treilea în cartierul în care locuiau Gărzile elveţiene, Stephan Martigny plutea pe un norişor roz. Claude, cel mai bun prieten al lui, îl acostase pe coridor.

— Ce ai păţit? Pari cam ciudat.

— Nimic! minţise el, strecurându-se în camera lui în care stătea singur datorită gradului de vicecaporal.

Aici, lungit pe pat, îşi derulă în minte filmul ultimelor ore. Era în al nouălea cer. Cum se putea ca o femeie atât de frumoasă ca Loretta să fie atrasă de un tânăr ca el, puţin frustrat, mai tot timpul deghizat în soldăţel de operetă ca să câştige un milion opt sute de mii de lire pe lună?

Săptămânile trecuseră una după alta. Se întâlniseră în mod regulat, dar nu atât de des pe cât dorea Stephan. Se duceau la restaurante, la plajă în Ostia, cu maşina lui veche Alfa 33 de culoare albă, în cârciumi sau în vizită la muzee. Tânărul ofiţer din Garda elveţiană era îndrăgostit până peste urechi. Loretta devenise mai mult decât o amantă, confidenta şi sfătuitoarea lui. Stephan era mai apropiat de ea decât de maică-sa.

Din păcate, Loretta se întâlnea cu el printre picături, atunci când soţul ei o lăsa în pace. Uneori, când nu se vedeau, Stephan Martigny se plimba pe Vicolo del Bologne, adulmecând împrejurimile ca un animal.

Deşi avea această legătură, el îşi păstrase totuşi „fidanzata”, pe Gina, o brunetă picantă de care nu se mai putea apropia: era incapabil să o înşele pe Loretta. Cu Gina ieşea împreună cu prietenii, se duceau la cinematograf, mâncau îngheţată, se plimbau cu rolele, dar nu scotea o vorbă despre existenţa Lorettei, care îl pusese să jure că va păstra secretul legăturii lor. Făcuse o singură excepţie de la această regulă: voise neapărat să-i prezinte cucerirea părintelui Hubertus, duhovnicul lui. Nu îi spusese nici măcar mamei lui care locuia în Elveţia.

Toate întâlnirile lor se derulau cam în acelaşi mod. Stephan se năpustea la Loretta şi făceau dragoste cu patimă cât mai mult timp posibil. După aceea, rămâneau despuiaţi, vorbeau şi goleau o sticlă de şampanie. Odată, Stephan, care trebuia să se întoarcă la post la ora unu, adormise şi se trezise tocmai a doua zi, la şapte dimineaţa… Extravaganţă care îl costase o pedeapsă severă.

Treptat, treptat, el se prinsese şi mai tare în jocul acestei legături nesperate. Vizibil mai mare decât el cu vreo cincisprezece ani, Loretta îi aprecia forţa şi vigoarea sexuală caracteristice vârstei lui. Avea douăzeci şi trei de ani. Nu îşi făcuseră niciodată planuri de viitor. Ea nu aducea deloc vorba despre bani, îl invita uneori în oraş, însă ieşeau puţin. Stephan o ţinea la curent cu micile sale griji, dar mai ales, cu problemele pe care le avea cu superiorii elveţieni vorbitori de limbă germană din Garda elveţiană. Locotenent-colonelul Hofenberg părea să-l fi

luat la ochi de câtăva vreme, pedepsindu-l pentru cel mai neînsemnat motiv, impunându-i ore suplimentare de pază, persecutându-l.

Loretta Obinski zâmbea când Stephan îi povestea micile lui supărări, date repede uitării între coapsele ei. Însă, în seara asta, lucrurile păreau mult mai grave. Loretta şterse cu duioşie ochii tânărului ei amant.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea întrebarea.

Stephan Martigny izbucni deodată, fără să se poată abţine:

— Nemernicul ăla nu mi-a dat decoraţia! Era dreptul meu! Dacă nu primesc medalia, nu voi putea găsi de lucru în Elveţia... Şi acum o să-şi bată şi mai tare joc de mine. În dimineaţa asta, a fost numit comandantul Gărzii elveţiene. Pe când eu o să mai am de tras încă opt luni!

Ochii i se umpluseră iarăşi de lacrimi. Loretta se apropie şi îi sărută cu un gest plin de tandreţe. Apoi, începu cu calm să-i descheie nasturii cămăşii din mătase neagră. Îşi aşeză palmele pe pieptul lui şi îşi lipi buzele de el. Mângâierile şi sărutările uşoare îl mai liniştiră pe Stephan. Loretta termină de descheiat cămaşa, continuându-şi manejul. Apoi începu un dans cu unghiile, zgândărind încetişor sfârcurile tânărului ofiţer. O mângâiere care îl făcu să intre imediat în transă. Stephan se înfioră şi sângele îi inundă rapid sexul.

Acum nu mai avea chef de vorbă. Grijile care îl năpădiseră când gonea pe Vicolo del Bologne i se păreau acum neînsemnate. În culmea excitării, el îşi strecură mâna în despicătura laterală a rochiei Lorettei şi îi atinse pântecele, îndepărtă cu degetele lui groase de ţăran originar din Valais triunghiul din nailon şi pătrunse în carnea moale. Loretta se clătină năucită de această mângâiere brutală. În picioare, în mijlocul camerei, se legănau ca nişte beţivi. Loretta desfăcu centura pantalonilor care căzură în vine. Apoi, apucă membrul viril şi îl strânse cu putere. Gura îl căuta cu frenezie ca să-l sărute cu pasiune.

— *Scopami!*[4] suflă ea, apoi strivi buzele tânărului cu gura ei.

Ritualul lor amoros intra din nou în normal. Sunetele grave din *Misa Criola* adăugau o dimensiune spirituală aventurii lor sălbatice. Stephan îi prinse sânii umflaţi în mâini peste ţesătura subţire a rochiei şi începu să-i frământe pişcându-le sfârcurile şi chinuind pielea elastică. Loretta îl săruta cu înfocare în timp ce

[4] Regulează-mă! (n.a.).

gâfâia.

După aceea, ea alunecă încetişor de-a lungul corpului tânărului ei amant. În genunchi, ea îl înghiţi în întregime. Mâinile urcară din nou spre piept. În această poziţie, femeia părea că se roagă unui zeu nevăzut. Stephan era excitat la culme. O ridică repede pe Loretta şi o împinse spre pat, fără să-i scoată rochia care se ridicase singură.

Când simţi bazinul tânărului între coapsele ei, femeia îi îmbrăţişă spatele musculos. Cu pantalonii în vine, Stephan se afundă în pântecele care i se oferea cu o mişcare sălbatică. Trupul subţire al Lorettei se arcui, iar ea trase un chiot scurt. El o poseda încet, aşa cum îl învăţase ea. De acum înainte, ştia să se descurce. Loretta îi trase capul spre ea şi, uitându-se în ochii lui, zise în şoaptă:

— Îmi place cum mă regulezi. Eşti atât de puternic!

Aceste cuvinte simple îl făcură pe Stephan să-şi piardă controlul. Simţi seva urcând din străfunduri şi explodă cu o mişcare violentă a bazinului care o împinse pe Loretta tocmai în capul patului.

Puţin mai târziu, tânăra femeie se desprinse cu duioşie din îmbrăţişare, aruncând o privire plină de admiraţie sexului încă treaz al amantului ei. Dezmeticindu-se, Stephan se gândi iarăşi la problemele lui, în loc să mai facă dragoste încă o dată. Ea se duse şi luă din bar obişnuita sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, umplu două cupe şi îi întinse una lui Stephan spunând:

— Acum povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Stephan goli mecanic paharul şi se uită la ceasul Breitling Chronomat nou-nouţ, un cadou de la Loretta de ziua lui, acum o lună – însă pentru prieteni, dăruit de mama lui.

— Trebuie să plec, zise el cu un aer întunecat.

— Eşti de gardă?

— Nu. Dar trebuie să-i trag trei gloanţe în cap nemernicului de Hofenberg!

Loretta Obinski îi puse cu tandreţe un deget pe buze.

— Nu vorbi prostii! De ce vrei să faci aşa ceva?

— Doar ţi-am spus! Nenorocitul ăla nu mi-a dat medalia! Aveam tot dreptul să o primesc! Acum trebuie să aştept încă un an ca să o obţin! Cum tocmai a fost numit comandant, o să mă frece şi mai tare.

— De ce îţi face astfel de porcării?

— Ştii bine de ce! Mai întâi, pentru că sunt din regiunea Valais şi nu înţeleg germana. În al doilea rând, mi-a reproşat mereu că ies prea mult în oraş şi că am prieteni italieni. De când te-am cunoscut pe tine, este şi mai rău! Încep să cred că are antene… Nu ratează nici o ocazie să-mi joace un renghi. Acum cu medalia! Absolut *toţi* ofiţerii din Gardă o primesc după doi ani de serviciu. Când le voi spune viitorilor mei superiori din Elveţia că nu am primit-o, mă vor întreba ce crimă am înfăptuit. Ce altceva aş putea să fac decât să mă răzbun?

Părea total derutat. După ce termină de povestit, îşi scoase din buzunar un pachet de Gauloises blondes şi îşi aprinse o ţigară.

— Linişteşte-te, îl sfătui Loretta cu vocea ei blândă. Nu te-am văzut niciodată în asemenea hal…

Stephan Martigny se încordă.

— Asta e! Nenorocitul ăsta de Hofenberg nu mă va mai chinui şi mai mult. Nu, o să…

Loretta Obinski îl apucă de braţ.

— Eu am o idee mai bună! îi zise tânăra. Oricum va aranja mai bine lucrurile fără să declanşeze o dramă.

— Vreau să mă răzbun, repetă tânărul.

— Te vei răzbuna, dar într-un mod inteligent, răspunse Loretta Obinski.

— Cum?

— Vrei să te duci la şeful tău?

— Da, dar…

— Te vei duce la el, continuă tânăra cu aceeaşi voce blândă şi îl vei speria de moarte…

— Cum adică?

Şi mai încurcat, Stephan nu înţelegea nimic. Loretta îi adresă un zâmbet pervers.

— În loc să-l omori, îl vei ameninţa!

— Şi după aceea?

— Având în vedere starea în care te afli, îi va fi foarte frică… Ai armă, nu-i aşa?

— Da, Sig-ul meu de la serviciu.

— Foarte bine.

Ea întâlni privirea nedumerită a tânărului şi îl sărută încet, apoi continuă:

— După aceea, vei veni să mă iei ca să petrecem o seară, minunată. În seara asta se deschide o discotecă la Fregene. Sunt

invitată. Te voi duce acolo.

— Şi soţul tău?

— Nu este la Roma. Iar acolo nu mă cunoaşte nimeni.

Stephan Martigny clătină din cap.

— E o prostie! Dacă procedez astfel, comandantul Hofenberg o să se răzbune şi mă va băga la închisoare. Nu o să mai pot ieşi şi nu o să ne mai vedem.

Trăsăturile Lorettei se luminară de un surâs strălucitor.

— Ba nu, îl corectă ea liniştită, Hofenberg te va da afară din Garda elveţiană. Nu va putea rezista în faţa unui asemenea afront.

— Şi ce se va întâmpla cu mine? se nelinişti tânărul. Nu mai am nici un ban, i-am cheltuit pe toţi. Iar după povestea asta, nimeni nu-mi va da de lucru.

— Ba da, eu.

Uluit, el o fixa tăcut. Loretta Obinski continuă:

— Soţul meu caută un paznic pentru şantierul naval. Nu este departe de aici. Pe Lungotevere Dante. Mi-a cerut să mă ocup de acest lucru. Vei câştiga de două ori mai mult decât la Vatican şi vei putea rămâne la Roma. Vom continua să ne vedem. Ştii foarte bine că eu nu voi putea să locuiesc în Elveţia. Am viaţa mea aici.

Stephan Martigny se scutură uluit. Lucrurile avansau prea repede pentru el. În urmă cu o oră, era cuprins de furie şi de deznădejde şi voia cu tot dinadinsul să-şi ucidă şeful nedrept. Şi iată cum, dintr-o dată, Loretta îi oferea un viitor luminos: o slujbă şi pe ea. Era mult prea frumos.

— Soţul tău nu o să bănuiască nimic? obiectă el.

— Nu. Îi voi spune că am răspuns unui anunţ. Iar Garda elveţiană a Vaticanului se bucură de o reputaţie foarte bună în Italia… Acum îmbracă-te şi du-te acolo ca să te întorci repede!

Ca să exemplifice, ea se ridică, îl trase de mână şi se lipi strâns de el.

— Te aştept, rezolvă repede! Între timp, eu o să mă fac frumoasă pentru tine, îi spuse ea cu glasul cel mai senzual.

Ea îl privi cum se îmbracă şi îl sărută înainte să coboare scările. După ce închise uşa în urma lui, luă un „telefonino[5]” din poşetă, formă un număr şi purtă o discuţie foarte scurtă. După aceea, se duse să facă un duş. Corpul ei mirosea încă a dragoste.

*

[5] Telefon portabil (n.a.).

* *

Stephan Martigny trecu aproape fără să încetinească Poarta Sfânta Ana, străbătând aleea care se afunda în inima Vaticanului. Staţionă ca de obicei lângă turnul rotund al IOR şi, trecând pe sub bolta clădirii ofiţerilor, se îndreptă cu paşi grăbiţi spre camera lui de la etajul al treilea din imobilul următor. De când fusese numit vicecaporal în Garda elveţiană, avea privilegiul să doarmă singur.

Urcă într-un suflet cele trei etaje, se duse direct la sertarul mesei şi scoase Sig-ul cu calibrul de nouă milimetri, un pistol automat elveţian primit în dotare numai de ofiţeri. Simplii halebardieri nu posedau astfel de arme.

Pistolul avea numai şase cartuşe în încărcător ca să nu se strice trăgaciul. La Vatican, se ivea foarte rar ocazia de a folosi pistolul şi numai Gărzile elveţiene erau înarmate. Stephan Martigny îşi strecură arma sub cămaşă, în curea, apoi se uită la ceas: era nouă fără cinci minute. Într-o jumătate de oră, se va întoarce în Trastevere după ce îşi va vărsa toată furia. Propunerea Lorettei rezolva dintr-o dată toate problemele.

Coborî din nou scările, traversă curtea, apoi urcă în clădirea de alături. Când ajunse pe palierul de la etajul al doilea, de abia mai răsufla şi se opri brusc. Pe culoar aştepta un preot în sutană, chiar în faţa apartamentului lui Ludwig Hofenberg. Se întoarse şi Stephan îl recunoscu pe duhovnicul său, părintele Hubertus. Era un prelat în vârstă de treizeci şi cinci de ani, cu o frunte înaltă cu un început de chelie, cu privirea inteligentă şi pătrunzătoare ascunsă de nişte ochelari cu rame aurii, cu bărbia extrem de mobilă. Puţin cam slăbuţ de felul lui, în sutană părea şi mai firav.

Părintele Hubertus îşi termina studiile la Roma, dar mai făcea şi nişte călătorii discrete în calitate de membru al diplomaţiei secrete a Vaticanului. Datorită relaţiilor sale la Curie, avea mai multă trecere decât un preot obişnuit, lucru de care Stephan îşi dăduse seama în mai multe ocazii. Însărcinat cu vegherea asupra moralităţii ofiţerilor din Garda elveţiană, în afara statutului de preot „oficial”, el devenise prietenul lui Stephan.

Părintele Hubertus venise în mod sigur în vizită la comandantul Ludwig Hofenberg ca să-l felicite pentru avansare. El înaintă spre tânărul ofiţer şi, cu zâmbetul lui mieros, îl descumpăni:

— Stephan, te aşteptam.

*

* *

Tulburat, Stephan Martigny se opri brusc. Cum de ghicise părintele Hubertus? Prelatul îl şi luase de braţ, trăgându-l departe de uşa apartamentului lui Hofenberg.

— Ştiam că vei veni, zise cu vocea lui blajină.

— Cum?

— Ai pălăvrăgit mult cu prietenii tăi în seara asta! Mi-au spus cât de supărat ai fost că nu ai primit medalia. (Coborî puţin glasul.) De asemenea, am auzit şi ce aveai de gând să faci…

Tânărul ofiţer se făcu roşu ca racul. Este adevărat că, înainte de a se duce la Loretta, îşi vărsase oful în faţa celor mai buni prieteni ai lui. Cu toate astea, nu îşi amintea să le fi spus ceva precis.

Privirea părintelui Hubertus se opri asupra umflăturii pe care o făcea pistolul pe sub cămaşă. El întinse mâna spre tânăr.

— Dă-mi arma, Stephan, nu vreau să faci o tâmpenie.

Subjugat şi fără să încerce măcar să comenteze, Stephan Martigny băgă mâna sub cămaşă şi îi întinse Sig-ul duhovnicului său, ţinându-l de ţeavă. Părintele Hubertus îl luă, trase culasa ca să verifice încărcătorul şi îi aruncă tânărului o privire plină de reproş.

— Stephan, e încărcat!

Lăsă culasa să revină în poziţia iniţială, introducând în acelaşi timp un glonţ pe ţeavă, apoi strecură pistolul automat în buzunarul sutanei.

— Fii atent, părinte Hubertus, că are un glonţ pe ţeavă! bâigui Stephan.

Preotul nu spuse nimic, mulţumindu-se să-i adreseze un zâmbet liniştitor.

— Să te ierte Dumnezeu pentru furia ta! zise el. Tinereţea e de vină. Ştiu că ai fost victima multor nedreptăţi. Ca să îţi uşurezi sufletul de această ură, îi vom face amândoi o vizită comandantului Hofenberg. Voi vorbi cu el şi îi voi cere să se poarte mai frumos cu tine. Haide, vino!

Cu mintea clocotind de furie, Stephan Martigny îl urmă pe părintele Hubertus. Când ajunseră în faţa uşii lui Hofenberg, prelatul se întoarse.

— Înainte de a intra, trebuie să te calmezi şi să-i ceri iertare lui Dumnezeu pentru gândurile tale rele. Îngenunchează!

Tânărul ofiţer se aşeză în genunchi ascultător, cu mâinile încrucişate la piept. Simţi degetele alinătoare ale părintelui

Hubertus atingându-i faţa şi îi auzi vocea:

— Să ne rugăm împreună... *Agnus Dei, qui tollis peccata mundi...*

Stephan Martigny deschise buzele ca să se roage. Dar nu avu răgazul să pronunţe nici măcar un cuvânt. Simţi răceala unui obiect rotund care i se afunda în gură de-a curmezişul şi care îl făcu să icnească. După aceea, totul în jur explodă şi încetă să mai existe.

Părintele Hubertus lăsă braţul să atârne moale pe lângă corp, cu pulsul la 150. Avea senzaţia că împuşcătura se auzise până în Piaţa Sfântul Petru. Trupul lui Stephan Martigny zăcea chircit la picioarele lui. Cum în momentul în care îl împuşcase, el stătea puţin aplecat, corpul se lăsase puţin pe spate din cauza energiei cinetice a glonţului care îi străbătuse cutia craniană, dar apoi reveni la poziţia de dinainte.

Tulburat, criminalul îi ceru iertare lui Dumnezeu pentru fapta pe care tocmai o săvârşise. Dar nu avu timp să se reculeagă prea mult, căci uşa apartamentului lui Ludwig Hofenberg se deschise larg, iar în prag apăru comandantul Gărzilor elveţiene.

— *Wa's ist...* începu el.

Privirea se opri pe cadavrul lui Stephan Martigny şi îşi înăbuşi un ţipăt de groază. Părintele Hubertus nu se mişcase din loc. Cu un gest mecanic, ridică încetişor braţul, iar comandantul Gărzilor elveţiene zări arma. Îşi roti ochii în toate părţile. Timp de câteva secunde, crezu că prelatul luase pistolul de jos ca să i-l arate. Apoi, întâlni privirea fixă, aproape halucinantă a părintelui Hubertus şi înţelese pe dată. Uluit şi şocat, făcu un pas înapoi fără să scoată o vorbă. Cu braţul întins, prelatul apăsă pe trăgaci.

Se auzi din nou o explozie înfiorătoare. Atins exact sub ochiul stâng, Ludwig Hofenberg se prăbuşi imediat în holul mic de la intrare. Părintele Hubertus lăsă braţul în jos şi îi mai trase un glonţ când zăcea pe podea. O făcuse mecanic. Atunci auzi urletul unei femei şi ridică privirea.

O femeie brună, îmbrăcată cu un trening, stătea în cadrul uşii de pe coridorul care ducea în celelalte camere. Era Esmeralda, soţia lui Ludwig Hofenberg. Văzuse scena în treacăt, apoi se întoarse ca să fugă. Părintele Hubertus întinse din nou braţul şi trase la nimereală. Nevasta comandantului fu secerată brusc de un glonţ care îi pătrunsese în măduva spinării şi alunecă de-a lungul peretelui.

Părintele Hubertus rămase uimit o fracţiune de secundă,

dându-şi seama că o omorâse pe loc, apoi se cutremură. Ieşi din apartament şi cercetă coridorul pustiu. Ludwig Hofenberg era singurul locatar de pe palier, însă focurile de armă îi vor atrage în curând pe vecinii de la celelalte etaje. Preotul apucă pistolul de ţeavă şi şterse repede mânerul cu sutana, apoi se aplecă şi puse arma în mâna lui Stephan Martigny. Se ridică gata să verse, din cauza materiei cervicale care ieşea din capul sfărâmat al tânărului şi din cauza mirosului fad al sângelui şi al prafului de puşcă. De aici înainte, nu mai risca nimic.

Dacă apărea cineva, se va căina că nu a ajuns mai devreme ca să împiedice nenorocirea. Se îndreptă spre scara din spate, care era mai puţin folosită şi coborî cât putu de repede. Când ajunse jos, inima îi bătea ca o tobă… Ocoli turnul IOR şi se îndreptă spre Secretariatul de Stat, administraţia Sfântului Scaun. Îndată ce ajunse pe podul ce ducea la Curtea San Damase, mai încetini puţin ca să-şi mai domolească bătăile inimii. Cele patru împuşcături îi mai răsunau încă în urechi. Acum zece ani, când intrase în preoţie, nu se gândise nici o clipă că ar putea ajunge să comită un asemenea act. Un triplu asasinat! Tocmai el care jurase să-şi iubească întotdeauna aproapele.

Neştiute sunt căile Domnului… Când ajunse în Curtea San Damase, se întoarse şi coborî pe aleea ce ducea la Poarta Sfânta Ana. În momentul în care intra în Capela Sfânta Ana, exact în partea stângă a intrării, zări o salvare care ieşea din Centrul Medical al Vaticanului.

Obscuritatea ce domnea în acest lăcaş sfânt îl mai linişti puţin. Stând pe un scăunel de rugăciune cu capul în mâini, îl implora din tot sufletul pe Dumnezeu să-l ierte. Era convins că o făcuse pentru papă şi pentru Sfântul Scaun, aşa cum „ei” îi dăduseră de înţeles, dar mai pe ocolite. Dumnezeu îşi va recunoaşte „oile” la momentul potrivit. Îşi dădu seama că îi tremurau mâinile şi le încrucişă ca să le oprească.

Încercă să înţeleagă dacă nu cumva Domnul îi condusese mâna ca să ucidă de prima dată pe omul desemnat şi pe soţia acestuia. El nu mânuise în viaţa lui o armă…

Se rugă în continuare, agăţându-se de toate pildele din Biblie şi de experienţa lui din Liban, unde preoţii maroniţi îşi apăraseră credinţa cu mitraliera grea, fără nici un proces de conştiinţă… Cu toate acestea, părintele Hubertus era lac de transpiraţie. Se întoarse cu senzaţia că cineva îl pândea, însă în Capela Sfânta Ana nu era decât el.

După douăzeci de minute, tot nu îşi găsise liniştea. Se strădui să iasă din capelă şi să meargă pe aleea ce ducea la Vatican. Nu ieşise bine, că un ofiţer din Garda elveţiană, cu figura răvăşită, alergă spre el.

— Părinte Hubertus! Ştiţi ce s-a întâmplat?

— Nu. Ce anume?

— Stephan Martigny l-a omorât pe comandantul Hofenberg şi pe soţia lui, apoi s-a sinucis! Este îngrozitor.

Părintele Hubertus îşi împreună mâinile atât de strâns, încât i se albiră încheieturile.

— Doamne Sfinte! făcu el cu vocea tulburată. Cum a fost posibil?

*

* *

Loretta Obinski se afla în maşină când auzi la radio anunţul masacrului de la Vatican. Opri şi formă imediat un număr pe mobil. Dar îi răspunse un robot pe care lăsă un mesaj foarte scurt şi neutru.

*

* *

Într-o clădire destul de jegoasă din centrul Romei, pe Via Gaeta la numărul cinci, un bărbat privea ploaia de afară. În oraş domnea o căldură sufocantă, iar aparatul de aer condiţionat se stricase. Fără să se gândească la nimic, desena vaporaşe pe o sugativă. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Ridică receptorul, ascultă, apoi mulţumi.

Brusc, se simţi cu zece ani mai tânăr. Se ridică şi se duse să ia dintr-un dulăpior încuiat cu cheia un trabuc Coiba – cele mai bune ţigări de foi din Cuba – şi o sticlă de coniac Otard XO. Alese o ţigară, turnă puţin coniac într-un bol, îşi încuie comoara la loc în dulap şi se aşeză confortabil pe o canapea din piele neagră care, între timp, devenise verzuie. Îşi aprinse trabucul şi suflă cu voluptate fumul, apoi începu să încălzească băutura în palme. Era mulţumit de sine. Marionetele pe care le mânuia se comportaseră perfect. Ca nişte soldăţei ascultători.

Acesta era un dosar pe care îl putea închide cu conştiinţa împăcată.

CAPITOLUL II

Taxiul se opri după colţ, pe Via Veneto, în faţa hotelului Excelsior. Lângă el se înălţa maiestuoasa clădire a Ambasadei americane, un palat roman cu faţada de culoare ocru, înveselită puţin de obloanele verzi. Vechea ambasadă, o vilă imensă înconjurată de palmieri, construită după război, părea minusculă pe lângă aceasta de acum… Prudent, Malko îşi lăsase Mercedesul închiriat la *Hilton.* Din cauza nenumăratelor sensuri unice, interdicţiilor de staţionare în anumite locuri şi zonelor pietonale, centrul Romei era practic imposibil de străbătut, mai ales că cete întregi de *carabinieri*, lipsiţi de indulgenţă, pândeau la fiecare colţ de stradă.

Traversă, se prezentă în faţa puşcaşului marin care stătea în ghereta lui de sticlă şi aşteptă cuminte. Încă nu se întâlnise cu şeful Centralei CIA din Roma, numit aici după „anii de plumb”. Văzu coborând din lift un bărbat înalt, blond, cu chelie, cu o statură atletică, dar zâmbitor.

— Rick Peretti, zise el primul în timp ce strângea mâna lui Malko. Şoferul meu ne va lăsa la *Hassler.* Din restaurantul de la ultimul etaj, se vede panorama superbă a Romei, am rezervat una dintre cele mai bune mese…

Se urcară într-un Mercedes negru blindat, care staţiona în curte. Cu ochii lui albaştri, Rick Peretti semăna mai degrabă cu un suedez decât cu un american de origine italiană. Se uită cu coada ochiului la Malko.

— A trecut câtva timp de când nu aţi mai venit la Roma, nu-i aşa?

— Da, a cam trecut. Era în „anii de plumb” [6].

— De aceea mă plimb şi eu cu tancul ăsta! replică americanul. Administraţia este mereu în urmă cu un război. Brigăzile Roşii se retrag, iar SISMI[7] pândeşte. *Ma…*

Făcu un gest de lehamite. După cinci minute, ajunseră pe Via Sistina. Hotelul *Hassler* mai avea încă farmecul lui de clădire veche, care, la parter, fusese îmbogăţită cu o galerie de

---

[6] Perioada Brigăzilor Roşii (n.a.).

[7] Serviciile italiene de Informaţii (n.a.).

magazine de lux. Unul dintre magazine expunea un superb ansamblu în stil Art deco, creaţie a arhitectului Claude Dalle. Liftul îi dusese la ultimul etaj, în restaurantul cu o panoramă minunată. Un şef de sală tacticos îi aşeză la o masă amplasată lângă marginea terasei. Nu departe de ei, cinci bărbaţi îmbrăcaţi în costume de pastori protestanţi, printre care şi un negru, discutau veseli în faţa sticlelor aproape goale. Şeful centralei se aplecă la urechea lui Malko.

— Eminenţa sa, cardinalul Lazotti, este un obişnuit al localului…

Negrul povestea o păţanie care îi făcu pe ceilalţi să izbucnească în râs.

— Cu toţii sunt ecleziaşti? îl întrebă Malko.

— Africanul este monseniorul. Emmanuel Milingo, arhiepiscopul Zambiei, zise încetişor Rick Peretti. Este una dintre figurile cele mai pitoreşti de la Vatican. Locuieşte pe Via di Porta Angelica şi e pasionat de cântecele populare, de medicina africană şi de exorcism. Se pare că îl deranjează mereu pe Sfântul Părinte care nu prea are simţul umorului şi nu l-a mai primit în audienţă de prin 1989… Însă de Milingo nu se poate atinge nimeni.

Li se aduseră porţii mici de spaghetti cu trufe. Cele cinci eminenţe începură să vorbească mai încet. Chelnerii roiau în jurul lor, iar Malko nu se putu abţine şi întrebă:

— Câştigă bine?

Rick Peretti zâmbi cu înţelegere.

— Vaticanul dispune de mulţi bani, deci poate să achite o notă de plată. Apropo, nu vă întrebaţi de ce vă aflaţi la Roma?

Malko făcu un gest de resemnare şi zâmbi în timp ce gusta din deliciosul Barolo.

— De mult nu mai îmi pun întrebări…

— Aţi citit ziarele?

— Da. Tragedia petrecută la Sfântul Scaun a făcut valuri şi în Austria. Nu în fiecare zi un ofiţer din Garda elveţiană îşi omoară şeful, pe soţia acestuia, apoi pe el însuşi. Acest lucru a dat naştere la clevetiri…

De trei zile încoace, ziarele din lumea întreagă vorbeau despre isprava tânărului ofiţer care, fără nici o explicaţie, îl omorâse cu arma din dotare pe noul comandant al Gărzii elveţiene, numit chiar în aceeaşi dimineaţă. Nefericitul se bucurase de funcţie doar o jumătate de zi.

Malko muşcă dintr-un *prosciutto* subţire ca foiţa de ţigară. Americanul îi aruncă o privire piezişă în timp ce îi turna puţin Barolo. Ridică paharul şi zise cu un surâs cam echivoc:

— Să bem în sănătatea prietenului dumneavoastră Markus Wolf[8]!

Surprins, Malko protestă:

— Dar nu este prietenul meu.

— Ştiu, recunoscu Rick Peretti, dar să zicem că l-aţi urmărit nu cu mult timp în urmă[9].

— Aşa este.

Markus Wolf, fostul şef al *Haupt Verwalfung Aufklarung,* era, fără nici un fel de îndoială, unul dintre cei mai mar spioni ai secolului. Malko îi dăduse de urmă după ce dispăruse din Germania de Est, în 1990 şi se refugiase mai întâi la Moscova, apoi se întorsese la Berlin. Rusofil, rusofon şi comunist până în măduva oaselor, era cu siguranţă omul care, în timpul Cortinei de Fier şi chiar după aceea, infiltrase cele mai multe „cârtiţe” în Vest. Cu toate astea, trăia liniştit pe unul dintre malurile râului Spree, în cartierul cel mai frumos din Berlin, bucurându-se de o retragere oarecum fără probleme. Cu ocazia „Manipulării Yggdrasil”, Malko îl întâlnise la Berlin, descoperindu-i vechile reţele care mai scoteau din când în când capul la suprafaţă. Dar ce amestec avea acum în masacrul de la Vatican?

Rick Peretti înghiţea cu lăcomie spaghetele *alle vongole*, specialitatea casei. În timp ce înfuleca, el zise următoarele:

— Vă găsiţi pe un teren cunoscut…

Malko fu politicos şi îl lăsă să termine. Încă un pahar plin cu Barolo îmbujoră obrajii americanului care se aplecă spre el.

— O să vă povestesc ceva drăguţ de tot, reluă el, deşi s-ar părea că nu are nici o legătură cu drama de săptămâna trecută. A început pe 16 octombrie 1978, o dată cu alegerea actualului papă Ioan-Paul al II-lea. După cum ştiţi şi dumneavoastră, este un polonez.

— Cred că, în afară de copilaşii mongoli, toată lumea ştie acest lucru, răspunse Malko zâmbind.

— Bine. Aflând despre alegere, Iuri Andropov, pe atunci şeful KGB-ului, s-a făcut foc şi pară. I-a chemat imediat la Moscova pe *rezidenţii* din KGB de la Varşovia şi de la Roma, ca să le

---

[8] Fostul director al Serviciului de Informaţii din Germania de Est, din 1952 până în 1986 (n.a.).

[9] Aluzie la SAS – *Yggdrasil – manipulare satanică* (n.a.).

reproşeze că au lăsat să fie ales un papă polonez, cetăţean al unei ţări membre în Pactul de la Varşovia, care gemea de catolici convinşi şi foarte activi. El era singurul care nu se „aliniase”, pe tărâm religios, cu cei din blocul sovietic.

— Bieţii de ei nu puteau face nimic, observă Malko.

— Evident! Dar în acea vreme, conducătorii sovietici trăiau în turnul lor de fildeş, rupţi complet de lumea înconjurătoare. Pe scurt, ca să nu fie îmbarcaţi cu bilet numai „dus” pe „Air Gulag”, şefii din KGB au promis să-şi răscumpere greşeala împânzind Vaticanul de spioni aflaţi în solda lor.

— Dar au existat întotdeauna, observă cu prefăcătorie Malko.

La masa de alături, arhiepiscopul Milingo povestea altă păţanie amuzantă. Rick Peretti începu să mănânce din *scaloppina* lui fină ca o dantelă.

— Bineînţeles, recunoscu el. Dar pentru ei nu este destul. Ca să fie şi mai eficienţi, au luat legătura cu diferite Servicii Secrete ale Pactului de la Varşovia, printre care HVA din Germania de Est, condus de Markus Wolf. El a câştigat jackpot-ul. Un „ofiţer agent” din RDG, stabilit la Berna, a „acaparat” în 1979 un tânăr căpitan din armata elveţiană, un anume Ludwig Hofenberg, care se pregătea să intre în Garda elveţiană a Vaticanului.

— Nu mai poţi să ai încredere în nimeni! oftă Malko. Un elveţian…

— Şi ei au nevoie de bani, observă cu fineţe Rick Peretti. Pe atunci, „agentul” din HVA a oferit patru sute de dolari pe lună. Fireşte că Ludwig Hofenberg nu era Richard Sorge[10], însă trebuia să-i mulţumească pe cei din Centrul de la Moscova. În anul următor, Ludwig Hofenberg se afla la Roma. Atunci, au fost nevoiţi să îngroape şampania din Crimeea la Iasnovo[11].

— Hofenberg a participat la atentatul împotriva papei din 1981?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Sincer să fiu, nu ştiu nimic. Ar fi putut să dea nişte indicaţii despre călătoriile Sfântului Părinte, însă o operaţiune ca aceea condusă de Ali Agca a fost cu siguranţă foarte închisă. După părerea mea, el nu a avut habar de nimic. Treaba lui era să transmită tot ce putea afla de la Vatican, datorită funcţiilor lui, prietenilor sau chiar rarelor întâlniri cu papa. Se ducea în mod

---

[10] Spion rus foarte cunoscut în timpul celui de-al doilea război mondial (n.a.).

[11] Sediul KGB din Moscova (n.a.).

regulat la Stazione Termini ca să se întâlnească cu un agent ce lua trenul de noapte Roma – Innsbruck şi îi furniza informaţiile.

— Serviciile Secrete italiene nu l-au prins?

— Nu.

— Atunci, cum de aţi aflat toate astea?

Rick Peretti îi zâmbi cu răceală.

— Eterna poveste. Un fugar pe nume Victor Şeimov, fost membru în KGB, apoi în SVR, a trădat Centrul de la Moscova din motive necunoscute. Spre sfârşitul anului trecut, i-a propus BND-ului[12] serviciile sale.

— De ce tocmai BND-ului?

— Lucra la Berlin pentru KGB şi asigura legătura cu HVA est-german. BND i-a dat o grămadă de bani, iar el le-a pus pe tavă tot ce ştia. Acolo l-a întâlnit pe amicul dumneavoastră Markus Wolf. Ştiaţi că în februarie 1990, după căderea Zidului Berlinului, el s-a refugiat la Moscova luând cu el şi o mică „avere”: lista cu cei două sute de agenţi din Militar Aufklarung[13] care lucrau în străinătate.

— L-am cunoscut pe unul dintre ei[14], spuse Malko.

— Ei bine, Ludwig Hofenberg a fost altul… Victor Şeimov a confirmat acest lucru. Chiar şi faptul că, după 1990, el a continuat să lucreze pentru KGB, apoi pentru SVR. După moartea lui Hofenberg, s-a găsit o probă suplimentară, după ce în *Berliner Zeitung* s-a scris că Hofenberg a fost un agent al HVA, datorită scurgerilor din BND. Într-un interviu, Markus Wolf a confirmat faptul că Hofenberg a făcut spionaj din plin pentru HVA sub numele de cod „Werder”.

Malko făcu ochii mari. Văzându-i expresia, şeful Centralei CIA uită să se înfrupte din porţia de *tiramisu* din faţa lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Este ciudată graba asta a lui Markus Wolf de a confirma existenţa unui agent la Vatican. Nu îi stă în obicei. De regulă, este mut ca un peşte.

Rick Peretti zâmbi cu ironie.

— Cred că i-a făcut plăcere să răscolească murdăria. Acum că Hofenberg a murit, asta nu are o importanţă prea mare. La cei şaptezeci şi patru de ani ai lui, Markus Wolf se cam plictiseşte. Aşa, îi mai trece şi lui timpul…

---

[12] Serviciile germane de Informaţii (n.a.).

[13] Departament din HVA (n.a.).

[14] Aluzie la SAS – *Yggdrasil – manipulare satanică* (n.a.).

Malko găsi explicaţia lui Peretti cam scurtă, dar nu insistă.

De obicei, oamenii ca Markus Wolf ascultă de reguli dure şi nu vorbesc niciodată, mai ales despre agenţii morţi… Hotărât lucru, toate obiceiurile începeau să se piardă.

— Spuneţi-mi, ce ar putea aduce nou un om ca Hofenberg SVR-ului, respectiv, fostului KGB? îl întrebă Malko. Războiul Rece s-a terminat, Solidarnosti a rămas doar o amintire, iar Polonia va adera curând la NATO.

— Este o întrebare foarte bună, recunoscu şeful Centralei CIA, dar sunteţi prea versat în treburile astea ca să nu vă daţi seama că există deseori agenţi care nu raportează mare lucru. Sunt obligaţi în schimb să umple pagini întregi de rapoarte ca să le dea şefilor impresia că muncesc. Am şi eu la Roma câţiva care se mulţumesc să citească ziarele sau să adune bârfele de pe la cocteilurile diplomatice… Însă din când în când, mai găsim şi câte o perlă…

— Este adevărat, recunoscu Malko. Dar acest Hofenberg nu a ocupat un post strategic. Nu avea acces la adevăratele informaţii secrete, la rapoartele nunţiaturilor[15], la diplomaţia secretă a Vaticanului sau la întrevederile personale ale papei.

— Desigur, admise americanul, dar SVR-ul s-a gândit că va culege o fărâmă din noianul de informaţii care ajungeau la Vatican, prin intermediul nunţiaturilor prezente aici din mai toate ţările. Ca să nu mai vorbim despre episcopi, preoţi, misionari şi despre congregaţiile religioase. În plus, ei fac schimb de informaţii cu prelaţii ce aparţin altor biserici. În Bosnia, am folosit deseori preoţi ortodocşi care erau vecini cu cei catolici de origine croată. Gândiţi-vă la milioanele de organizaţii confesionale răspândite pe tot globul ca o pânză de păianjen, care dau socoteală Vaticanului.

— Asta te face să visezi, încheie Malko. Acum înţeleg de ce salivează toată lumea după comoara asta.

— Ca să nu pomenesc de legăturile personale ale Sanctităţii Sale, continuă Rick Peretti, datorate pe de o parte vizitelor sale, iar pe de alta, audienţelor personale. Dumneavoastră cunoaşteţi mulţi oameni care ar putea să vorbească între patru ochi cu Fidel Castro, cu Yasser Arafat, cu Dalai Lama sau cu Bill Clinton? Ei bine, papa este un om politic extraordinar. A jucat un rol excepţional şi mai joacă şi în prezent, în ciuda vârstei şi sănătăţii şubrede.

---

[15] Ambasadele de pe lângă Vatican (n.a.).

— Este motivul pentru care ruşii au vrut să se descotorosească de el…

Şeful Centralei CIA îşi aprinse o ţigară Gauloises blondes cu o brichetă Zippo cu emblema CIA şi suflă fumul înspre ferestrele mari.

— Este adevărat că au intrat în panică atunci când a fost ales. Un papă polonez care venea dintr-o ţară ce număra patruzeci de milioane de catolici înfocaţi, care nu au acceptat niciodată comunismul, antrenaţi de un cler luptător, era o situaţie care putea să-i sperie într-adevăr. De aceea s-a născut Solidarnosti, prima ruptură produsă în orânduirea comunistă. Papa Ioan-Paul al II-lea le trimitea în fiecare lună două milioane de dolari. Iar ruşii au aflat acest lucru. De aceea, au organizat atentatul din 1981, tratând pe ascuns cu bulgarii care, la rândul lor, au tratat tot pe ascuns cu Lupii Cenuşii turci şi cu oamenii de încredere ai acestora.

— Este un lucru cert?

— Practic, da. Şeful bulgar care a manevrat operaţiunea i-a pomenit ceva unuia dintre omologii noştri, în 1991. Din nefericire, după câteva luni, acesta a fost otrăvit la Sofia. Chiar şi în prezent, există anumite lucruri care nu trebuie spuse.

— Vaticanul este la curent?

— Bineînţeles, însă papa s-a gândit că e mai bine să nu se facă valuri. Probabil că a avut dreptate, căci comunismul s-a prăbuşit sub propria-i greutate.

La masa de lângă ei, cele cinci eminenţe mai comandară o sticlă de coniac Otard XO urmărind cu respect pe şeful de sală care le umplea paharele.

— Să revenim la Hofenberg, spuse Malko. Ce crede SISMI despre această afacere?

— Se ţine la distanţă. Ieri am luat masa cu generalul Pescarini. Mi-a povestit tot ce ştia. Cu şase luni în urmă, când BND a fost sigur de această informaţie, el l-a anunţat discret pe omologul lui Pescarini de la Vatican, un prelat din Administraţia pontificală care coordonează securitatea şi contraspionajul, actualul şef al „Pepinierei”.

— „Pepinieră”?

— Da, este numele pe care l-a dat Papa Pius al X-lea Serviciilor Secrete de la Vatican, pentru că ramurile brazilor cresc în toate direcţiile. Evident că acesta a fost foarte stânjenit când a aflat că un om ca Ludwig Hofenberg lucra pentru SVR. Cu atât mai mult

cu cât Sfântul Părinte, care l-a apreciat foarte mult, l-a numit în fruntea Gărzii elveţiene.

— În aparenţă, nu s-a sfiit să o facă. Dacă nu mă înşel, în toate ziarele s-a spus că a fost numit chiar în dimineaţa zilei în care a fost asasinat…

— Aşa este, confirmă Rick Peretti. Generalul Pescarini a fost la fel de surprins ca şi dumneavoastră. Se pare că acest lucru a ajuns la urechile papei, dar că acesta, care credea întotdeauna în latura bună a oamenilor, s-a hotărât să treacă cu vederea. În urmă cu câteva luni, imediat după ce Curia l-a pus în temă cu acuzaţiile ce se aduceau la adresa lui, el l-a primit totuşi pe Hofenberg. Se pare că elveţianul s-a jurat că e vorba doar de calomnie, iar papa l-a crezut pe cuvânt.

— Dumnezeu îi va recunoaşte pe credincioşii Lui, conchise Malko în timp ce se apucă să guste din *tiramisu.*

— Numai tipii din BND nu predau armele, spuse americanul. Ei găsesc scandalos că Vaticanul îi dă crezare unui agent tocmit din Est. Reprezentantul lor la Roma a anunţat Vaticanul că, în cazul în care Ludwig Hofenberg va fi numit comandant al Gărzii elveţiene, BND va dezvălui presei povestea „Werder”… Iar acest lucru va declanşa un scandal de proporţii.

— Sunt afurisiţi, zise Malko în încheiere. Până la urmă, acel ofiţer tânăr a scos un par din ochii întregii lumi. Din câte am citit, a fost persecutat de Hofenberg şi s-a răzbunat într-un moment de nebunie, un *raptus,* cum se spune la Vatican.

— Este ceea ce s-a scris prin ziare şi ceea ce a apărut după primele constatări, confirmă Rick Peretti. Însă Vaticanul a ferecat imediat totul, interzicând orice anchetă independentă. După spusele purtătorului de cuvânt, tânărul l-a omorât pe Hofenberg şi pe soţia lui – apoi s-a sinucis trăgându-şi un glonţ în gură chiar pe coridor.

Malko îşi termină porţia de *tiramisu* şi se simţi uşor ca un fulg. Era bucuros că se afla din nou la Roma. Vremea era frumoasă, femeile, superbe, mâncarea, delicioasă, pe scurt, avea o uşoară înclinaţie spre euforie. „Anii de plumb”, perioada neagră a Italiei, părea de mult uitată.

— În concluzie, zise el, puteţi să vă relaxaţi. Eliminarea unui agent din Est, identificat chiar, nu este un lucru rău…

Şeful centralei trase din ţigară gânditor, apoi spuse:

— Din păcate, nu o avem decât pe asta. Şi noi am pierdut un „asuleţ” acolo în toată afacerea asta.

În jargonul celor din CIA, „asuleţ” însemna un agent.

— Pe cine? întrebă Malko mirat.

— Pe încântătoarea Esmeralda Gutierrez-Hofenberg, nevasta comandantului Gărzilor elveţiene. A fost recrutată de serviciile columbiene care ne-au pasat-o nouă fiindcă nu mai aveau destui bani ca să o plătească.

— Vreţi să spuneţi că soţia lui Ludwig Hofenberg, un agent al SVR, lucra pentru Companie?

— Exact. Şi aş vrea să fiu sigur că într-adevăr a fost vorba de o tragedie stupidă a tinereţii şi nu de altceva…

CAPITOLUL III

Malko se mai afla încă sub şocul dezvăluirii pe care tocmai i-o făcuse şeful Centralei CIA, când ospătarul le puse în faţă un *ristretto,* o cafea expresso foarte concentrată după care italienii se dau în vânt, dar care înteţeşte cu mult bătăile inimii.

— Ce poveste uimitoare! recunoscu el.

Rick Peretti îşi bău cafeaua dintr-o înghiţitură.

— Afacerea asta ţine de vreo cinci ani, îi explică el. La început, Esmeralda Guttierez a venit la Roma ca să se perfecţioneze în limba italiană. Ca fostă regină a frumuseţii şi-a început cariera în poliţie, iar după aceea, în Serviciile Secrete columbiene, datorită amantului ei, un înalt funcţionar de stat. Ea l-a întâlnit pe Ludwig Hofenberg care s-a îndrăgostit nebuneşte de ea. Cum ea nu se hotăra să se mărite, şefii Ambasadei columbiene au încurajat-o cu căldură să accepte.

— Dar serviciile columbiene sunt neînsemnate... De ce să trimită pe cineva la Roma?

— Din cauza drogurilor. Mulţi mafioţi italieni operează în Columbia. Numai că bieţii de columbieni sunt foarte săraci, adăugă americanul. Ei şi-au dat iute seama că senora Hofenberg, „cârtiţă” la Vatican, nu le va aduce mare lucru... Atunci, ne-au propus o „preluare”. Au stabilit preţul – de altfel foarte modest – şi împărţeau cu noi informaţiile furnizate de ea. Puteam chiar să cerem doar ce ne interesa pe noi.

— Bineînţeles că aţi acceptat.

Rick Peretti zâmbi.

— Nu ne costa mai mult de cinci sute de mii de dolari pe lună şi sunt absolut sigur că agentul Esmeraldei Gutierrez ciupea jumătate din ei în trecere. Trebuia să aibă şi ţara ei o reprezentanţă diplomatică pe lângă Vatican. Oficial, Esmeralda era bibliotecară...

— Ea ştia că soţul ei lucrează pentru Rusia?

— Noi nu i-am spus şi nici nu ştim dacă a aflat singură. În orice caz, acest lucru nu a apărut niciodată în notele informative pe care le întocmea pentru Centrala ei. Îşi petrecea mare parte din timp la Vatican, luând ceaiul împreună cu celelalte neveste de ofiţeri, făcând sport sau ocupându-se de operele de binefacere.

— Îl cunoştea pe tânărul Stephan Martigny?

— Nu ştim acest lucru. Ducea o viaţă sentimentală liniştită. Nu avea copii, nici amant. Cel puţin aşa afirmă cei din SISMI.

— Deci nu există nici un motiv ca să fie asasinată, conchise Malko.

— Cu toate astea, ea a murit şi e înmormântată în ţara ei, conchise cu logica lui de fier şeful centralei. Cineva a ucis-o. În principiu, acel ofiţer nu avea nici un motiv să o facă.

— Ce doriţi de la mine? îl întrebă Malko în timp ce se uita la cei cinci prelaţi care se ridicau de la masă cu burţile pline şi se îndreptau spre ieşire. Dacă nici SISMI nu a găsit nimic…

— SISMI nu a fost sesizat, îl corectă americanul. Legătura lor de la Administraţia pontificală a rămas mută ca un peşte.

— Nu prea mă văd făcând investigaţii pe la Vatican, deghizat în episcop, observă Malko.

— Eu cred nouăzeci şi nouă la sută că totul s-a petrecut aşa cum spune şi comunicatul oficial, continuă Rick Peretti. După cum v-am mai spus, nu pot să elimin acel procent de unu la sută. Când doi din trei morţi sunt „agenţi”, trebuie să ne punem unele întrebări…

Malko mai comandă o cafea. Rick Peretti îi făcu semn şefului de sală să le aducă lor sticla cu coniac Otard XO de la masa celor trei eminenţe care tocmai plecaseră.

— Vă înţeleg, admise acesta, dar de unde să începem?

— Există un singur fir pe care putem să-l exploatăm şi anume acela care porneşte de la presupusul asasin, îi spuse şeful centralei în timp ce se juca cu capacul brichetei Zippo. SISMI mi-a pregătit o fişă cu câteva numere de telefon: sunt ale prietenilor lui din Garda elveţiană, cel al mamei lui care trăieşte în Elveţia, al unui prieten care e preot şi al prietenei lui, o oarecare Gina de la Torre. Trebuie să vă întâlniţi cu ei. Poate că acest lucru nu va duce nicăieri, dar cel puţin voi fi cu sufletul împăcat. Vorbiţi italiana?

— Destul ca să mă descurc, îl asigură Malko, dar ca să am o discuţie serioasă, vocabularele puţin cam sărac.

— *Bene.* Avem un informator care cunoaşte foarte bine Vaticanul. Lucrează pentru Reuters de vreo cincisprezece ani. Îl cheamă Marcello Boncompagni. Faţă de confraţii lui, are un avantaj enorm: este un ateu convins, dar îmblânzit, care scrâşneşte din dinţi numai când aude de agheasmă.

— Sunteţi sigur că nu este Satana?

— Mărturisesc că mi-a trecut şi mie prin cap ideea asta, zise şeful Centralei CIA, însă vă poate fi de ajutor. O să vedeţi că e un personaj uimitor care se deplasează numai cu motoreta şi îi place scotch-ul. E un tip de treabă.

În jargonul agenţilor CIA, asta însemna că era rău, sigur de el şi gata să-i taie beregata şi mă-sii pentru Agenţie… Rick Peretti îi întinse lui Malko un plic sigilat.

— Aici sunt toate numerele de telefon şi câteva fotografii. L-am anunţat pe Marcello. Ne vedem peste trei zile, dacă nu cumva cerul va binevoi să descoperiţi ceva extraordinar mai înainte.

Lucru puţin probabil. Americanul lăsă pe masă aproape o jumătate de milion de lire, îşi termină coniacul şi se pomeniră în căldura tropicală de pe Via Sistina. Mercedesul blindat aştepta în parchingul din apropierea scărilor bazilicii Trinita dei Monti. Şoferul îl lăsă pe Rick Peretti la ambasadă, apoi îl duse pe Malko la *Hilton,* care se afla puţin mai departe, pe Monte Mario, cu o vedere impresionantă asupra Romei, iar spre sud, se zăreau cele cincizeci de hectare cât măsura Vaticanul.

Ajuns în camera lui, Malko deschise plicul de la Rick Peretti. Conţinea trei numere de telefon şi numele persoanelor. Gina de la Torre – 3053017; Claude Fiterman – 69892456; părintele Hubertus – 698654498.

Mai erau şi două fotografii. Una cam neclară a unui preot în sutană, făcută chiar pe stradă. Avea fruntea goală, ochelari cu ramă din metal şi ţinea în mână o servietă mare din piele. Acesta era părintele Hubertus, confidentul şi duhovnicul lui Stephan Martigny. Cealaltă era a unei fete zâmbitoare, într-un tricou şi în jeanşi, blagoslovită de la natură cu un nas ascuţit şi un piept fabulos: Gina de la Torre, logodnica tânărului ofiţer.

Malko se hotărî să înceapă cu părintele Hubertus, folosindu-se de vechea lui acoperire de ziarist la publicaţia vieneză Kurier. Sună îndelung până să-i răspundă cineva şi tocmai se pregătea să închidă când o voce de femeie zise în sfârşit:

— *Pronto?*

— Aş dori să vorbesc cu părintele Hubertus, spuse Malko.

— *Momentino.*

Auzi cum pune receptorul jos. Se lăsă o linişte nesfârşită, apoi aceeaşi Voce care îl anunţă cu indiferenţă:

— Aici nu este nici un părinte Hubertus, *signor.*

— Este un hotel?

— Nu, aici este Fundaţia Peppino şi Fiorella Bigoutis.

Ea închise, lăsându-l pe Malko perplex. Ancheta lui începuse rău. Se hotărî să-l sune pe Marcello Boncompagni, informatorul de la CIA şi îl găsi fără greutate la Reuters.

— Să ne întâlnim la *Cucurucu*, pe Via Capoprati, îi sugeră Boncompagni. Pe malul Tibrului e mai multă linişte şi se mănâncă bine.

*

* *

Masa era instalată sub o imensă boltă, exact deasupra Tibrului, redus în această porţiune doar la un modest firicel de apă. Restaurantul *Cucurucu* se afla chiar la poalele lui Monte Mario, pe malul vestic al Tibrului, adică acela pe care se găsea Vaticanul. Pe celălalt mal, se înălţau blocuri hidoase din beton cenuşiu care contrastau cu frumuseţea obişnuită a caselor romane.

Malko nu se aşeză bine la masă, că îl şi văzu pe informatorul de la CIA venind călare pe motoreta lui, cu casca pe cap şi o geantă în spate. Cu ochelarii lui cu ramă pătrată, cu părul creţ, cu pantalonii din pânză şi o vestă de fotograf, el părea foarte tânăr. Fără nici o ezitare, el veni la Malko şi se aşeză în faţa lui.

— Marcello Boncompagni, se prezentă el. Ce mai face Rick?

Privirea lui strălucea de inteligenţă. Era un omuleţ cumsecade şi plin de energie, iar prima lui grijă fusese să comande un scotch cu gheaţă şi să ofteze a uşurare.

— Ce linişte!

Cucurucu avea puţini clienţi, calmul era absolut, parcă nici nu s-ar fi găsit în plin centru al Romei. Informatorul alcătui meniul în timp ce aştepta un pahar cu Defender „Success”. Aveau să ceară nişte aperitive şi peşte prăjit. Apoi Malko îi spuse despre misiunea lui şi despre primul insucces. Italianul râse cu poftă.

— Aţi dat peste o congregaţie care primeşte oaspeţi care plătesc. Ca peste tot în Roma. Cunosc o mănăstire de franciscani pe Via Nicolo Quinte care este plină ochi de pelerini. Celor de aici nu le pasă de moralitatea lor.

— Primesc şi laici? întrebă cu şiretenie Malko.

— Primesc pe oricine, din moment ce plăteşte, preciză Marcello. Femei, copii, tot felul de „creaturi”. Într-o zi, am văzut la franciscani o fetişcană în şort şi într-un tricou atât de mulat,

încât îl făcea să viseze şi pe *Monsignor*[16]. O adevărată *zozonna*[17] plină de nuri. Însă, de vreme ce plătea şaizeci de mii de lire pe zi, era primită cu braţele deschise. Este adevărat că odaia se asemăna mai mult cu o chilie decât cu un apartament decorat de Claude Dalle... *Padre* Hubertus al dumneavoastră vine să stea deseori în această congregaţie. Mulţi prelaţi vin aici atunci când casele de oaspeţi de la Vatican – care sunt gratuite – sunt arhipline.

— Ştiţi unde aş putea să-l găsesc?

— Nu, dar pot să mă interesez.

— Unde?

Marcello îi zâmbi misterios.

— Vaticanul este un orăşel, nu-i aşa?

— Am numărul unui prieten de-al lui Stephan care face parte tot din Garda elveţiană. Am sunat, dar nu răspunde nimeni.

— Arătaţi-mi.

Examina cu atenţie hârtia şi zâmbi.

— Este cantina ofiţerilor din Garda elveţiană. Răspund foarte rar la telefon. Trebuie să mergeţi acolo să întrebaţi de el. Putem să ne ducem după masă...

— Cât despre Gina, puteţi să o sunaţi?

— Bineînţeles.

Îşi scosese deja celularul. Malko urmări cum putu discuţia dintre cei doi. Marcello Boncompagni închise „telefonino” vizibil încântat.

— Ne aşteaptă mâine în parcul Gianicolo la ora şapte, la chioşcul de lângă statuia lui Garibaldi. Vorbiţi italiana?

— Puţin.

— Ea oricum nu ştie nici engleza şi nici germana. Ar fi mai bine să vin şi eu. Ştiţi cum arată?

Malko scoase fotografia. Marcello Boncompagni făcu ochii cât cepele.

— *Porca Madonna!* Vin sigur! Dacă aş avea aşa ceva în pat, nu aş mai avea chef să mă sinucid... Apropo, ce vreţi să ştiţi de fapt?

— Dacă totul s-a petrecut întocmai cum se spune în varianta oficială.

---

[16] Numeroase feţe bisericeşti, chiar şi simpli preoţi, primesc de la papă titlul onorific de Monsignor, dacă lucrează câţiva ani la Curia Vaticanului (n.a.).

[17] Neruşinată (n.a.).

Marcello Boncompagni surâse.

— Joaquim Navarro, purtătorul de cuvânt al Vaticanului, minte ca un spiţer care scoate măsele, fireşte, pentru binele Bisericii. Este în stare să spună că este zi în loc de noapte, dar în cazul acesta sunt sigur că a spus adevărul. Ludwig Hofenberg părea un ticălos, un fascist care îşi bătea joc de ofiţerii care nu erau pe placul lui, în special francofonii… *Giovanni*[18] Stephan înnebunise de-a binelea… *matto*.

Malko gândea aproape la fel ca Marcello Boncompagni.

*

* *

Marcello Boncompagni şi Malko trecură pe Poarta Sfânta Ana, cea mai frecventată din Vatican, singurul mijloc de a ajunge cu maşina în Curtea San Damase. De asemenea, tot pe aici, se asigura accesul la diferite servicii ale Vaticanului, la Annona – un supermagazin – la poştă, la farmacie şi la sediul cotidianului Sfântului Scaun, *Osservatore Romano.* În partea cealaltă, aleea urca o pantă lină până la Belvedere, la biblioteca Vaticanului şi la arhivele secrete. De aici, exista un tunel care ducea în Piaţa San Damase, de unde se ajungea la apartamentele Sanctităţii Sale şi la Administraţia pontificală. Doi ofiţeri din Garda elveţiană, îmbrăcaţi în uniforme albastre şi cu imensele berete pe cap, controlau vizitatorii. Puţin mai departe, în ghereta Vigilanzza, jandarmii Vaticanului constituiau al doilea obstacol de netrecut. Numai persoanele aşteptate aveau acces fără să fie oprite. Marcello Boncompagni schimbă câteva cuvinte cu un ofiţer şi se întoarse spre Malko.

— Claude Fiterman este de gardă la Poarta de Bronz. Să mergem acolo.

Se întoarseră pe Via Angelica şi ajunseră în Piaţa Sfântul Petru, pe care o ocoliră prin dreapta. Situată puţin mai jos faţă de locuinţa papei, Poarta de Bronz dădea spre un coridor impozant. Primul ofiţer din Garda elveţiană îi opri. Marcello îi spuse pe cine căuta, iar acesta i-l arătă pe colegul lui, stând drepţi în capul unei scări monumentale, demnă de Castelul Versailles.

— Este acolo, zise informatorul. Este intrarea vizitatorilor oficiali care vin pe jos. Arată bine.

Claude Fiterman nu păru surprins să-l vadă pe Malko. Vorbea germana la perfecţie.

[18] Tânărul (n.t.).

— Sunaţi-mă pe mobil, spuse el. Încă nu am primit programul de mâine.

Neavându-l decât pe cel dat de Peretti, Malko îşi notă numărul şi se pregăteau să plece, când îi veni ideea să întrebe:

— Îl cunoaşteţi pe părintele Hubertus?

— Da, l-am întâlnit destul de des, răspunse imediat Claude Fiterman. Era foarte legat de Stephan.

— Ştiţi unde îl pot găsi?

— Nu. Călătoreşte foarte mult. Dar am numărul de pe mobil.

— La dumneavoastră?

— Nu, în cameră. O să vi-l dau.

Se pomeniră din nou în Piaţa Sfântul Petru, în soarele arzător. Turiştii doborâţi de oboseală dormitau peste tot, aplecaţi peste rucsacurile lor. Zidurile de culoarea untului ale Vaticanului, construite din cărămizi mici perfect aliniate, păreau înalte până la cer. Dacă ridicai privirea, puteai să zăreşti ferestrele locuinţei papei de la ultimul etaj, acolo unde apărea mereu ca să binecuvânteze mulţimea…

— Pe diseară, la ora şapte, spuse Marcello. Ca să ne întâlnim cu Gina. Cred că o să terminăm repede. Rick citeşte prea multe romane de spionaj.

Încălecă pe motoretă şi se îndepărtă făcându-i complice lui Malko cu ochiul.

*

* *

Gina de la Torre semăna cu fata din fotografie. Malko o identifică numaidecât, stând pe soclul monumentalei statui a lui Garibaldi, mândria din Gianicolo, parcul de unde se vedea panorama întregii Rome. Logodnica lui Stephan Martigny purta acelaşi tricou de un roşu aprins cu răscroiala adâncă, oferind ca pe tavă imaginea unui piept opulent care îţi dădea ghes să-l atingi. Nasul ascuţit, puţin cam prea lung, nu îi răpea cu nimic din farmecul fizionomiei fine şi senzuale, cu trăsături de copil.

Malko opri Mercedesul şi se duse lângă chioşc. Patronul, cu o pălărie cu boruri drepte şi cu un tricou mulat pe el de un verde papagal, îşi făcea vânt neglijent cu un evantai. La Roma trebuie să fi fost treizeci şi patru de grade, chiar şi la şapte seara… Marcello întârzia. Malko se apropie de fata în tricoul roşu.

— *Signorina. Lei e Gina de la Torre?*

Fata se uită la el cu o privire alunecoasă.

— *Si, signor. Lei e…*

— *Signor* Malko Linge, zise el în timp ce îi întindea o carte de vizită pu sigla publicaţiei *Kurier* şi se aşeză.

— Cu dumneavoastră am vorbit la telefon?

— Nu, cu un coleg ziarist italian. Eu nu vorbesc prea bine italiana. Vorbiţi germana?

— Foarte puţin. Mai mult franceza.

— Perfect, spuse el, continuând să vorbească în această limbă. Mă bucur că aţi venit. Încerc să înţeleg ce s-a întâmplat deunăzi.

Sclipirea din ochii Ginei de la Torre păli brusc.

— A fost îngrozitor. Nici eu nu am înţeles. Stephan se plângea deseori de şefii lui şi îşi dorea din tot sufletul acea medalie care l-ar fi ajutat să-şi găsească mai uşor de lucru. Era anxios, nu avea siguranţă, dar era atât de drăguţ…

— Îl cunoşteaţi de mult timp?

— De mai bine de un an. Făceam multe lucruri împreună. Când avea timp, ne duceam la cinematograf, ne plimbam cu rolele, ne duceam în Ostia la plajă. Sau veneam aici ca să mâncăm îngheţată.

Malko o asculta uluit. Glasul fetei susura liniştitor şi proaspăt. Poate că fizicul provocator al Ginei evoca şi altceva decât o fată pe patine cu rotile. El o asculta cum povesteşte viaţa lipsită de surprize a unui ofiţer din Garda elveţiană, apoi o întrebă:

— Stephan era foarte credincios?

— Da, extrem de credincios! Era foarte devotat Sanctităţii Sale şi Bisericii. Spunea mereu că şi-ar da viaţa pentru papă, dacă ar fi necesar. A fost un băiat foarte bun… Nu înţeleg ce l-a apucat…

Marcello Boncompagni ajunse în sfârşit transpirat tot şi gâfâind.

— Am rămas cu motoreta în pană, spuse el. Am urcat pe Via Vaticano dând din pedale…

Ca să-şi recapete forţele, comandă imediat un Defender „Success” dublu cu foarte puţină gheaţă.

— Am reuşit să ne înţelegem în franceză, spuse Malko.

— Atunci, este perfect, eu vă las… făcu italianul zgâindu-se la sânii Ginei de la Torre.

Totuşi avu răgazul să savureze o îngheţată ca să o, contempleze mai mult timp pe fată… Vacarmul produs de un teatru de marionete în aer liber aflat numai la zece metri de ei îi asurzea de-a dreptul. Ca să se înţeleagă, erau nevoiţi să strige. Malko aruncă o privire la ceasul lui, Breitling B-1 şi constată că se

făcuse aproape ora opt şi că nu avea nici un plan pentru cină.

— Gina, începu el, mi-ar plăcea să vorbim mai mult despre Stephan. Aţi putea să luaţi masa cu noi?

Tânăra stătu pe gânduri, se uită la Marcello şi zise în final:

— Aş dori tare mult. Dar trebuie să-l anunţ pe logodnicul meu. Este acolo. *Aspetta.*

Nu îi trebuise prea mult timp ca să-l înlocuiască pe Stephan. Malko o urmărea cu privirea… Fesele ei rotunde strânse în jeanşi se legănau într-un fel languros şi promiţător. Marcello şuieră printre dinţi:

— Măiculiţă, ce tipă! Când mă gândesc că trebuie să iau masa cu prietena mea…

Gina se întorsese deja. Aţâţătoarea Lolita ştia foarte bine ce efect avea asupra bărbaţilor. „Fidanzato” se îndepărtă posomorât. Era un băiat înalt cu o bărbiţă neagră luciferiană şi o coadă de cal, cu cămaşa albă descheiată pe piept.

— Unde mergem să mâncăm? întrebă Gina.

Luat prin surprindere, Malko se gândi imediat la un loc ciudat pe care îl frecventase în „anii de plumb”.

— Mai există *Apa Vie?*

— Cunoaşteţi *Apa Vie?*

— Da, de ce mă întrebaţi?

— Stephan m-a dus acolo de mai multe ori.

— Vă deranjează dacă mergeţi şi cu mine?

— Nu, nu, răspunse ea, însă trebuie să trec pe acasă mai întâi.

Apa Vie era un restaurant de pe Via Montarone, frecventat de Lucrătoarele misionare de la Immaculata Conception (Neprihănita Zămislire), un ordin terţiar – nici prea religios, nici prea laic – condus de un prelat al Sfântului Scaun, monseniorul Pilatti. Aceste lucrătoare misionare depuseseră jurământul de castitate şi de supunere, trăiau în comunitate, dar nu erau călugăriţe. Unele dintre ele se măritau până la urmă.

Originare toate din Africa, din Oceania sau din Asia, aceste lucrătoare misionare, supranumite şi „carmelilele deschise”, uneori chiar încântătoare, se bucurau de o reputaţie de eretice, principala lor activitate constând în a ţine restaurante în mai toate colţurile lumii. Acest loc din Roma nu era rău deloc, ospătăriţele şi clienţii cântau împreună imnuri religioase şi era frecventat mai ales de funcţionarii de la Vatican şi de turiştii pioşi.

— Nici o problemă, o asigură Malko. *Andiamo.*

Marcello se ridică şi refuză invitaţia.

— *Ciao,* spuse el. Vă las, văd că vă descurcaţi foarte bine.

Se duseră la Mercedesul lui Malko în care Gina se urcă plină de respect. Ea locuia pe o străduţă în apropiere de Via Aurelia care se chema Via Baldo degli Ubaldi. Malko o aşteptă la intrarea unei clădiri moderne. Când îşi făcu apariţia, ea se schimbase într-o fustă neagră şi îşi ascunsese pieptul voluminos sub un taior subţire. Privirea înfocată pe care i-o aruncă fata îl făcu să creadă că, probabil, Marcello Boncompagni judecase bine lucrurile.

*

* *

Părintele Hubertus mai ascultă o dată mesajul lăsat de Claude Fiterman, tânărul ofiţer din Garda elveţiană, prietenul lui Stephan Martigny. Mesajul în sine nu avea nimic îngrijorător. Un ziarist austriac dorea să vorbească cu duhovnicul asasinului. Numeroşi jurnalişti italieni vorbiseră despre el şi chiar fusese fotografiat în ziua înmormântării. Cu toate acestea, nu se prea simţea în largul lui. La zece zile după această dramă, încerca să alunge din minte această experienţă. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Părintele Hubertus Ramstein era un împătimit al lui Dumnezeu, o fiinţă exaltată, un martir ucenic, la fel ca tinerii musulmani care sunt gata să-şi dea viaţa pentru Allah. El se născuse într-o familie de catolici, în fundul unui sătuc ultracatolic, Rupholding, din regiunea Baviere şi, de mic, îşi dorise să devină preot. Credinţa s-a amplificat o dată cu trecerea anilor. În timp ce învăţa la Marele Seminar, a urmat în paralel şi cursuri de istorie. Mulţumită unui prelat din Bavaria, care deţinea deja un post la Vatican, a reuşit să obţină o bursă de studii la Roma şi o locuinţă ieftină. Aici, protectorul său l-a introdus la Curie.

Părintele Hubertus era în culmea fericirii şi ar fi sărutat şi pământul pe care călca. Îndată ce avea puţin timp liber, făcea unele mici servicii. Puţin câte puţin, îşi bătătorise cărarea, întotdeauna era gata să lucreze, să călătorească, iar în viaţa lui nu exista nimic altceva decât credinţa. Singurul său stăpân era Dumnezeu şi aceia care îl slujeau pe pământ. În acea zi îndepărtată în care, în urma nenumăratelor recomandări, i se permisese în sfârşit să sărute inelul monseniorului Casaroli, pe atunci unul dintre cei mai puternici oameni de la Vatican, cel care hotăra împreună cu papa – şi uneori împotriva lui – politica Sfântului Scaun, tremurase ore întregi. Era o confirmare cum nu

avusese nici în cele mai nebuneşti vise ale lui.

O asemenea înflăcărare, o asemenea credinţă, o asemenea voinţă de a-L sluji pe Dumnezeu întâlnise şi la cei pe care îi cunoscuse. Mai întâi, i se încredinţaseră sarcini fără importanţă, apoi misiuni din ce în ce mai delicate şi secrete. Într-adevăr, ardea de exaltare, străbătând pământul în lung şi-n lat ca un cruciat tainic, ducând cu el vorbele sfinte, îndeplinind ceea ce i se cerea să facă. Trecea repede prin viaţă, ca un spartan, atunci când i-ar fi plăcut să se bucure de plăcerea lui de a mânca. Umblase întotdeauna cu cele mai frumoase femei, însă nu căzuse pradă Ispitei.

Trădase, minţise, dar mereu pentru Cauză, pentru Dumnezeu. Iar acum, se întreba brusc dacă nu îşi pierduse sufletul fără să vrea, numai din dorinţa de a face bine…

Închise telefonul mobil şi îl strecură în buzunarul pantalonilor din pânză neagră. Şi la Roma proceda la fel ca toată lumea, adică îmbrăca rareori sutana, mulţumindu-se să-şi pună gulerul specific purtat de pastorii protestanţi. Ieşi pe străduţa îngustă cu gropi în asfalt, Via Scrofa, pe care se găsea stabilimentul religios unde dormise zilele acestea şi merse cu paşi mari, în ciuda ploii călduţe care începuse. Simţea nevoia să meargă pe jos ca să-şi facă un examen de conştiinţă puţin cam tardiv, care nu-l putea duce decât la disperare. Se gândi cu tristeţe că singurul om căruia îndrăznise să se spovedească, cardinalul Casaroli, adică acela care îi îndrumase paşii pe calea cea bună, fusese chemat la Dumnezeu acum câteva zile, la vârsta de optzeci şi patru de ani. Nimănui altcuiva nu-i putea spune tot adevărul.

Merse astfel mult timp ca un automat, traversând Tibrul pe podul Principessa Savoia e Aosta, pe urmă paşii îl îndrumară spre parcul Gianicolo, acum pustiu, în afară de câţiva îndrăgostiţi. Îl străbătu de la un capăt la celălalt şi ajunse la Poarta San Pancrazio ca să intre în Villia Doria Pamphili, un parc imens care se întindea la sud de cetatea Vaticanului. Acesta era locul lui preferat pentru meditaţie. Se afundă pe aleile întunecoase şi pustii şi se aşeză pe o bancă izolată.

Îşi făcu o rugăciune scurtă şi plecă pe unde venise. În faţa restaurantului *Scapone,* se găsea o cabină telefonică. Dădu un telefon scurt de aici, fiindcă nu voia să vorbească pe mobil, apoi coborî spre centrul Romei. Avea într-adevăr nevoie de sfaturi.

CAPITOLUL IV

— Să ne oprim puţin din mâncat ca să cântăm Ave Maria de Gounod, aşa cum facem în fiecare seară. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

În salonul lambrisat cu tavanul boltit al restaurantului *Apa Vie,* se făcu dintr-o dată linişte. Clienţii erau amestecaţi: japonezi intraţi aici din pură întâmplare, feţe bisericeşti în civil, câteva perechi şi câţiva pelerini veniţi în vizită la Vatican. Negresa cu trup sculptural, strâns într-o tunică verde africană, care servea la masa lui Malko se alătură celorlalte ospătăriţe, adunate între cele două saloane. Corul format din Lucrătoarele misionare de la Immaculata Conception se înălţă cristalin, acompaniat de o parte din clienţii aflaţi în sală. Pelerinii vietnamezi de lângă masa lui Malko cântau cât îi ţinea gura.

Cu ochii plecaţi în pământ, Gina de la Torre părea foarte emoţionată, dar nu cânta. După ce imnul se termină, muzica clasică se auzi o dată cu servirea clienţilor. Negresa se opri la masa lor şi îl întrebă pe Malko:

— Sunteţi preot?

— Nu, îi răspunse el, puţin surprins. De ce mă întrebaţi?

Tânăra negresă se tulbură.

— Pentru că aici vin mulţi preoţi. Credeam că v-am recunoscut…

— De unde sunteţi?

— Din Burkina Faso. Mă cheamă Eliane.

În cadrul Lucrătoarelor misionare erau numai africane şi polineziene. La primul etaj, se găseau saloane în care prelaţii primeau vizite discrete. Gurile rele şuşoteau că ospătăriţele care se ocupau de ei nu se mărgineau doar la servit. În ciuda existenţei Sfântului Scaun, viaţa din Roma nu te împingea spre castitate… Vocea Ginei îl smulse pe Malko din gândurile lui.

— Ce vreţi să aflaţi despre Stephan? Am vorbit deja cu mai mulţi ziarişti şi le-am spus acelaşi lucru: că nu mai înţeleg nimic.

— Ce fel de viaţă ducea, dacă era fericit, dacă există vreun amănunt care să-i poată explica gestul, zise Malko.

Tânăra italiancă luă puţin miez de pâine şi îl răsuci între degetele sale cu unghii roşii, apoi spuse cu glas şovăitor:

— Eu nu cred că a făcut-o…

— De ce?

Ea îşi scutură pletele castanii.

— L-am cunoscut bine. A fost un băiat dulce, capabil să se înfurie, dar nu pentru multă vreme. Şi-apoi, dacă voia să-l omoare pe Ludwig Hofenberg, care a fost un ticălos, nu s-ar fi atins niciodată de *donna…*

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu! mărturisi ea. Dar trebuie să vă spun un lucru: Stephan şi cu mine ne despărţiserăm de două săptămâni când s-a întâmplat…

Malko tresări.

— V-aţi despărţit? De ce? Dumneavoastră aţi vrut…

— Nu, el.

— De ce?

— Nu am nici cea mai vagă idee, nu se prea simţea în largul lui. Nu mi-a dat explicaţii.

Dintr-o dată, Malko simţi mai mult interes pentru Gina. Terminară de mâncat şi schimbară subiectul, sub privirea insistentă a ospătăriţei negrese care îl confundase pe Malko cu un preot. Când ajunseră pe Via Monterone, afară mai era încă lumină, deşi se făcuse ora nouă şi jumătate.

— Puteţi să mă lăsaţi în staţia de autobuz? îl întrebă cu sfială Gina.

— Unde vreţi să mergeţi?

— Pe coastă, la Fregene, într-o discotecă. Am întâlnire acolo.

— Şi cum vă veţi întoarce?

— Prietenii mei mă aşteaptă acolo. Mă vor aduce ei. Am rămas în Roma ca să cinez cu dumneavoastră.

— Vă duc eu, îi propuse Malko. Nu e mare lucru. Cât de departe este?

— Cam la vreo patruzeci de minute de aici. Sunteţi sigur că nu vă deranjez?

— Deloc. *Andiamo,* adăugă el surâzând.

*

* *

— Luaţi-o pe aici, la stânga, îl îndrumă Gina. Ajungem la Fregene dacă mergem de-a lungul coastei. Drumul e mai scurt.

Un panou indica: *Passo Oscuro.*

Mergeau de vreo douăzeci de minute pe Via Aurelia, pe SS 1, îndreptându-se spre nord. De data asta, se lăsase întunericul de-

a binelea. Malko o luă pe o străduţă îngustă perpendiculară pe Via Aurelia, după ce traversase o cale ferată. După ce mai străbătură câţiva kilometri, ajunseră la mai multe clădiri înşirate pe malul mării.

— Luaţi-o la stânga, îi spuse Gina, Fregene se află la vreo patru kilometri mai departe.

Drumul mergea de-a lungul plajei, iar la câteva sute de metri, se zărea marea. În trecere, Gina îi arătă lui Malko un zid înalt vopsit în alb, care se întindea de-a lungul drumului.

— Vara, aici vin prelaţii de la Vatican ca să facă baie. Au plaja lor, însă uneori se mai duc şi la altele. În costum de baie, cardinalul este la fel ca ceilalţi oameni.

Farurile Mercedesului luminară o placă din marmură albă pe care era gravat: „OPERA DON GUANELLA”. La o sută de metri mai departe, fâşia de asfalt se opri brusc, făcând loc unui drumeag nisipos. Malko frână.

— Se poate trece?

— Da, da, zise Gina, este o scurtătură.

Drumul mergea de-a lungul plajei mărginite în acest loc de câteva cabane. Marea se găsea la mai puţin de o sută de metri. Cărarea urca şi cobora, după cum era colina. Mercedesul alunecă într-o groapă şi, în momentul în care vru să iasă, maşina începu să patineze. Malko opri imediat motorul, apoi vru să dea înapoi. Motorul scrâşni, vehiculul se zgâlţâi, dar nu de deplasă nici măcar un centimetru. Roţile se afundaseră în nisip până la butuci… Gina coborî şi zise cu sfială:

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, pe aici trec multe maşini.

— Poate că sunt mai uşoare, spuse Malko. Ne-am afundat în nisip. Avem nevoie de o macara ca să putem ieşi de aici.

— O macara! Unde s-o găsim la ora asta? Dumnezeule. Îmi pare foarte rău!

— Nu e nici o nenorocire, o linişti Malko. Dar o să ne plictisim Ce porcărie! Mi-am lăsat celularul la hotel.

— Iar eu nici nu am.

— Mă duc după ajutor în satul prin care am trecut, îi propuse Malko. Ar fi de ajuns şi un tractor. Aşteptaţi-mă aici.

— Nu, mi-e frică, vin şi eu cu dumneavoastră. La urma urmelor, nici nu vorbiţi bine italiana.

Opri motorul şi plecară pe drumul pe care veniseră, afundându-se În nisip, alunecând, poticnindu-se prin gropi.

*

* *

Passo Oscuro părea un sat abandonat de locuitorii lui. Prin preajmă nu se zărea nici o luminiţă, nici o fiinţă vie. Era pustiu. După ce străbătuseră mai mult de un kilometru, Malko se opri.

— Să ne întoarcem la maşină. La ora asta nu vom găsi nimic aici. Dormim acolo, iar mâine dimineaţă chemăm depanarea. Sper că părinţii dumneavoastră nu vor fi prea îngrijoraţi.

— Ah, când plec la Fregene, dorm uneori la o prietenă, spuse imediat Gina. Este neplăcut pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

— Putea să fie şi mai rău, zise Malko zâmbind.

După douăzeci de minute, ajunseră la Mercedes. În afară de zgomotul produs de valuri, liniştea era deplină. Aerul era călduţ, iar cerul scânteia de stele.

— Ce-ar fi să dormim pe plajă? îi sugeră brusc Gina, va fi mai bine decât în maşină. Nu este frig afară.

— De ce nu? fu de acord Malko.

La cincizeci de metri mai departe de Mercedes, găsiră o scobitură adăpostită de vânt, chiar lângă mare, unde nisipul părea mai curat. Gina îşi scoase jacheta, o împături şi şi-o puse sub cap în loc de pernă. Malko făcu la fel cu haina lui. Se culcară unul lângă celălalt. Malko rămase cu ochii deschişi, gândindu-se la drama ciudată care se petrecuse la Vatican. În curând respiraţia regulată a Ginei îl făcu să înţeleagă că adormise.

*

* *

Gina se întoarse pe o parte, apropiindu-se de Malko şi zise cu voce somnoroasă:

— *Ho freddo*[19].

Ea îl luă de gât şi se ghemui în el cu sânii ei grei turtiţi de pieptul lui, apoi îşi strecură un picior între ale lui. S-ar părea că adormise din nou. Malko se uită la ceasul Breitling B-1. Se făcuse ora două fără douăzeci şi patru de minute. Era toiul nopţii. La orizont, se înălţa o lună strălucitoare care scălda plaja într-o lumină rece. Gina se mişcă un pic, iar el simţi masa călduţă a sânilor care erau lipiţi de el. Tricoul roşu se ridicase şi se vedea sutienul negru.

Deodată, Malko avu senzaţia că nisipul aluneca de sub el. Îi trebui un timp ca să-şi dea seama că Gina, care îşi legănă uşor bazinul frecându-se de el, îl împingea încet, încet spre scobitură.

---

[19] Mi-e frig (n.a.).

La început crezu că visează. Dar în curând nu mai avu nici un dubiu: fosta logodnică a ofiţerului din Garda elveţiană se freca de el, iar coapsa pe care o strecurase între picioarele lui îl masa într-un mod extrem de eficient… Dacă Gina visa, era cu siguranţă un vis erotic.

Oftă uşor şi îşi lipi buzele de gâtul lui Malko. Băgată strâns în el, continua să-şi legene bazinul şi îi produse o erecţie pe care ea nu o putea simţi.

Îşi lăsă privirea în jos şi zări rotunjimea unui sân care îi ieşise din tricou, iar el îl atinse. Mâna coborî şi degetele simţiră un sfârc întărit. Gura Ginei se înălţă puţin, venind în întâmpinarea buzelor lui Malko. După câteva clipe de nemişcare, simţi limba care o căuta pe a lui. Gina ţinea ochii închişi, dar el nu se îndoia de intenţiile ei. Îndepărtă tricoul roşu şi îi mângâie sânii minunaţi, revărsaţi în mare parte din sutienul negru.

Dansul limbii ei deveni îndrăcit. Tricoul alunecase pe umeri în jos, eliberând pieptul. Sânii se întăriseră sub mângâierile lui Malko, iar sfârcurile se înălţaseră spre cer. El desfăcu capsa care închidea sutienul ca să-şi croiască drum mai uşor şi, ca la un semnal, Gina începu să-i desfacă centura, eliberând foarte repede membrul încordat. Când îi simţi mâna mică strângându-se în jurul vrejului său dezgolit, puţin lipsi să moară de plăcere. Această aventură venită pe neaşteptate pe plaja neumblată i se părea de un erotism fierbinte. Când îi trase slipul în jos peste coapse, Gina îl ajută ridicându-şi bazinul. Abia îndrăzneau să se mişte, nu scoteau o vorbă, concentrându-se numai asupra plăcerii lor pe care şi-o ofereau unul altuia.

Malko se rostogoli, ajungând peste Gina, iar tânăra îşi desfăcu docilă coapsele, apoi se afundă în ea dintr-o singură mişcare. Ea era umedă şi el avu senzaţia că o despică efectiv în două. Cu bazinul culcuşit în nisip, ea îl primea cu tot corpul. Îl strângea în braţe şi începu să se agite sub el ca să-l excite şi mai mult.

Din cauza nisipului care se mişca sub ei, alunecau mereu, îndată ce Gina simţi că îi scapă, făcu o mişcare bruscă din bazin ca să fie pătrunsă şi mai tare. Apoi începu să-şi legene şoldurile mai repede, iar Malko nu se mai putu abţine. Se goli în ea cu un ţipăt înfundat care acoperi zgomotul valurilor şi îi smulse fetei ultima tresărire. Mai stătea încă cuibărită în el, când zise cu voce firavă:

— *Mi vergogna*![20] Visam că făceam dragoste şi, când m-am

[20] Mi-e ruşine! (n.a.).

trezit, mi-am dat seama că eraţi lângă mine. Ar fi trebuit să mă abţin, dar eram prea excitată. A trecut atâta timp de când nu am mai făcut dragoste...

— Două săptămâni...

— Oh şi mai mult, oftă Gina în timp ce îşi punea slipul. De câteva luni nu mai făceam nimic cu Stephan. V-am minţit. Eu am rupt legătura cu el acum două săptămâni, înainte să moară.

— Avea pe altcineva?

Tânăra italiancă se aranjă, punându-şi la loc în sutien sânii minunaţi, apoi zise stânjenită:

— Nu ştiu, nu am înţeles niciodată. Continuam să ne vedem luni în şir fără măcar să mă atingă. Înainte, făceam tot timpul dragoste. Şi pe urmă, în mod ciudat, s-a schimbat dintr-o dată. Îmi dădea întâlnire doar ca să mergem la cinematograf sau să ieşim cu prietenii la o îngheţată. Era de neînţeles. Dacă avea pe alta, putea să mă părăsească. Cu toate, astea, insista să ne întâlnim. Apoi a început să mă mintă. Spunea că este de gardă, iar eu descopeream pe urmă că fusese liber.

Malko asculta cu atenţie. Scurta sa aventură îi permisese cel puţin să afle că în viaţa ofiţerului elveţian existase o altă femeie. Poate că acest lucru nu avea nici o legătură cu drama, dar deocamdată nu avea altceva mai bun.

— S-a făcut răcoare, zise el, să ne întoarcem în maşină.

El se urcă pe scaunul din faţă, lăsând-o pe Gina pe bancheta din spate. Adormi cu foarte mare greutate. Îndată ce primele raze de soare îi luminară faţa, se ridică şi o luă pe jos spre Passo Oscuro. O singură cafenea era deschisă şi reuşi să sune la numărul pentru urgenţe la *carabinieri.* După o oră, pe drum îşi făcu apariţia o imensă maşină galbenă de depanare şi nu peste mult timp, Mercedesul fu scos din nisip. După aceea, în timp ce se îndreptau spre Roma, Gina se întoarse către Malko.

— Aş vrea să ştiu mai multe, pentru Stephan. Dacă veţi afla ceva, îmi veţi spune şi mie?

— Vă promit, zise Malko. Astăzi mă întâlnesc cu prietenul lui cel mai bun, Claude Fiterman.

*

* *

— Nu v-a sunat părintele Hubertus? îl întrebă Claude Fiterman.

— Încă nu, răspunse Malko. I-aţi dat numărul meu?

— Da, pe cel de la *Hilton*. Acum vi-l dau pe cel de pe celular. Deunăzi am uitat.

Îl scrise pe un colţ de şerveţel, apoi i-l întinse lui Malko. În Italia, numerele începeau cu 0360. Stăteau la o masă într-o micuţă trattoria din Borgo, vechiul cartier care înconjura Vaticanul. Tânărul ofiţer avea constituţie de boxer şi ochi plini de inocenţă, pe cât de albaştri, pe atât de galeşi. În ciuda fizicului său impunător, părea totuşi fragil. Malko îl asculta povestindu-i despre numeroasele renghiuri a căror victimă fusese prietenul său... Se oprea mult asupra gărzilor decalate şi prelungite, asupra nesfârşitelor corvezi la care fusese supus şi asupra nenumăratelor mustrări primite.

În sfârşit, reuşi şi el să scoată o vorbă:

— Eraţi prieteni intimi?

— Da, în Elveţia am fost colegi de şcoală.

— Se înţelegea bine cu logodnica lui, Gina?

— Bineînţeles, este o fată adorabilă şi foarte îndrăgostită de Stephan.

— Ştiaţi că s-au despărţit?

Tânărul ofiţer se uită stupefiat la Malko.

— S-au despărţit? Când?

— Acum două săptămâni.

Tânărul scutură din cap.

— Nu se poate! Atunci când putea să iasă, Stephan venea la mine în cameră ca să-i împrumut apa mea de toaletă fiindcă se întâlnea cu Gina. Chiar în ziua în care s-a petrecut tragedia, pe la şapte şi jumătate dimineaţa şi-a luat maşina şi s-a dus la ea. Mi-a spus mie.

Malko îl asculta din ce în ce mai uimit. Claude Fiterman părea la fel de sincer ca şi Gina. Cu toate astea, unul dintre ei minţea sau se înşela. Îi trecu prin minte ideea că asemenea poveste era total lipsită de importanţă, dar avea chef să scormonească după adevăr. Revenind la subiect, el întrebă:

— Dacă ar fi existat altă femeie în viaţa lui Stephan, v-ar fi spus?

— Cu siguranţă! De altfel, nici nu ar fi putut, din cauza programului pe care îl avea.

— Totuşi Gina crede că ar fi putut... Nu l-aţi văzut niciodată cu altă femeie?

Claude Fiterman scutură din cap.

— Nu. Se întâlnea doar cu Gina, cu duhovnicul lui, părintele Hubertus şi cu prietenii.

Brusc, tânărul ofiţer aruncă o privire neliniştită în jurul lui, apoi

se scuză cu un zâmbet:

— Întotdeauna mi-e frică să nu fie fotografi pe aici, ştiţi, paparazzi… Sunt foarte interesaţi de toată povestea asta.

Malko începu din nou cu întrebările.

— Unde mânca Stephan de obicei?

— Câteodată în restaurantele din Borgo sau la *Apa Vie,* fiindcă este foarte ieftin. Ofiţerii din Garda elveţiană au o reducere de douăzeci şi cinci de mii de lire pentru vin. El nu avea mulţi bani, iar mama lui nu îi trimitea deloc.

— Când spunea că se întâlneşte cu Gina, insistă el, eu am senzaţia că se întâlnea cu alta. Chiar nu aveţi idee cu cine? Printre lucrurile lui nu aţi văzut fotografia altei femei?

— Nu, numai pe a Ginei.

Se uită la ceas şi se ridică.

— Trebuie să plec, intru în serviciu peste o jumătate de oră. Sper să reuşiţi să vorbiţi cu părintele Hubertus. Stephan îi spunea absolut totul.

*

* *

Era nouă seara, iar Malko se pregătea să plece la întâlnirea cu Marcello Boncompagni ca să cineze, când telefonul sună. Era Gina. După ce schimbară câteva cuvinte banale, hodoronc-tronc, fosta logodnică a lui Stephan îi zise lui Malko:

— V-am minţit aseară în legătură cu Stephan.

— Cum adică? se miră Malko.

— Stephan m-a părăsit pentru altă femeie! O dată, chiar am şi zărit-o…

Pulsul lui Malko încetini brusc. Viaţa sentimentală a tânărului ofiţer fusese îngrozitor de obişnuită: două femei în acelaşi timp. Ancheta lui nu prea avea elemente ca să avanseze.

— Fiţi mai explicită.

Gina îi povesti cu glas stins:

— Când Stephan nu a mai făcut dragoste cu mine, m-am gândit că are altă femeie… Dar îmi era jenă să-l întreb. Atunci, am început să fac cercetări. Ştiam de la prietenii lui că era liber la ora şapte într-o anumită zi. L-am sunat pe mobil ca să ştiu dacă ne întâlneam. M-a minţit spunându-mi că este pedepsit. Atunci, am lăsat ruşinea la o parte şi m-am dus să-l aştept la Poarta Sfânta Ana. Este uşor, fiindcă există o singură ieşire. El nu bănuia nimic. S-a urcat într-o „Fuori Strada”[21] neagră, masivă,

[21] Vehicul 4x4 (n.a.).

parcată pe Via Corridori. Maşina a demarat imediat. Când a trecut pe lângă mine, avea geamul lăsat şi am zărit la volan o femeie cu părul lung. Era foarte frumoasă şi…

Vocea i se stinse.

— Şi ce? o întrebă Malko.

— Stephan îşi ţinea capul pe umărul ei şi stăteau lipiţi.

Tânăra italiancă tăcu, iar el aşteptă puţin, apoi reluă:

— Aţi văzut ce număr avea maşina?

— Începea cu AX. Era număr de Roma.

— Pe femeie, aţi putea s-o recunoaşteţi?

— Oh, cum să nu!

Spusese asta cu patimă.

— A fost singura dată când i-aţi văzut împreună?

— Da. După aceea, am suferit foarte mult. Nu am mai vorbit niciodată cu el. Speram să se întoarcă la mine. Dar ea era prea frumoasă, *una vera donna*[22].

— Şi dumneavoastră sunteţi foarte frumoasă, zise Malko ca să-i mai aline durerea.

— Mulţumesc. Am vrut să ştiţi aceste amănunte.

Ea închise imediat, iar el rămase singur cu gândurile lui. Vechea poveste. Frumosul ofiţer avea o amantă bogată, probabil măritată, care avea nevoie de un balsam de douăzeci de ani pentru pielea ei… Deocamdată, nu aflase mare lucru…

Înainte de a coborî, formă iar numărul părintelui Hubertus. Voia să termine odată cu ancheta. De data asta îi răspunse cineva şi auzi o voce de bărbat.

— *Pronto?*

[22] O adevărată femeie (n.a.).

CAPITOLUL V

— Părintele Hubertus?

— *Si. Chi parla?*

— Malko Linge, ziarist austriac. V-am mai sunat. Claude Fiterman mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Fac o anchetă în legătură cu Stephan Martigny.

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi preotul zise cu o voce reţinută:

— *Si, si!* A fost o tragedie de neînţeles. Un băiat ca nimeni altul. Foarte credincios. Din nefericire, nu mi-a vorbit despre acest plan nefast. Am ajuns prea târziu. Ancheta s-a terminat şi nu ne-a rămas decât să ne rugăm. Am mai vorbit şi cu alţi ziarişti şi nu mai am nimic de adăugat.

— Părinte, se pare că au existat şi conuri de umbră în viaţa lui Stephan Martigny, observă Malko. Mi-ar plăcea să le lămuresc.

Câteva clipe, părintele Hubertus rămase tăcut, apoi întrebă pe un ton surprins:

— Conuri de umbră? În ce sens?

Vocea lui devenise brusc mai încordată.

— Oh, nimic grav, preciză imediat Malko. Se pare că în viaţa lui au existat mai multe femei.

— Mai multe femei! Dar el se întâlnea cu micuţa Gina de la Torre, o fată încântătoare, zise părintele Hubertus. Am întâlnit-o de mai multe ori.

— Nu mai era cu Gina, insistă Malko. Avea altă femeie. Dar poate că acest fapt nu are nici o legătură cu tragedia.

— De unde ştiţi?

— Am avut o discuţie lungă cu Gina, răspunse Malko. Ea mi-a spus. Chiar a şi văzut-o pe rivala ei.

Tăcerea părintelui Hubertus se prelungi aşa de mult, încât Malko crezu că a închis. În cele din urmă, preotul zise cu voce spartă:

— Mi se pare de necrezut. Mi-ar fi spus. Gina este atât de tulburată, încât a început să fabuleze.

— Cum vă explicaţi această tragedie?

— Şi-a pierdut capul. A avut un *raptus,* un moment de nebunie. Comunicatul Sfântului Scaun a fost foarte clar. Cu toate astea, tânărul merită să se odihnească în pace…

— Mi-ar face mare plăcere să ne întâlnim, părinte Hubertus, spuse Malko. Ca să mai vorbim despre el.

— Nu cred că şefii mei vor fi de acord, zise preotul cu voce caldă. Am fost acostat de ziarişti, dar nu am dat nici un interviu, nu e dreptul meu. Povestea asta tragică s-a terminat. Sunt obligat să vă las. La revedere, domnule.

Preotul întrerupse legătura. Malko coborî dezamăgit. Marcello Boncompagni îl aştepta lângă Mercedes cu mâinile pline de unsoare.

— *Questa merda*[23] iar s-a stricat, zise el arătându-i motoreta.

Hotărât lucru, CIA avea de gând să facă economii serioase.

— Am reţinut o masă la *Celestina,* îl anunţă informatorul. Este un local drăguţ din cartierul Parioli care asigură şi transportul…

Lucru extrem de rar la Roma.

*

* *

Părintele Hubertus rămase năucit câteva minute, ascultându-şi bătăile surde ale inimii. Îşi spunea că un ziarist băgăreţ care nu deţine nici o informaţie precisă nu era deloc periculos, însă o voce îndepărtată îi şoptea că nu trebuia să trateze cu uşurinţă nici un lucru oricât de neînsemnat ar părea. În această încăpere austeră din stabilimentul religios s-ar fi putut crede într-o celulă de închisoare, excepţie făcând crucifixul de pe perete. Îşi şterse mâinile asudate de pantaloni. Ce trebuia să facă?

Îl blestema pe Claude Fiterman că îi dăduse numărul telefonului mobil. Ziaristul acela putea să-l sune din nou. Trebuia să lase telefonul pe mesageria vocală măcar câteva zile. Trimisul special de la *Kurier* nu va sta o veşnicie la Roma. Nu crezuse niciodată că micuţa Gina va fi atât de geloasă, dar tot atât de adevărat era că el nu ştia nimic despre sex. Dumnezeu îi dăruise pacea simţurilor foarte devreme, iar el nu cunoscuse în viaţa lui o femeie, nesimţind nici nevoia psihică, nici poftele trupului. Astfel avea mai mult timp ca să se consacre bisericii.

Chibzui câteva clipe. Raţiunea îi spunea să nu-şi piardă cumpătul, însă o tristeţe de nestăpânit îl subjuga. Simţea nevoia să vorbească cu cineva. Dar nu avea pe cineva care să-l asculte sau, eventual, să-l sfătuiască. Îndrumătorul lui spiritual, omul care, prin uimitoarea forţă a sugestiei şi a cuvintelor neexprimate, îi inoculase în minte acest plan monstruos ca să salveze onoarea Vaticanului, nu ar accepta nici în ruptul capului

[23] Porcăria asta (n.a.).

să abordeze acest subiect, mai ales acum când lucrurile se calmaseră. S-ar părea că uitase foarte repede ceea ce îi insuflase acestui preot exaltat, gata să facă orice ca să servească biserica. Or, părintele Hubertus îşi însuşise regulile nescrise ale acestei lumi feroce şi ipocrite care era Vaticanul. Dacă nu-i plăcea această situaţie, risca să se pomenească în eparhia de unde venise, unde telefonul mobil nu i-ar mai fi de folos şi ar putrezi acolo ani buni, lângă nişte enoriaşi pe cât de credincioşi, pe atât de limitaţi.

Acum avea senzaţia idioată că acel ziarist îl bănuieşte. Ceea ce, în mod evident, era imposibil. Numai două persoane puteau să ghicească ce rol jucase el în tragedia petrecută la Vatican. Cu toate astea, simţea nevoia să se apere de acest pericol imaginar şi să-l îndepărteze.

Îşi închise telefonul mobil, se îmbrăcă cu haina, luă servieta de care nu se despărţea niciodată şi coborî. Via degli Artişti, ce cobora în pantă, era absolut pustie. Fu nevoit să parcurgă trei sute de metri până să găsească o cabină telefonică. Când formă numărul, mâna îi tremura. La cel de-al treilea apel, o voce de femeie zise încet:

— *Pronto?*

— Sunt eu, o anunţă preotul, dar nu spuse cum îl cheamă. Trebuie să ne întâlnim neapărat.

Interlocutoarea lui înţelese repede şi, după câteva clipe de tăcere, ea zise:

— Este o staţie de benzină ERG închisă la intersecţia străzii Camilleluccia cu Colii della Farnesina. Voi fi acolo într-o jumătate de oră. Luaţi un taxi, dar coborâţi mai departe.

*

* *

Marcello Boncompagni mânca cu lăcomie spaghetele. După ce linse farfuria, zise:

— După cum am văzut în fotografii, Stephan Martigny era un băiat frumos. Ieşea foarte des în oraş. Cred că a cunoscut o femeie cu mult temperament. Femeile din Roma au pe dracu’ în ele… Fireşte că nu voia să-l compromită, oraşul e mic. Perechile adultere nu se duc la hotel.

— Aveţi dreptate, zise Malko.

Era normal. Cu toate astea, cel de-al şaselea simţ al lui îl avertiza că se apropie furtuna. Ce motiv avusese ofiţerul din Garda elveţiană să-l mintă pe cel mai bun prieten al lui? Ba

dimpotrivă, ar fi trebuit să se laude. Şi-apoi, atitudinea stânjenită şi disperată a duhovnicului său care îl pusese pe gânduri. Se scutură ca după un vis urât. Zgomotul de la *Celestina* era asurzitor. Era localul cel mai la modă din toată Roma, unde se mânca o *prosciutto* delicioasă, ruptă direct cu mâna. Marcello Boncompagni conchise cu înţelepciune:

— În orice caz, Stephan este mort, iar dumneavoastră nu aveţi cum să o identificaţi pe nemernica aia. La Roma, sunt o grămadă de vehicule 4x4 şi nu ştiţi nici marca, nici numărul. Nu puteţi să începeţi ancheta de aici…

— Măcar aş dori să o mai văd încă o dată pe Gina, spuse Malko. Poate îmi va da ea mai multe amănunte… La fel şi Claude Fiterman.

Marcello termină carafa cu vin alb şi spuse:

— Rick Peretti vede spioni peste tot. Poate că Hofenberg o fi lucrat odinioară pentru Germania de Est, dar nu a fost ucis din cauza asta. Oricum, Germania răsăriteană nu mai există. S-ar putea ca femeia misterioasă să fie chiar *nevasta* lui, Esmeralda. Stephan şi-o fi omorât şeful din gelozie… Iar pe urmă şi-a pus capăt zilelor.

Malko nu mai scoase o vorbă. Ar fi o explicaţie. Dar, în cazul acesta, risca să nu afle adevărul niciodată. Esmeralda Gutierrez nu s-ar fi lăudat cu escapadele ei în faţa şefilor acesteia…

— Aţi putea să aflaţi dacă are un vehicul 4x4 negru? îl întrebă Malko.

— Da, este foarte simplu. Vă spun mâine.

*

* *

Loretta Obinski aştepta de zece minute, cu maşina oprită sub copertina benzinăriei ERG, privind distrată maşinile care treceau pe lângă ea. Nici urmă de părintele Hubertus. Îşi pusese muzică şi se gândea la împrejurarea prin care viaţa o făcuse să întâlnească un om ca părintele Hubertus, atât de deosebit de universul ei. Cu toate astea, amândoi se găseau în aceeaşi barcă.

Ascunsese sub un ziar între scaunele din faţă un pistol Beretta de calibrul 32, cu un glonţ pregătit pe ţeavă. Numai în zece secunde, putea să tragă un glonţ în capul preotului. Cu geamurile închise, împuşcătura nu s-ar fi auzit prea tare. Dar acest lucru depindea doar de el. Dacă ea simţea că este neliniştit, gata să se dea de gol, trebuia să ia această iniţiativă,

fără să-şi mai întrebe şeful. Dar aceasta era soluţia extremă. Dispariţia duhovnicului lui Stephan Martigny risca să facă valuri.

Dar oricum, ar fi mult mai puţin grav decât dacă ar ieşi la suprafaţă planul diabolic, meticulos şi complex care determinase moartea lui Stephan Martigny, a lui Ludwig Hofenberg şi a soţiei acestuia. Din această perspectivă, neliniştea părintelui Hubertus ar însemna că el reprezintă un risc serios pentru ea, chiar dacă nu ştia chiar totul… Dacă ar începe să spună tot ce cunoştea, unele persoane ar fi tentate să scormonească mai adânc. Iar acest lucru nu îi convenea deloc.

Se întreba cine reuşise să-l alarmeze în aşa hal pe duhovnicul lui Stephan Martigny. Ea citise ziarele cu foarte mare atenţie, dar nu descoperise nimic îngrijorător. Poate că pur şi simplu avea remuşcări.

În clipa în care se pregătea să-şi mai aprindă o ţigară, zări o siluetă care se apropia cu paşi repezi dinspre Via Camilleluccia. Părintele Hubertus mergea cu capul în jos şi se întorcea des ca să se uite înapoi. Ajunse la Subaru masiv, deschise portiera şi se aşeză pe scaun, gâfâind. Se vedea de la o poştă că este foarte îngrijorat. Îşi scoase ochelarii cu ramă aurie şi îi şterse. Din cauza cheliei, părea mult mai bătrân decât în realitate. Apoi se întoarse către Loretta Obinski cu o privire înceţoşată şi zise cu voce încordată:

— Mă nelinişteşte purtarea unui ziarist austriac care mă agasează.

— Povesteşte-mi, îi ceru tânăra în timp ce demara, ca să nu atragă atenţia.

Părintele Hubertus se supuse şi începu să-i povestească în timp ce străbăteau străzile pustii din cartierul Monte della Farnesina. Loretta încerca să-şi dea seama dacă pericolul era *real.* Dar nu i se părea mare lucru. Un ziarist curios nu avea nimic extraordinar. Lucrurile aveau să se liniştească de la sine. Când părintele Hubertus tăcu, ea îi adresă un zâmbet minunat şi se hotărî să fie crudă.

— Nu aveţi să vă reproşaţi absolut nimic. În scurt timp, nu se mai pomeni nici un cuvânt despre această afacere.

Părintele Hubertus îşi mută privirea în altă parte şi se bâlbâi:

— Da, fireşte, dar eu sunt neliniştit. Oricum, îmi face bine să discut cu dumneavoastră.

Loretta Obinski rămase tăcută. Ea şi părintele Hubertus erau legaţi fără să vrea printr-o complicitate mută. Preotul nu

înţelesese rolul pe care fusese nevoit să-l joace decât abia după tragedie. Dacă ar fi ştiut dinainte…

— Nu vă mai întâlniţi cu ziaristul acela, îl sfătui ea. Faceţi pe mortul în păpuşoi. Rugaţi-i pe superiorii dumneavoastră să vă încredinţeze o misiune departe de Roma.

Ea opri în Piazzale Medaglio d'Oro, situată pe Monte Mario şi se întoarse spre el.

— Aici sunt multe taxiuri. Nu vă faceţi griji.

După ce îşi notase numele ziaristului, ea demară imediat ca să-l transmită persoanelor în drept. Nu se putea ascunde niciodată o acţiune ca aceasta în totalitate.

*

* *

— Soţia lui Ludwig Hofenberg nu avea o maşină 4x4, spuse Claude Fiterman, ci o maşină nemţească, un Polo sau cam aşa ceva.

Încă o pistă care se năruia.

— Vreţi să luaţi masa cu mine? îi propuse Malko. La *Apa Vie?*

Oricum era mai bine decât să mănânce singur. Tânărul ofiţer acceptă propunerea cu plăcere. Asupra Romei se lăsase aceeaşi zăpuşeală îngrozitoare. După aceea, Malko o sună pe Gina, dar nu era acasă. Se întâlni cu Claude Fiterman pe Via Montarone. La prânz, localul *Apa Vie* era mai liniştit. Alese o masă la care servea Eliane, negresa în ţinută africană, care îi întâmpină cu un zâmbet de complicitate. Ea îl cunoştea şi pe Claude Fiterman şi mai zăbovi puţin la masa lor. Tânărul ofiţer părea îngrijorat.

— M-am mai gândit la povestea aceasta cu femeia misterioasă, zise el şi nu înţeleg nimic. Stephan îmi spunea absolut totul. Vorbeam în fiecare zi.

Negresa se apropia ca să le aducă mâncarea. Malko îi zâmbi.

— Dumneavoastră l-aţi cunoscut pe ofiţerul care a murit?

— Oh, da, răspunse ea cu tristeţe. Venea foarte des aici. Zâmbea mereu şi era tare frumos.

Deşi lucrătoarele misionare erau laice, Eliane depusese totuşi jurământul de castitate şi de supunere, dar, în aparenţă, se mai bucura încă de plăcerile terestre. Malko insistă:

— Venea des pe aici însoţit de o tânără?

Eliane păru încurcată.

— Da. Cred că este fata brunetă cu care aţi fost aseară.

— Nu a venit niciodată cu altă femeie?

Malko văzu teama din ochii negresei şi simţi că ea nu spune

tot adevărul. Insistă surâzându-i:

— Credeţi că mai avea şi alte prietene?

Ospătăriţa răspunse cu regret:

— Odată, a venit aici cu o femeie mai în vârstă decât el, foarte frumoasă, ca o actriţă de cinema, cu un păr superb roşcat, iar felul cum era îmbrăcată…

Ea se tulbură.

— Cum era îmbrăcată?

— Avea o rochie foarte decoltată, înţelegeţi ce vreau să spun şi foarte scurtă. Avea o haină de blană.

— Când s-a întâmplat acest lucru?

Ea ridică sprâncenele într-un mod comic.

— Prin iarnă, în ianuarie sau în februarie. De atunci n-am mai văzut-o. Poate era prietenă cu mama lui…

Când eşti credincios, nu vezi răul în toate lucrurile. Malko se întoarse spre Claude Fiterman.

— Ei, ce spuneţi de asta?

— Nu mi-a spus niciodată nimic, recunoscu tânărul ofiţer.

Malko nu insistă. Era sigur că mai existase şi altă femeie în viaţa lui Stephan Martigny. Dar acest lucru nu-l ducea prea departe.

— Femeia aceea trebuie să fi fost măritată şi l-a pus să jure că nu va spune nimănui, deci nu era un om rău, încheie el.

Malko ceru nota de plată. Acum misterul dispăruse. După ce pleca de aici se ducea să se întâlnească cu Rick Peretti la ambasadă ca să-i spună şi lui ce aflase. Americanul va fi dezamăgit.

*

* *

Şeful Centralei CIA ascultă povestea lui Malko fără să-l întrerupă, apoi zise cu detaşare:

— Cred că aţi analizat problema din toate punctele de vedere. Nu mai avem nimic de aflat din această perspectivă. Probabil că nu vom da niciodată de femeia asta. Şi eu am descoperit ceva tulburător. Am primit şi alte documente de la BND care îl privesc pe agentul „Werder”. Este o listă cu documente transmise la SVR în 1991.

— Deci Ludwig Hofenberg a fost recuperat de ruşi.

— Exact. După părerea fugarului nostru, există opt documente ce conţin analize făcute de nunţiatura din Mozambic, trimise în 1991, la o cutie poştală „moartă”. La Roma sunt încă multe

„cutii” de acest tip, dar fugarul nostru nu le ştie pe toate. Numai *Rezidentura* din Roma are lista cu ascunzătorile respective.

— Ce înseamnă acest lucru?

— Că Ludwig Hofenberg era incapabil să-şi procure acest gen de informaţii.

— Deci a existat un complice, conchise Malko.

— Aceasta este şi concluzia mea, spuse americanul. Acum că Ludwig Hofenberg nu mai este în viaţă, trebuie să găsim complicele.

CAPITOLUL VI

O tăcere apăsătoare domni un moment în biroul scăldat în lumina soarelui. Apoi, şeful Centralei din Roma îşi aprinse o ţigară Gauloises blondes şi puse bricheta Zippo de birou, la loc pe suportul ei. Malko întrerupse tăcerea.

— Prelungirea acestei activităţi poate avea o legătură cu drama de alaltăieri, conchise Malko.

— Este adevărat, recunoscu americanul. Depinde de ceea ce vom descoperi.

— Până acum, nu am descoperit mare lucru, mărturisi Malko, în afară de amanta misterioasă.

— Totuşi, mai încercaţi să o găsiţi, insistă americanul.

— Dar nu ştiu cum! Iar în privinţa complicelui lui „Werder”, asta este o treabă din interiorul Vaticanului. Nu am nici o legătură acolo.

— Nici măcar SISMI nu reuşeşte să afle totul, oftă americanul. Singura cale de acces o constituie părintele Hubertus. El face parte din anturaj.

— Fireşte, dar la treaptă inferioară, îl corectă Malko. Iar el este alunecos ca un peşte.

— Îi voi întreba pe cei din SISMI dacă deţin informaţii despre el, zise în încheiere Rick Peretti. Dar până atunci, încercaţi să mai staţi de vorbă cu el. Sâmbătă, vom lua cina la mine acasă. Vă voi face cunoştinţă cu soţia mea. De când visează să vă întâlnească! Am cele mai bune intenţii…

— Din fericire, aşa este, oftă Malko.

Episodul înflăcărat petrecut pe plajă cu micuţa Gina îi lăsase o amintire plăcută. Se pare că aerul din Roma avea o putere de afrodiziac asupra lui. Numai Vaticanul părea protejat de o imensă bulă invizibilă.

*

* *

Lorettei Obinski îi tresări inima în piept. Bărbatul înalt şi subţirel, cu fruntea pleşuvă, cu ochii protejaţi de nişte ochelari de soare, care urca scările în Trinita dei Monti, pierdut în mulţimea de turişti, era *rezidentul* din SVR la Roma, colonelul Boris Sergheievici Solomatin, fost colonel în KGB, trecut prin

toate epurările care s-au ţinut lanţ după 1989, un adevărat balaur al Uniunii Sovietice, călit de cei patru ani petrecuţi în Serviciile de Informaţii. Roma era ultimul lui post şi încerca să plece liniştit la pensie.

Integritatea, puterea de muncă şi carneţelul cu adrese îl făceau practic de neînlocuit. Loretta Obinski îl întâlnise de două ori, dar niciodată la Roma. Dacă ieşea azi la suprafaţă, însemna că avea un motiv bine întemeiat. Totuşi, informaţiile pe care i le transmisese ea prin intermediul unei cutii poştale „moarte” aflate în parcul din Villa Pamphili nu conţineau nimic îngrijorător, în afară de coordonatele ziaristului austriac ce încerca întruna să-l contacteze pe părintele Hubertus, plus un rezumat al întrebărilor acestuia puse preotului.

Boris Solomatin trecu pe lângă ea ţeapăn ca un par şi se îndreptă spre Villa de Medicis. Asta însemna că trebuia să se asigure mai întâi că nu era urmărită. Ea îi examină cu atenţie pe cei din preajma rusului, dar nu văzu pe nimeni suspect. Prudent din fire, *rezidentul* din SVR rupsese vreo două filaje de când plecase de la ambasadă. Loretta Obinski îl ajunse la coada din faţa expoziţiei din Villa Medicis şi se apropie de el.

Bronzat, cu privirea ascunsă de ochelarii de soare, îmbrăcat într-un costum din pânză, puţin cam şifonat, cu *Il Messagero* sub braţ, rusul trecea absolut nebăgat în seamă. Rosti în şoaptă, apăsând bine pe cuvinte, în aşa fel încât să-l audă numai Loretta:

— Ziaristul austriac al dumitale lucrează pentru Via Veneto…

Ea avu senzaţia că a primit un şut în burtă. Pe Via Veneto se găsea Ambasada americană, deci CIA.

— Sunteţi sigur? îl întrebă ea năucită.

Colonelul Solomatin nu răspundea, ci continua să vorbească printre dinţi, cu privirea pironită înainte.

— Am analizat situaţia. Există doar două căi prin care poate să ajungă la dumneata: părintele Hubertus şi fata aceea, Gina, care v-a văzut o dată cu Stephan Martigny. Aţi venit să-l luaţi cu maşina în apropiere de Poarta Sfânta Ana. Este adevărat?

Loretta Obinski se gândi repede şi revăzu scena în minte.

— Da, aveţi dreptate, zise ea ruşinându-se.

— A fost o neglijenţă, îi reproşă cu voce egală colonelul Solomatin. Din fericire, fata aceea nu i-a spus numărul maşinii. Altminteri…

Altminteri, îşi spuse Loretta, în loc să-mi dea întâlnire la Villa Medicis, m-ar fi chemat într-un parching subteran şi mi-ar fi tras

două gloanţe în cap. Colonelul Solomatin nu îşi asuma nici un risc. Anumite operaţiuni trebuiau să rămână închise ermetic, oricare ar fi fost preţul. Loretta nu mai ştia un lucru: că bătrânul colonel din KGB condusese operaţiunea de eliminare a tuturor acelora care cunoşteau prea multe amănunte despre atentatul împotriva papei, inclusiv şefii serviciilor bulgare. Singura persoană care deţinea dovada că ordinele au venit de la Moscova era colonelul Solomatin. Rândul avansa încet.

— Ce trebuie să fac? îl întrebă Loretta cu voce pierdută.

— Transmite-i instrucţiuni părintelui Hubertus.

Ea memoră ordinele, apoi abia îndrăzni să-i pună o întrebare:

— Nu este prea riscant?

— Ar fi mai puţin riscant să nu faci nimic cu un agent al CIA care tocmai vă caută, zise rusul. Nu ţin neapărat să mă despart de dumneata.

Drăgălaş spus. În sufletul ei mai licărea o slabă speranţă de viaţă. Colonelul Solomatin aruncă o privire rapidă la ceas.

— Nu mai pierdeţi timpul, îi zise el înainte de a pleca de la coadă, apoi se îndepărtă fără grabă.

Loretta Obinski rămase în soarele nemilos, cu inima bătând cu putere. Doar cu un singur telefon, colonelul Solomatin putea să-i dea complet viaţa peste cap cu tot ce construise de-a lungul anilor, cu sudoarea frunţii şi a coapselor. Asta nu putea să accepte cu nici un preţ.

Ca să-şi mai limpezească mintea, coborî scările din Trinita dei Monti şi se duse să caşte gura în faţa vitrinelor luxoase de pe Via Condotti, întârziind în holul expoziţiei arhitectului Claude Dalle, întotdeauna îi plăcuse mobila frumoasă.

*

* *

Gina de la Torre se pregătea să iasă în momentul în care sună telefonul. Recunoscu numaidecât vocea gravă a duhovnicului lui Stephan Martigny.

— Ah, *Padre* Hubertus! izbucni ea, mă bucur să vă aud. Unde sunteţi?

— Umblu la fel de mult, zise preotul. Dar aş dori să vorbesc puţin cu dumneata în legătură cu ziaristul care nu ne lasă în pace. Ce faceţi în seara asta?

— Ies să beau ceva cu nişte prieteni la *gelateria* din Circonvallacione Trionfale. După aceea, trebuie să merg la cinema.

— Dacă aveţi timp, îi sugeră părintele Hubertus, mă puteţi găsi pe Viale Vaticano, chiar în dreptul primului parching. Voi sta în maşină, apoi vă las la cinematograf. La nouă e bine?

— De acord, *Padre* Hubertus, mă bucur să vă revăd.

— Pe curând. Nu pomeniţi nimănui de această întâlnire, adăugă el repede. S-ar putea interpreta cum nu trebuie.

— Desigur, *Padre* Hubertus, admise Gina de la Torre.

Ea închise, puţin intrigată şi neliniştită. Oare părintele Hubertus aflase de scurta ei aventură cu ziaristul despre care voia să-i vorbească? Oricum îi era puţin ruşine, chiar dacă plăcerea de moment fusese extraordinară. Nu se face dragoste aşa, la voia întâmplării cu un bărbat pe care abia l-ai cunoscut. Îşi promise că se va spovedi.

*

* *

Părintele Hubertus ajunse printre primii pe terasa hotelului *Atlante.* Directorul organizase un dineu-cocteil ca să inaugureze noul restaurant, amplasat vizavi de Vatican şi de apartamentele Sfântului Părinte. Chelnerii arătau clienţilor ferestrele de la dormitorul papei, de la sufragerie şi de la bibliotecă. La ora aceasta, doar fereastra sufrageriei era luminată. Nervos, părintele Hubertus luă de pe bufet o sticlă de Defender, vechi de cinci ani şi îşi turnă o porţie zdravănă pe care o dădu pe gât dintr-o dată, fără măcar să-i pună gheaţă.

De când îi telefonase Ginei dintr-o cabină publică, aşa cum îi spusese Loretta Obinski, simţea un ghem în stomac, o nelinişte pe care nici măcar coniacul nu i-o alungase. De fapt, ce făcuse el fusese cât se poate de inofensiv: fixase o întâlnire la care nu se ducea. Când o întrebase de ce, Loretta Obinski îl pusese repede la punct şi, fulgerător, el îşi dădu seama de ambiguitatea legăturii lor. Tocmai el care se adapta uşor, acceptase cu pasivitate să nu întrebe absolut nimic, lăsând-o pe Loretta să creadă că înghiţise găluşca. Aceasta voia să discute între patru ochi cu Gina despre Stephan, amantul lor comun…

Invitaţii începeau să sosească. Erau în majoritate feţe bisericeşti îmbrăcate în haine civile. De asemenea, veniseră şi multe femei, machiate, aranjate şi foarte frumoase. Părintele Hubertus se duse să se aşeze într-un colţ liniştit. Se uita la fereastra de la sufrageria papei, invidiindu-l pentru calmul lui, în ciuda vârstei înaintate, bolii şi menirii apăsătoare pe care o avea. Se întoarse la bufet şi îşi mai turnă o porţie de Defender fără

gheaţă. Fiara care îi rodea stomacul nu se domolise. Cu un efort extraordinar, se amestecase printre invitaţi, alăturându-se unui grup unde cunoştea câteva persoane. Arhiepiscopul Zambiei, monseniorul Emmanuel Milingo, care venise în ţinută sport, îşi povestea ultimele peripeţii.

— Prietene, îi spunea el unui cardinal, astăzi iar mi s-a arătat Satana!

Cardinalul izbucni în râs.

— *Cara Eminenza*, fiindcă l-aţi văzut pe diavol, sunteţi suspectat de erezie…

Părintele Hubertus se simţi dintr-o dată ud leoarcă de sudoare. Se întreba dacă nu cumva şi *el vorbise* cu diavolul în ajun… Din fericire, cazul lui nu dezvăluia exorcismul. Într-o străfulgerare de moment, îşi spuse că, în dorinţa lui de a apăra Biserica, nu era oare pe cale să se osândească?

*

* *

Gina de la Torre o luă pe Viale Vaticano, o stradă cu multe curbe care începea de pe Via Leone V şi mergea de-a lungul zidurilor Vaticanului până la Via Aurelia. Pe sensul celălalt, în timpul zilei, artera era foarte aglomerată, dar seara se circula mult mai puţin. Zidurile din cărămidă maronie erau înalte de cincisprezece metri, ca nişte fortificaţii, protejând cele cincizeci de hectare, cât măsura Vaticanul cu parcul şi cu terenul de aterizare a elicopterelor. În anumite locuri, erau rotunjite în interior, formând locuri de parcare. Seara, îndrăgostiţii îşi opreau acolo maşinile ca să stea liniştiţi. Practic nu existau pietoni, iar vehiculele care coborau pe Viale Vaticano se strecurau greu prin trafic, deci şoferii nu mai aveau timp să admire peisajul.

Gina ajunse la primul parching cu sufletul la gură. Plecase de şase minute de la cofetăria unde mânca îngheţată cu prietenii, dar nu le spuse nimic. Parchingul era pustiu. Italianca se sprijini de zidul din cărămidă călduţ încă şi se gândi la ultimele zile. Când îşi amintea de ultima noapte petrecută pe plajă, avea senzaţia că mai simte şi acum sexul afundat în pântecele ei. Fusese foarte îndrăgostită de frumosul Stephan şi, până în noaptea aceea, nu mai făcuse dragoste cu alt bărbat. Se auzi un declic. Acum avea chef să-şi găsească alt amant. Se simţea uşurată că se întâlnea cu *Padre* Hubertus ca să vorbească despre Stephan, chiar dacă era în zadar.

O maşină care venea dinspre Viale Vaticano semnaliză şi se

opri în parcare. Gina se uită la ea distrată. Înăuntru erau doi bărbaţi, dar nici unul nu semăna cu părintele Hubertus. Portiera din dreapta fu deschisă şi un tânăr blond, cu cravată, cu un aer plăcut, se apropie de Gina.

— *Signorita de la Torre?*

— *Si, sono io!* răspunse Gina surprinsă.

— Părintele Hubertus a fost reţinut. Ne-a trimis pe noi ca să vă ducem la el, în Trastevere… Fireşte, dacă doriţi să veniţi.

Vorbea italiana cu un accent nedefinit. Gina îl urmă fără să ezite. Părintele Hubertus cunoştea diferite persoane. Bărbatul blond îi deschise portiera, iar ea se aşeză lângă şofer, un om corpolent, matur, care nici măcar nu se uită la ea. Nici unul dintre ei nu avea figură de italian. Cel care o abordase se urcă în spate. Maşina demară şi o luă iar pe Via Aurelia. Gina nu bănui nimic. Deodată, ea simţi un laţ în jurul gâtului care îi oprea respiraţia. Vru să introducă degetele între şnur şi gât, dar nu reuşi. Scoase un strigăt strangulat, se zbătu şi încercă să deschidă portiera. Dar aceasta era încuiată. Femeia dădea din picioare şi se arcuia pe scaun. Alături de ea, şoferul conducea netulburat ca şi cum nu se întâmpla nimic…

Această luptă dură mai puţin de zece minute. Ochii Ginei ieşiseră din orbite şi se sufoca. Brusc tânăra încetă să mai respire exact în momentul în care ajungeau în vârful colinei care se termina cu Porta Pertusa. Murise.

Bărbatul care o strangulase slăbise strânsoarea, iar corpul căzu moale pe spătar ca şi cum ar fi dormit. Privită de afară, Gina părea că îşi odihnea capul pe umărul şoferului. Acesta găsi intrarea în Gianicolo, străbătu parcul şi ieşi pe Porta San Pancrazio, apoi coborî pe strada cu acelaşi nume. La intrarea în Villa Pamphili, viră la dreapta şi se opri în faţa unei porţi închise, la numărul 100 pe Via Aurelia Antiqua. Ucigaşul coborî şi vorbi la interfon, apoi poarta se deschise automat.

Maşina pătrunse pe aleea unui parc imens în fundul căruia se afla reşedinţa ambasadorului Rusiei. Se numea Villa Abamelek. Din cauza lipsei de bani, parcul care se întindea pe mai multe hectare era lăsat în paragină, ca de altfel şi reşedinţa. Mobilierul fusese vândut de ambasadorul dinainte care nu-şi mai primise leafa de şase luni. Fără bunăvoinţa interesată a unui „New Russian” miliardar care trimisese la Villa Abamelek un conteiner plin cu mobilă, creaţie a lui Claude Dalie, ambasadorul ar dormi şi acum în hamac. Şoferul viră repede ca să meargă de-a lungul

zidului de incintă, departe de privirile locatarilor vilei. Se opri puţin mai departe, lângă o parcelă cu iarbă. Aici era cimitirul animalelor de casă ale ambasadorilor. În această parcelă, erau înmormântaţi câini, pisici, chiar şi un şarpe.

Şoferul stinse farurile, opri motorul şi se duse să deschidă portbagajul de unde luă două cazmale. Colegul lui târî corpul Ginei şi îl trânti în iarbă, îi scoase laţul şi îl puse la loc în buzunar, evitând să se uite la faţa învineţită a tinerei. Format de Spetnaţ[24], participant şi la războiul din Afganistan, moartea nu îl afecta nici un pic, dar îi displăcuse dintotdeauna să omoare femei. Deocamdată şomer, cu un ajutor mizerabil, din cauza rublei care se prăbuşea vertiginos, fusese foarte mulţumit să găsească o slujbă în SVR...

Muncind amândoi, într-o oră reuşiseră să sape o groapă adâncă în care aruncară cadavrul. După un sfert de oră, bucăţile de gazon fuseseră puse la locul lor şi nu se mai cunoştea nimic. Ambasadorul care era acum în funcţie nu avea animale şi cum mai avea încă trei ani de stat, nimeni nu va veni să scormonească în colţul ăsta. Cum proprietatea se bucura de imunitate diplomatică, Gina parcă ar fi înmormântată pe planeta Marte...

Bineînţeles că diplomatul nu ştia nimic. Colonelul Solomatin nu îl ţinea la curent cu astfel de amănunte. Cei doi bărbaţi se urcară în maşină, întorcându-se pe acelaşi drum, apoi ieşiră pe poartă.

— Mergem la *Rizzoli?* sugeră şoferul.

— *Haraşo.* Mi-e poftă de o pizza bună, răspunse Vladimir Nokevici şi el fost spetnaţ.

Rizzoli era o pizzerie ce se afla în apropiere de Stazione Termini, chiar în centru Romei, lângă ambasada unde au parcat maşina. Aceasta nu avea număr diplomatic. Nici măcar nu ştiau pe cine omorâseră. Ei au ascultat doar ordinele: ca la ei acasă. Nu auziseră niciodată de părintele Hubertus, de Stephan Martigny, nici de Ludwig Hofenberg. Ştiau doar cine este papa.

*

* *

— Veniţi repede la ambasadă, îi ceru Rick Peretti. Am noutăţi.

Malko abia terminase de mâncat. Sări în maşină şi goni pe Via Veneto în circulaţia infernală de dimineaţă. Rick Peretti îi dăduse o legitimaţie ca să poată intra în curtea ambasadei. Imediat ce intră în biroul şefului Centralei CIA, acesta îi şi întinse //

[24] Trupele sovietice de şoc (n.a.).

Messagero. Pe prima pagină era un articol pe opt coloane: *Rapita! L'ex-fidanzata del caporale Martigny. Chiesto un rizcatto*[25]!

În articol se povestea că tatăl Ginei de la Torre primisese după miezul nopţii un telefon anonim de la un bărbat cu accent străin care i-a spus că fiica lui a fost răpită şi că nu o va revedea dacă Vaticanul nu va plăti o răscumpărare în valoare de trei sute de milioane de lire. Tatăl nu anunţase poliţia decât după două ore, crezând că a fost o glumă proastă. Însă Gina nu se întorsese acasă. Prietenii ei ştiau că avusese o întâlnire în jurul orei nouă, dar nu le spusese cu cine…

— Ce înseamnă povestea asta? îl întrebă Malko.

Americanul îşi aprinse gânditor o ţigară şi suflă fumul în timp ce se juca cu bricheta Zippo.

— Nu am nici cea mai vagă idee, recunoscu el. Doar puţin mai mult faţă de ceea ce scrie în ziare, datorită omologilor mei. Telefonul a fost dat dintr-o cabină publică aflată la Stazione Termini. Cu alte cuvinte, este imposibil să o identificăm. Fata asta nu era bogată şi nu avea probleme.

— S-a mai întâmplat la Vatican un incident similar?

— Da, în 1983. Emmanuella Orlandi, fiica unui portar de la Vatican, a fost răpită în împrejurări identice, chiar în ultima zi a vizitei papei în Polonia. Şi atunci s-a cerut o răscumpărare. Răpitorii au spus că îi dau drumul dacă Ali Agca va fi eliberat, ceea ce, din punct de vedere juridic, era imposibil. Şi în acel caz, a fost vorba de un interlocutor cu accent străin, mai precis, un american După aceea, nu s-a mai auzit nimic…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că tânăra răpită nu a fost găsită niciodată şi că răpitorii nu au mai dat nici un semn de viaţă…

— Poate că este o chestiune de drept comun, nu-i aşa?

Americanul se strâmbă.

— În timpul „anilor de plumb", Brigăzile Roşii au ridicat o mulţime de oameni. Amintiţi-vă de Aldo Moro… Dar atunci, existau motive şi revendicări precise. În prezent, în Calabria şi în Sicilia se fac numeroase răpiri, însă au fost luaţi întotdeauna numai bogătaşi. Tatăl Ginei de la Torre este funcţionar la Banca del Lavoro. Nu este bogat.

— Dar Vaticanul?

---

[25] Răpită! Fosta logodnică a caporalului Martigny. Se cere răscumpărare! (n.a.).

— În dimineaţa asta, purtătorul de cuvânta făcut o declaraţie, spunând că împărtăşeşte durerea părinţilor şi că va colabora cu poliţia italiană ca să rezolve această problemă. Cu alte cuvinte, că se spală pe mâini şi că nu vor da nici un ban…

— Poate că sunt nişte amatori care s-au înşelat şi îi vor da drumul când îşi vor da seama că nu are nici un sfanţ…

— Mă îndoiesc, ripostă Rick Peretti.

— Credeţi că are vreo legătură cu afacerea noastră?

— Cred că sunt prea multe coincidenţe, zise americanul gânditor. Şi asta chiar de la început. Fata aceea v-a dat informaţii despre amanta misterioasă a lui Stephan Martigny. Poate că mai ştia şi alte lucruri.

— A văzut-o pe femeia aceea, mărturisi Malko. Înseamnă că avea şi ea un rol în această tragedie…

— Aşa este, recunoscu americanul. Ce ciudat, tocmai mă pregăteam să vă spun să abandonaţi pista aceea falsă când s-a produs răpirea. Acum totul ia altă întorsătură. *Simt ceva. Trebuie* s-o găsim pe amanta lui Stephan Martigny.

— Nu va fi uşor, zise Malko. Mi-au rămas doar părintele Hubertus şi Claude Fiterman.

*

* *

Numai în maiou, Claude Fiterman era impresionant ca un luptător de bâlci. Rămase şi el perplex când auzise de răpire.

— Biata Gina, zise el, câştiga doar o sută de mii de lire pe lună! Toată lumea ştia că nu este bogată…

— Claude, începu Malko, aş dori să mă ajutaţi. Sunteţi singurul care o poate face. Întrebaţi-i pe toţi colegii din Garda elveţiană şi încercaţi să aflaţi dacă l-au văzut pe Stephan cu altă femeie în afară de Gina. Încă nu ştiu ce ascunde această legătură, dar vreau să o găsesc pe femeia asta.

— Voi încerca, îi promise ofiţerul. Îndată ce aflu ceva, vă sun.

Malko se duse la maşină. În timp ce conducea, formă numărul părintelui Hubertus. Îi răspunse iarăşi robotul. Lăsă un mesaj, cerându-i să-l sune de urgenţă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât răpirea i se părea mai ciudată. Şi nu era deloc încurajator faptul că cea petrecută în urmă cu paisprezece ani nu a fost elucidată nici în ziua de azi…

*

* *

Colonelul Boris Solomatin citea presa ca în fiecare dimineaţă.

Totul se derula aşa cum prevăzuse. Va mai da vreo două telefoane ca să ceară bani. Poliţia va organiza capcane, dar nu va descoperi nimic. După aceea, nu va mai da nici un semn de viaţă. Văzând că răpitorii nu obţin banii ceruţi, poliţia va crede că până la urmă vor omorî ostaticul şi îl vor înmormânta undeva. Afacerea va fi clasată.

Împuşcase doi iepuri dintr-o dată. Gina fusese eliminată, iar cealaltă „pistă”, neutralizată, căci la ora asta, părintele Hubertus a aflat ce rol a jucat el în dispariţia Ginei de la Torre.

Mulţumit de sine, el începu să scrie un raport pentru Moscova pe care îl va trimite printr-un curier diplomatic. Altfel se temea să nu fie interceptat, mai cu seamă că el cunoştea de ce mijloace dispune NSA. Ar fi fost o prostie să se lase prins în acest mod.

*

* *

În lipsa altei activităţi, Malko făcea plajă la piscina hotelului *Hilton,* citind articolele decupate din ziare referitoare la cazul Emmanuellei Orlandi pe care i le adusese Marcello Boncompagni. Căuta asemănări cu cazul de faţă.

Fusese acasă la părinţii Ginei care, în mod evident, nu înţelegeau nimic din ceea ce se petrecea. Fuga fusese eliminată din start. Când îi interogase pe prietenii Ginei, aceştia nu reuşiseră să spună nimic în plus. O văzuseră pe Gina îndreptându-se pe jos pe Via Leone V, apoi nu mai auziseră nimic de ea. Ca şi cum ar fi înghiţit-o zidurile groase ale Vaticanului. Nu exista nici un martor şi nici un indiciu. Părintele Hubertus avea telefonul pus tot pe mesageria vocală. Nici SISMI nu transmisese nimic despre acest lucru.

Sunetul telefonului său mobil îl făcu să tresară. Era Claude Fiterman. Ofiţerul părea foarte emoţionat.

— Am găsit ceva! îl anunţă el pe Malko. Sunt de gardă la Poarta Sfânta Ana. Veniţi la mine.

CAPITOLUL VII

Impozantul Claude Fiterman părea puţin cam ridicol cu imensa beretă ca o ciupercă, cu guleraşul alb şi ţinuta discretă. Malko fu nevoit să-l aştepte până conducea o familie de suedezi care voia un autograf de la papă, apoi ofiţerul se apropie de el. Imediat el îl conduse într-o încăpere întunecoasă – sala de aşteptare şi centrala telefonică a ofiţerilor din Garda elveţiană. Unul dintre ofiţeri răspundea la apeluri.

— El l-a văzut pe Stephan cu altă femeie, spuse Claude Fiterman. Îl cheamă Steve.

— Povestiţi-mi, îi ceru Malko.

— A trecut mult timp, zise operatorul de serviciu. Cred că era prin ianuarie. Fusesem de gardă într-o dimineaţă împreună cu Stephan aici, la Poarta Sfânta Ana, când o femeie l-a întrebat unde este farmacia. A condus-o Stephan.

Malko se strădui să-şi ascundă dezamăgirea.

— Asta este tot?

— Da. L-a mulţumit şi apoi a plecat.

— Cum arăta?

— Parcă era o actriţă de cinema. Era foarte frumoasă, cu un păr lung şi roşcat şi o haină de blană. Nu am mai văzut-o de atunci.

— După aceea Stephan nu v-a mai spus nimic?

— Nu.

Se vedea că nu aveau şcoală. Malko se gândi că este cazul să insiste.

— Puteţi să vă amintiţi ziua cu exactitate?

Tânărul ezită.

— Trebuie să mă duc în cameră. Îmi notez totul într-un carneţel.

— Îţi ţin eu locul, se oferi Claude Fiterman.

Băiatul dispăru pe culoarul ce ducea în cealaltă clădire, apoi reveni după zece minute cu o bucată de hârtie în mână.

— Am găsit. A fost pe 17 ianuarie, între opt şi unu. Cred mai degrabă că era pe la unsprezece.

— Mulţumesc, zise Malko.

Plecă dezamăgit. Bineînţeles că femeia corespundea

semnalmentelor aceleia pe care Gina o zărise în vehiculul 4x4 de culoare neagră, dar nu. Era suficient. La urma urmei, cum putea să o găsească? Poate avea vreo idee Marcello Boncompagni. Se hotărî să-l caute pe ziaristul de la Reuters în sala de conferinţe a Vaticanului situată pe Via della Conciliazione. Era singura sală de conferinţe din lume păzită ca un seif…

După ce arătă legitimaţia, îl găsi pe Marcello Boncompagni în „biroul” său, o boxă minusculă, foarte asemănătoare cu celula unei închisori. Vaticanul era zgârcit când era vorba de banii lui… Ziaristul îl ascultă cu sfinţenie, scoase o sticlă de Defender „Success” din rucsacul lui şi turnă într-un pahar imens o porţie zdravănă de coniac, apoi întrebă cu obişnuitu-i zâmbet şiret:

— Prin urmare, vreţi să o găsiţi pe această femeie?

— Da.

— Pentru oricine altcineva ar fi absolut imposibil. Dar eu cred că voi reuşi.

— Cum?

— Prietena mea este farmacistă. Iar farmaciştii se ajută între ei. Îi voi cere un sfat. Dar nu sunt sigur că va merge.

*

* *

Părintele Hubertus nu dormise aproape deloc. De câtva timp, nu mai avea somn. Se trezea, se aşeza în genunchi şi se ruga. Nu mai reuşea să se concentreze asupra îndatoririlor cotidiene, ca de exemplu să se pregătească pentru o călătorie tainică în fosta Iugoslavie. La Vatican, nu se mai pomenea nimic de acea tragedie; ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat.

Se ridică şi tastă „123” ca să asculte mesageria vocală. Mai primise două mesaje de la ziaristul austriac. Le şterse numaidecât. Acest fapt îl făcu să-şi amintească de Gina de la Torre. Când citise articolul de pe prima pagină a ziarelor apărute a doua zi după răpire, crezuse că i se opreşte inima în loc. Îi venea să fugă şi să se ascundă într-o gaură de şarpe. Avea senzaţia că toţi oamenii se uitau la el. Cu toate că *nimeni* nu ştia că el îi dăduse întâlnire tinerei femei. Altfel, poliţia l-ar fi ridicat deja.

Toate bănuielile sale fuseseră confirmate în legătură cu Loretta Obinski şi rolul pe care îl jucase ea în viaţa lui Stephan Martigny. Totuşi, acest lucru îl făcea să-şi pună un mare semn de întrebare, căci între el şi Loretta Obinski şi, în plus, ceea ce ghicea că se ascunde în spatele ei, exista o imensă gaură neagră

inexplicabilă şi totodată de neînţeles. Brusc, avu sentimentul atroce că o mână nevăzută i-o dirijase pe a lui în clipa în care apăsase pe trăgaciul pistolului Sig.

*

* *

— V-o prezint pe Linda, spuse Marcello Boncompagni. Ea a făcut adevărate minuni. Ştiţi cum am cunoscut-o?

— Nu, zise Malko, în timp ce inspecta micul apartament în care domnea dezordinea. Toţi pereţii erau acoperiţi cu tablouri ce aveau acelaşi subiect: în absolut toate apărea zburdalnicul Pinocchio în toate ipostazele posibile. Dar zglobiul personaj apărea peste tot: păpuşi, statuete, bibelouri.

— Eu tocmai divorţasem, spuse informatorul de la CIA. Am intrat în farmacie şi i-am spus că am mătreaţă şi… coarne. Ea mi-a răspuns că pentru mătreaţă nu prea avea ce să-mi facă, în schimb pentru coarne, avea ea un leac special…

Linda pufni. Era o bruneţică slăbuţă, cu părul creţ, iar ochii parcă înotau în lichid seminal. Îl servi pe Malko cu un Martini, iar pe Marcello cu un coniac Defender vechi de cinci ani.

— Aveţi noroc! îi spuse ea lui Malko în timp ce îi dădea băutura.

— De ce?

— Mai întâi, pentru că farmacistul care se ocupă de laboratorul de la Vatican a fost coleg cu mine. Asta a uşurat mult lucrurile. Şi-apoi, pentru că pe 17 ianuarie, o singură persoană a venit din afară la farmacia Vaticanului.

Malko simţi cum pulsul o ia razna precum o rachetă.

— Aţi identificat-o?

— Da. Acea persoană se numeşte Loretta Obinski. A venit să caute un antibiotic destul de greu de găsit.

— Aveţi adresa ei?

— Da, locuieşte pe Via della Farnesina la numărul 174.

— Este aproape de hotelul *Hilton,* preciză Marcello.

Malko îşi notase cu grijă adresa, în sfârşit, a reuşit să facă un pas uriaş! Cina se derulă în continuare cu spaghetti, cu Defender şi Martini *bianco.*

Când Malko se sui la volanul Mercedesului, îl durea îngrozitor capul, dar se hotărî totuşi să se ducă să vadă unde locuia misterioasa necunoscută. Via della Farnesina cobora drept în pantă lină alternând cu viraje succesive, care pleca din vârful colinei şi ajungea în apropierea stadionului. Era imposibil să

oprească la numărul 174, situat chiar într-o curbă. Trotuarele erau înguste şi fu nevoit să parcheze într-o înfundătură din vecinătate, ca să poată să se întoarcă.

La numărul 174, se afla o clădire cu şase etaje, cu balcoane mari, ce respira opulenţă. Avea şi interfon cu numerele apartamentelor. Malko se gândi că se ostenise de pomană. Roma nu ducea lipsă de femei singure tentate de carnea proaspătă.

*

* *

— Nimeni nu ştie nimic despre această Loretta Obinski. Nici noi, nici omologii noştri din SISMI şi nici poliţia italiană, îl anunţase Rick Peretti a doua zi înainte de prânz.

— Totuşi, are un nume străin, observă Malko.

— Aşa este, însă nu avem fişe pentru toţi străinii. Mi-e teamă că va trebui să intraţi în legătură cu ea, conchise şeful Centralei CIA. Nu vreau să tratez pe ocolite cu italienii. Ei nici nu ştiu de ce mă interesează această femeie.

— Obinski este un nume răsăritean, zise Malko. Ar trebui să întrebăm alte servicii…

— Chiar asta vom face. Însă, pentru moment, este rândul dumneavoastră să intraţi în joc.

Malko ştia. Când părăsise Via Veneto, se îndreptase direct spre Via Colii della Farnesina. În clipa în care voia să parcheze în înfundătura din apropierea numărului 174, inima îi tresări în piept: în fund, staţiona un Subaru 4x4 negru cu geamuri fumurii!

Opri imediat şi se duse să arunce o privire. Văzu interiorul îmbrăcat în piele roşie şi câteva reviste pentru femei. Era cu siguranţă maşina zărită de Gina de la Torre. Era riscant să rămână aici, dar găsi rapid o soluţie. Via Colii della Farnesina urca pe colina deja Via Camilleluccia până la Tibru, devenind Via Olimpica. Între ele nu exista nici un drum de legătură. Luă telefonul mobil şi îl sună pe Marcello Boncompagni ca să-i spună despre ce este vorba. Malko va pândi pe Via Camilleluccia, iar Marcello, pe Via Olimpica. Astfel, vehiculul 4x4 nu putea să le scape.

După zece minute, telefonul sună. Marcello era acolo cu motoreta. Malko se duse până la benzinăria ERG şi staţionă acolo ca şi cum ar fi vrut să dea un telefon.

La ora unu şi zece, botul negru al masivului Subaru apăru la intersecţie. Nu puteau distinge cine se afla înăuntru. Malko porni în urma lui. Vehiculul se îndreptă spre vest, apoi viră şi intră pe

Via Trionfale. În final, ajunse în parchingul hotelului *Hilton!*

Aflat la o distanţă destul de mare, Malko văzu două femei coborând şi îndreptându-se spre hotel. O blondă în costum de tenis şi o roşcată elegantă, într-o ţinută sexy. Intrară împreună în hotel, iar Malko, fiind obligat să parcheze maşina, nu putu să le urmeze imediat.

Când ajunse în sfârşit în hol, cele două femei dispăruseră. Se duse la terenul de tenis. Blonda zveltă începuse deja să joace. Cealaltă dispăruse. Putea să se fi dus la club sau la piscină. Se îndreptă aşadar spre piscină şi o găsi acolo. Costumul de baie verde îi scotea în evidenţă părul lung şi acaju. Se şi instalase într-un şezlong, pe burtă, ocupată cu cititul, cu picioarele puţin depărtate şi bazinul cambrat. Se urcă în camera lui şi o cercetă din nou de la balcon. Lângă ea venise un bărbat care se aşezase pe şezlongul de alături. Oare aceasta era Loretta Obinski? Fireşte, ar fi putut să o cheme la telefon, dar nu ar fi făcut altceva decât să-i atragă atenţia.

Brusc îi veni o idee strălucită. O singură persoană o mai văzuse cu Stephan Martigny: Eliane, ospătăriţa de la *Apa Vie.* Îl anunţă pe Marcello pe celular, apoi coborî. Nu mai avea nevoie acum de informator.

*

* *

La *Apa Vie* erau ocupate doar trei mese, deşi în salon domnea o răcoare binefăcătoare. Eliane, tot în veşmântul ei verde, îl întâmpină zâmbind.

— Astăzi sunteţi singur?

— Da, zise el în timp ce se aşeza.

Aşteptă să ajungă la cafea, apoi îi făcu semn.

— Eliane, aş dori să-mi faceţi un serviciu. Faţa negresei se lumină.

— Cu cea mai mare plăcere!

— Vă lasă să mergeţi în oraş?

— Bineînţeles, zise ea râzând, în afara orelor mele de serviciu. Am şi vizitat câteva biserici şi muzee.

— Astăzi sunteţi liberă?

Ea se uită la el nedumerită.

— Da, după ce termin, până la ora şase. De ce?

Acum sosise clipa cea mai grea.

— Am nevoie de dumneata, zise Malko. Ştiţi că sunt ziarist. Fac o anchetă în legătură cu acel nefericit ofiţer din Garda

elveţiană, Stephan Martigny. Mi-aţi spus că a venit aici însoţit de o tânără încântătoare. Cred că am dat peste ea, dar aş vrea să fiu sigur. Dumneavoastră sunteţi singura persoană care ar putea să o recunoască… Ştiu unde pot s-o găsesc astăzi. Aţi vrea să veniţi cu mine ca să mă liniştesc?

Tânăra lucrătoare misionară rămase ţintuită locului. Îi trebui mult timp ca să înţeleagă ce voia Malko de la ea. În sfârşit, răspunse cu voce tremurătoare:

— Nu ştiu dacă aş recunoaşte-o. A trecut atâta timp…

— Sunteţi singura persoană! insistă Malko. Este important. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Privirea lui aurie părea să o magnetizeze. Profita cât putea de farmecul lui. În cele din urmă, negresa se hotărî.

— Mă duc să-l întreb pe şef, spuse ea. Dacă îmi dă voie, vin cu dumneavoastră.

— Ba nu, o contrazise Malko, nu-l întrebaţi nimic. Vă aduc eu înapoi.

Simţea că fata oscilează şi se hotărî să împingă lucrurile mai departe. Se ridică şi puse banii pentru consumaţie pe masă.

— Am parcat maşina în Piazza Coronari, la vreo douăzeci de metri mai departe. Un Mercedes negru. Vă aştept. Încercaţi să veniţi.

El plecă zâmbind.

Era albă sau neagră. Se aşeză la volanul Mercedesului, reglă aerul condiţionat şi începu să numere minutele. După o jumătate de oră, în momentul în care îşi luase gândul, zări o siluetă ieşind pe uşa alăturată localului *Apa Vie.* Era Eliane, îmbrăcată într-un tricou albastru deschis strâmt pe ea şi în jeanşi. Aşteptă să ajungă în dreptul maşinii, apoi îi deschise portiera.

— Credeam că aţi plecat deja! spuse ea în timp ce se urca în Mercedes. O, ce frig e aici!

Malko reglă climatizorul la mai mic şi demară.

— De ce aţi crezut că am plecat?

Ea lăsă capul în pământ încurcată.

— Nu este bine ce am făcut. Am minţit, i-am spus şefului meu că mă duc la biserică… Fiindcă trebuie să mă spovedesc.

— Dar acesta nu este un păcat major, o linişti Malko şi-apoi, îmi faceţi un serviciu enorm.

Trecuseră peste Tibru, iar acum urcau spre Monte Mario. Eliane părea puţin mai destinsă. Dacă Malko nu ar fi ştiut în ce stare de spirit se află, ar fi crezut că stă alături de oricare fată

„normală”. Negresa îl întrebă brusc:

— Unde mă duceţi?

— La *Hilton.*

Ea tresări atât de violent, încât Malko crezu că va sări din mers. Îl privea înnebunită cu ochii mijiţi.

— La hotel! Dar…

— La piscină, preciză imediat Malko.

El îi spuse despre ce este vorba şi fata se linişti, dar observă:

— Nu mi-am luat costumul de baie.

— Nici nu aveţi nevoie. Piscina se vede din balcon…

— Va trebui să urc în camera dumneavoastră?

— Doar ca să vă uitaţi la piscină.

Îşi făcu repede semnul crucii şi clătină din cap.

— Sunt convinsă că nu îmi spuneţi adevărul. Am fost prevenită în legătură cu tipi ca dumneavoastră. Dar nu veţi obţine nimic de la mine.

Malko nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Eliane, eu nu mai sunt la vârsta la care să sărut o fată cu forţa. Ceea ce vreau de la dumneata este doar să o identifici pe acea femeie.

Tânăra carmelită nu mai scoase nici un cuvânt până în momentul în care intrară în parcarea de la *Hilton.* Ea îl urmă ascultătoare, minunându-se de luxul din hotel. Mai greu a fost când au ajuns pe culoarul de la etajul al patrulea, când o apucase din nou panica şi voise să dea bir cu fugiţii. Malko aproape că o târâse până în cameră şi nu răsuflă decât atunci când închisese uşa în urma lor.

— Să mergem pe terasă, îi ceru el.

Ea se grăbi de parcă ar fi fugit de diavol. Malko o ajunse şi se uită la piscină. Fata în costum de baie verde era tot acolo. Lângă el, Eliane rămase stană de piatră. Când o luă de braţ, îşi dădu seama că tremură.

— Este fata în costum verde. O vedeţi?

— Da.

— Ea este?

— Nu ştiu, e prea departe.

El nu îşi dăduse seama că, de la această distanţă, era foarte greu să recunoşti pe cineva. Îi rămânea un singur lucru de făcut.

— Eliane, mergem să bem ceva la piscină. Ca să nu batem la ochi, vom merge în costume de baie.

Ea tresări.

— Dar nu am costum!

— Cumpărăm de jos, de la magazin.

— Nu, nu vreau!

El o prinse brusc de coate şi o obligă să se uite la el.

— Eliane, începu el cu voce blândă, sunteţi o fată drăguţă, dar nu vreau să vă violez. Mai ales la marginea piscinei, de faţă cu alte persoane. Vă mai reţin încă o jumătate de oră, după aceea, vă duc înapoi. Este *foarte* important.

Copleşită, fata nu mai spuse nimic. Coborâră şi se duseră la galeria cu magazine. Malko alese pentru ea un costum de baie negru decent, dintr-o singură piesă, cu o croială clasică, apoi urcară.

— Duceţi-vă în baie ca să vă schimbaţi, acolo sunt şi halate.

După cinci minute, Eliane apăru înfăşurată într-un halat de baie, cu picioarele goale, cu privirile în pământ şi moartă de ruşine.

— Acum este rândul meu! făcu Malko.

Ieşi şi el din baie în costum şi în halat ca să nu o sperie şi îi zâmbi.

— Terminăm imediat. Ştiţi să înotaţi?

— Da.

Coborâră la subsol şi trecură prin club ca să ajungă la piscină. Malko îi ceru unui ospătar să le instaleze două saltele. Avea noroc, căci o pereche îşi strângea lucrurile ca să plece, eliberând două şezlonguri exact lângă femeia care îl interesa şi care nu îi vedea decât din spate. Îşi scoase halatul şi rămase doar în costum. Eliane îl strângea pe al ei.

— Dezbrăcaţi-vă şi dumneavoastră, şopti Malko. Şi papa se scaldă, ştiţi doar…

Consimţi cu părere de rău să se dezbrace în costum de baie. Malko nu se putu abţine să nu admire pieptul ascuţit, pântecele plat şi bazinul extraordinar de cambrat specific negreselor. Surâse şi îi spuse încet:

— Relaxaţi-vă, nimeni nu ştie că sunteţi aici. Ce doriţi să beţi?

— Un suc de portocale.

El dădu comanda şi o trase pe marginea piscinei. Femeia în costum verde stătea cu spatele la ei, preocupată de discuţia aprinsă cu vecinul ei.

Săriră amândoi în apă. Tânăra carmelită înota perfect şi, până la urmă, reuşi să se relaxeze.

— Cred că visez, zise ea. Dacă m-ar vedea şeful acum!

— Nu faceţi nimic rău. Nu aţi înotat niciodată de când sunteţi la Roma?

— Ba da, de câteva ori. Lângă Ostia, dar mergeam în grup. Ni s-a spus să nu ne amestecăm cu ceilalţi oameni.

Se apropiară de margine şi se aşezară cu coatele pe bordură, vizavi de roşcata cu ochelari de soare. Eliane o cerceta cu atenţie.

— Cred că este ea, murmură fata, dar nu sunt sigură din cauza ochelarilor. Are ochi albaştri.

— Sper să-i dea jos, spuse Malko. Veniţi, au sosit băuturile.

Ieşiră din apă şi Eliane se înfăşură imediat în halatul ei.

Femeia roşcată se întoarse, iar Malko avea impresia că îl observa din spatele ochelarilor de soare. Deodată, ea se aplecă, luă un pachet de Gauloises blondes din geantă şi scotoci în continuare după brichetă.

Malko nu pregetă nici o secundă. Luă bricheta Zippo cu blazon din etuiul ei şi se grăbi spre ea.

— *Prego, signora.*

Flacăra se afla deja la un centimetru de ţigară. Roşcata trase profund, suflă fumul, apoi îşi scoase ochelarii cu un gest senzual. Avea nişte ochi albaştri minunaţi şi un zâmbet de cocotă, îi aruncă lui Malko o privire atât de înfocată, încât l-ar fi trezit la viaţă şi pe cel mai blazat bărbat din lume.

— *Grazie miile, signor.*

Pe fruntea ei stătea scris cu litere de foc: „Bună de regulat”. Tipul de lângă ea îi întinse bricheta cu câteva clipe mai târziu, iar ea se întoarse, în aceeaşi poziţie, dar cu picioarele puţin mai depărtate ca înainte. Malko se aşeză din nou în şezlong. O auzi pe Eliane şuşotind:

— Ia este! Acum sunt sigură.

Loretta Obinski se ridică cu ţigara în mână şi se îndreptă spre club cu un mers care îi făcea să saliveze pe toţi bărbaţii de la şapte, la şaptezeci şi şapte de ani, care erau de faţă în acest moment. Malko o urmări cu privirea.

Nu era genul nevestei singure, ci al unei păsări de pradă cu privirea rece ca gheaţa. O ticăloasă în faţa neantului. O femeie sigură de ea şi de frumuseţea ei. Oare ce găsise la un ţărănuş sărăntoc de douăzeci şi trei de ani, de altfel frumos, când ar fi putut să aibă orice bărbat din lumea asta?

Sigur că legătura ei cu Stephan Martigny nu se baza numai pe sex. La urma urmei, trebuia să mai fie un motiv, iar Malko trebuia

să-l găsească.

CAPITOLUL VIII

Malko se întoarse spre Eliane care îşi pusese din nou halatul de baie. Avea nevoie să fie sigur.

— Sunteţi *absolut* sigură că este femeia pe care aţi văzut-o cu Stephan Martigny la *Apa Vie?*

— Sunt sigură, confirmă lucrătoarea misionară. M-au frapat ochii ei albaştri. Este foarte frumoasă, dar se vede că e o păcătoasă. Haideţi să plecăm, adăugă ea pe un ton rugător. Nu mă simt bine aici.

Nu mai avea nici un rost să o chinuie. Ea se ridicase deja în picioare… Oricum, reuşise să afle esenţialul. Imediat ce ajunseră în cameră, Eliane se grăbi să intre în baie. Ieşi cu viteza fulgerului, îmbrăcată gata.

— Plec, spuse ea. O să merg pe jos.

— Nici vorbă, protestă Malko, vă conduc eu.

— Nu.

— Bine, atunci vă chem un taxi. Lăsaţi-mă măcar să mă îmbrac!

Era încă în costum de baie.

— Nu, nu vă deranjaţi.

Ea se grăbi spre uşă, dar el îi bară calea râzând. Fata îşi luase avânt atât de tare, încât era să-i cadă în braţe. I se păru că timpul s-a oprit în loc. Malko se aştepta ca fata să sară înapoi, de aceea nu o luase în braţe, însă Eliane părea lipită de el, cu umerii şi cu genunchii, de parcă o reţinea o forţă invizibilă. Simţea pe pieptul gol sfârcurile ei ascuţite. După câteva clipe, privirile lor se întâlniră. Cea a Elianei era înceţoşată, grea, stranie. Malko văzu cum îşi apropie gura cărnoasă de a lui, apoi cum o striveşte cu nepricepere şi cu un soi de geamăt de durere. Avu senzaţia că o limbă enormă îi cucereşte gura. Cu ochii închişi, Eliane, care îşi uitase jurământul de castitate îl săruta cum a văzut în filme.

Gestul ei fusese atât de neaşteptat, încât el o sărută fără să stea pe gânduri. În timp ce o săruta, el îi mângâie prin tricou sfârcurile. Imediat, unghiile tinerei negrese i se înfipseră în ceafă, precum ghearele unei pisici într-un biet şoricel. Lipită strâns de el, îşi legăna bazinul cu mişcări furioase şi violente. Îmbrăcat doar în costumul de baie, primea cu precizie, fiecare mişcare a

tinerei. De fiecare dată când îi atingea sânii pietroşi, ea îşi afunda mai tare limba în gura lui, iar unghiile îi zgâriau ceafa şi spatele. Ea simţea că pluteşte, ca posedată.

Îşi dădu seama deodată că ea se freca nebuneşte de slipul lui care îi ascundea erecţia din ce în ce mai incomodă. Mişcările ei deveniseră din ce în ce mai rapide, nemaiputându-se controla. Ea îl muşcă de buză până la sânge. Nu voia să-i facă plăcere, însă situaţia era atât de excitantă, încât ajunsese să se poarte ca un licean. Eliane sigur era virgină, dar instinctul de femeie nu o înşela. Zvâcnirile membrului pe care le simţea prin jeanşi declanşară în ea o serie de cutremurături violente ce îi apropiau şi mai mult bazinul de Malko. Scoase un răcnet îngrozitor de agonie în timp ce unghiile zgâriau cu putere pielea de pe spinarea lui Malko După câteva secunde, ea se desprinse din îmbrăţişare, gâfâind încă, tremurând din cap până în picioare şi se uită fix la el cu o privire halucinantă.

— Sunteţi dracul gol, murmură ea, apoi se îndreptă în fugă spre uşă şi dispăru.

Când Malko ajunse la lifturi, nu o mai găsi nicăieri. Căută o fată care îşi nesocotise jurământul de castitate... Malko o mai simţea încă juisând cu zvâcniri sălbatice, de animal. Ceafa şi spatele îl usturau îngrozitor. Se uită în oglindă. Era brăzdat de dâre sângerii.

După ce îşi schimbă costumul de baie, se instală la telefon şi îl sună pe Rick Peretti. O găsise pe amanta lui Stephan Martigny, însă acest lucru punea mai multe probleme decât ar putea el rezolva.

Telefonul suna când, deodată, auzi bătăi în uşa de la intrare. Probabil că Eliane avea remuşcări. Se duse să deschidă. Loretta Obinski stătea ţeapănă în faţa lui, în costum de baie, cu şoldurile acoperite cu un voal galben şi minunaţii săi ochi albaştri privindu-l cu ironie. Ţinea în mâna dreaptă un mic obiect dreptunghiular pe care i-l întinse.

— V-aţi uitat bricheta pe şezlong, zise ea cu glas suav. Chelnerul mi-a spus numărul camerei, aşa că am preferat să v-o aduc eu. Este foarte frumoasă, putea să v-o fure cineva...

Malko luă bricheta din argint masiv.

— Vă mulţumesc mult de tot. Intraţi.

El o luă înainte, uitând în ce hal era spinarea lui. Când trecu prin faţa oglinzii, îşi aduse aminte. Parcă îl zgâriase o pisică... Se întoarse şi întâlni privirea batjocoritoare a Lorettei. O lucire

desfrânată plutea în ochii de peruzea.

— Prietena dumneavoastră de culoare este o femeie focoasă, îi zise ea surâzând.

Era greu să-i explice că era vorba de o semi-călugăriţă şi că era oricum, numai focoasă, nu…

— Doriţi să beţi ceva? îi propuse Malko.

Se întreba de ce venise la el. Sau agăţa bărbaţi cu neruşinare, ori trebuia să fie altceva la mijloc. Dar cum ar putea să afle?

— Cu plăcere, acceptă ea, dacă aveţi şampanie…

Luă din minibar o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes din 1990 şi o destupă. Se aşezară pe terasă care dădea spre piscină. Loretta luă o ţigară Gauloises blondes din poşetă, iar Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo adusă de ea.

Tânăra femeie se purta de parcă se cunoşteau de când lumea. Chiar şi cel mai mic gest al ei era o provocare. Când îşi muta un picior peste celălalt, o făcea cu o încetineală calculată, dând impresia că se oferă. Era o vampă extrem de stilată. Era plină de brăţări, de lănţişoare, de inele şi avea un ceas superb Breitling Callistino cu curea din piele de crocodil portocalie. Pe deasupra, era machiată cu multă grijă. Telefonul portabil sună, iar ea răspunse cu voce de îndrăgostită, spuse câteva vorbe în italiană, apoi mai ceru puţină şampanie. Celularul mai sună de trei ori, dar nu mai răspunse.

— Veniţi des la *Hilton?* o întrebă Malko.

— Da, îmi place foarte mult piscina, locuiesc aproape şi nu lucrez. Fostul meu soţ are grijă de mine să nu-mi lipsească nimic… adăugă ea cu un zâmbet complice.

Telefonul începu să sune din nou. De data asta, nu mai contenea.

— Nu răspundeţi?

Ea puse telefonul pe masă şi zise făcând o mutră plictisită:

— Ba da, o să răspund…

Se ridică foarte calm, îşi desfăcu voalul din jurul coapselor, fixându-l pe Malko cu privirea.

— Aţi putea să-mi faceţi un serviciu?

— Fireşte.

Ea se duse şi se sprijini de balustradă, cu bazinul cambrat în mod intenţionat, apoi se întoarse spre Malko.

— Vreţi să veniţi în spatele meu? Cât puteţi de aproape. Mirat şi intrigat, Malko se ridică şi făcu ceea ce îi ceruse ea. Îşi lipi pântecele de crupa tinerei femei.

— Şi mai aproape, îi ceru ea. Lipiţi-vă strâns de mine.

De data asta, el se lipi de ea, stând cu faţa în părul acaju. Femeia simţi iarăşi că atingerea aceasta nu îi era indiferentă lui Malko… Se prefăcu că nu observă nimic şi spuse râzând:

— Îl vedeţi pe tipul acela în slip roşu?

— Da.

Era bărbatul lângă care stătuse ea mai devreme.

— El mă sună. Am făcut imprudenţa să am o aventură cu el şi acum nu mă mai lasă în pace… Este din Genova şi e nebun de gelozie. Când am plecat să vă aduc bricheta era furios foc. Mi-a spus că mă duc să mă regulez. De aceea mă sună întruna. Măcar acum va fi sigur! E amuzant, nu-i aşa?

Această perversitate îl excită până la urmă pe Malko şi se pomeni ca un maimuţoi în călduri, sprijinit de crupa tinerei femei care îi făcea semne vesele amantului ei de lângă piscină. Ea se întoarse imediat către el cu un zâmbet carnasier. Mâna ei plonjă direct spre slipul întins de erecţia şi prinse sexul încordat, prefăcându-se surprinsă.

— Hei, nu am spus că vreau să mă regulez cu dumneavoastră. Nici măcar nu ne cunoaştem!

Însă, în ciuda vorbelor, atitudinea ei arăta cu totul altceva. Degetele rămaseră încleştate pe membrul rigid şi nu protestă atunci când Malko îi mângâie pieptul. Se gândea că se joacă cu nervii lui, când brusc, ea îl respinse.

— Nu! Nu acum! Nebunul ăla de Maurizio poate să vină din clipă în clipă. Poate altă dată.

Merita cu prisosinţă medalia de aur la olimpiada vampelor.

— Întotdeauna vă purtaţi ca acum? o întrebă Malko vexat, înainte de a-i răspunde, ea îşi mai turnă un pahar de şampanie pe care o bău ca pe apă.

— Mă doriţi? îl întrebă ea în timp ce intra în cameră.

— Ba nu! protestă Malko, mai în glumă, mai în serios.

Ea îl îmbrăţişă imediat şi îl sărută cu pasiune. Dar din păcate, pasiunea nu dură mult, că ea se şi îndepărtă de el.

— *Ciao!*

— Când aş putea să vă mai văd?

— Nu ştiu. Sunaţi-mă. Vă dau numărul de pe mobil: 03356783221.

Plecase deja, unduindu-şi şoldurile puse în valoare de voalul gălbui. Malko îşi termină şampania, simţindu-se frustrat. Pentru o singură zi era prea mult. Se uită la bricheta Zippo aruncată pe

pat. Oare ce joc făcea Loretta Obinski? La prima vedere, era o vampă exaltată, dar deloc şmecheră. Personalitatea ei se lega perfect cu ceea ce se petrecuse cu tânărul ofiţer din Garda elveţiană. Doar nu avea să refuze puţină prospătură…

Ieşi pe balcon şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Loretta Obinski stătea culcată lângă genovezul ei pe acelaşi şezlong, făcând pur şi simplu dragoste pe marginea piscinei. Furios, Malko formă numărul de pe mobil şi auzi imediat vocea melodioasă a tinerei.

— *Pronto!*

— Sunt eu, făcu Malko, tipul din camera 357. Vreţi să cinaţi cu mine?

Auzi un schimb furios de cuvinte în italiană, apoi vocea Lorettei:

— Bineînţeles! Să ne întâlnim la ora şase în Piazza Medaseno di Oro. *Ciao!*

El închise stupefiat. El spusese „să cineze”, nu „să savureze”. Doar dacă nu cumva ea prefera, contrar uzanţelor, să facă dragoste înainte de masă…

Acum trebuia să-l pună la curent pe Rick Peretti cu descoperirile neaşteptate ale anchetei sale. Nu mai este necesară precizarea că reuşise să întineze jurământul de castitate al unei călugăriţe inocente de la Immaculata Conception…

*

* *

Şeful Centralei CIA nu îşi ascundea stupoarea. După ce ascultă povestea lui Malko, trase un fum din ţigară şi conchise:

— Pe scurt, ceea ce aţi descoperit dumneavoastră se potriveşte perfect cu ipoteza unei legături „nevinovate” între Loretta Obinski şi Stephan Martigny.

— În afară de un singur amănunt, îl contrazise Malko. Ea nu pare să se ascundă. A divorţat, deci este liberă.

— Poate că a fost numai un joc, lansă americanul.

— Poate, recunoscu Malko. Dacă Gina de la Torre nu ar fi dispărut, aş fi gândit şi eu tot ca dumneavoastră. Însă dispariţia ei nu are nici o explicaţie. Dacă a fost o crimă înfăptuită cu sadism, am fi găsit cadavrul până acum. Şi-apoi mai este şi cererea recompensei care seamănă mult cu o momeală. Săracii nu sunt răpiţi niciodată. Iar toată lumea este conştientă că Vaticanul nu va da o leţcaie.

— Care este explicaţia dumneavoastră?

— Nu am nici una. Numai o supoziţie. Au făcut-o pe Gina să dispară ca să nu o poată identifica pe Loretta.

— Gina de la Torre a dispărut şi cu toate astea, dumneavoastră aţi descoperit-o pe Loretta…

— Dacă informatorul dumneavoastră Marcello Boncompagni nu avea o amantă farmacistă, nu aş fi descoperit-o *în vecii vecilor.*

Momentul de tăcere se prelungi, apoi Rick Peretti îl întrerupse:

— Bine, zise americanul, să admitem că aşa este. Atunci, cine a provocat dispariţia Ginei de la Torre şi în ce fel poate fi periculoasă identificarea Lorettei pentru acel cineva?

— Sau lucrurile s-au derulat aşa cum credem noi, sau este altceva la mijloc, conchise Malko.

— Ce anume?

— Nu am la mine globul din cristal, replică Malko. Iar în stadiul în care ne aflăm, nu există nici un fel de *hard evidence*[26], ci numai un sentiment confuz. Dacă „Werder” a avut un complice la Vatican, poate ar fi bine să căutăm pe această latură. Dar Loretta Obinski nu e în măsură să mă ducă la Sfântul Scaun. Dintre persoanele cunoscute de noi, una singură ar putea să mai ştie câte ceva: duhovnicul lui Stephan Martigny, părintele Hubertus, pe care însă nu îl găsesc.

— Mi-a venit o idee, spuse brusc Rick Peretti. Voi reactiva o „infrastructură” adormită.

— Care?

— În urmă cu cincisprezece ani, începu americanul, ne-a venit ideea să organizăm o structură de primire a fugarilor din Uniunea Sovietică. Am stabilit sediul la Viena şi am încredinţat organizaţia unui preot „sigur” care a fost recomandat de prietenii noştri de la Vatican. Părintele Guidotti Olizo. Până în 1990 a primit evrei, catolici, ortodocşi etc. Bineînţeles că nu toţi reprezentau un interes pentru noi, dar am reuşit să adunăm o grămadă de informaţii. Când Uniunea Sovietică s-a destrămat, această reţea nu mai avea nici un motiv să mai existe. Atunci, am ajutat-o să se reorienteze şi am finanţat un magazin în care părintele Olizo se ocupă de vânzarea şi de exportul de icoane. Cu această ocazie, el îşi face o groază de relaţii la Vatican.

— Icoane?

— Staţi liniştit că sunt false. Toate sunt făcute aici, în Italia. Dar acest comerţ îi permite un trai destul de bun. Şi, în plus, nu

[26] Dovadă (n.a.).

apelează aşa de des la noi. În privinţa părintelui Hubertus ne poate ajuta. Şi cu celelalte, cine ştie?

Dovadă (n.a.).

Masivul Subaru 4x4 negru era oprit în faţa unei *tabaccheria.* Malko opri Mercedesul în urma lui şi veni lângă Loretta Obinski. Tânăra fuma şi asculta muzică.

— Unde vreţi să mergeţi? o întrebă el. Este prea devreme pentru cină…

Ea îi zâmbi vesel şi cu candoare.

— La cumpărături. În seara asta, vreau să vă fiu pe plac. Am văzut o rochiţă foarte strâmtă la Herve Leger şi avem timp ca să o cumpărăm. Mergem cu maşina mea.

Cu stomacul făcut ghem, Malko nu zise nici pâs. Loretta conducea ca o vampă tahitiană. Trebuie să aibă tupeu nu glumă o femeie care vrea o rochie de la un bărbat pe care îl cunoaşte numai de două ore… Dar, ca întotdeauna, CIA plăteşte..

Conducea nebuneşte şi ajunseră pe Via del Babouino doar în douăzeci de minute, aflată mai jos de Piaţa Spania. Rochia alb cu negru de la Herve Leger era într-adevăr superbă şi nu costase decât o mie de dolari. Loretta îşi asortase şi pantofii cu rochia. În maşină, Loretta îi dădu un sărut scurt lui Malko.

— O să petrecem o seară minunată, îi promise ea. Ştiu o cârciumă foarte simpatică în apropiere de Piazza del Popolo.

„Cârciuma” de lux avea nişte preţuri de ţi se ridica părul în cap. La început, Loretta comandă o sticlă Taittinger Comtes de Champagne rose din 1993, mai scumpă decât un diamant. Iar pastele cu trufe valorau salariul pe o lună al unui italian obişnuit. Poate că seara era ea minunată, însă şi consumaţia era scumpă.

Loretta parcă era băgată în priză. Avea privirea vioaie, se mişca întruna, fuma ţigară de la ţigară, încât Malko se întreba dacă nu ar fi bine să nu mai stingă deloc bricheta, ci să o lase să ardă în continuu. Femeia începu să se liniştească numai după ce termină prima sticlă de şampanie şi spaghetele cu trufe care costaseră o avere.

— Povestiţi-mi despre dumneavoastră, îi ceru Malko.

— Sunt o femeie liberă, începu Loretta. Am locuit la Praga, unde am şi crescut. Voiam să ajung actriţă de film, dar am fost obligată să aştept optsprezece ani ca să plec din ţară ca fotomodel. Am bântuit mai mulţi ani prin Europa. A fost nemaipomenit. Locuiam un pic aici, un pic pe colo şi câştigam mulţi bani. Mamei mele i-am făcut cadou un magazin de

cosmetice… Iar eu am pus un ban deoparte.

— Nu v-a fost greu să ieşiţi din Cehoslovacia?

Loretta aprobă cu o mişcare a capului şi mai bău o înghiţitură de şampanie.

— Ba da, fireşte! Dar am avut un amant cu funcţie mare în partid, întotdeauna îmi obţinea vizele de ieşire. Mai era şi frumos pe deasupra. Din păcate, era însurat şi avea copii După aceea, lumea s-a schimbat, iar eu am devenit cetăţean al unei ţări libere. Am continuat să pozez, apoi l-am întâlnit pe soţul meu. Un italian fermecător, proprietarul unui şantier naval, care s-a îndrăgostit nebuneşte de mine. Ne-am căsătorit în Mexic. A fost foarte romantic. Căsnicia noastră a durat zece ani. După aceea, ne-am despărţit. Nu mai voiam să mă mai simt ca într-o colivie. Mi-a lăsat apartamentul şi îmi dă foarte mulţi bani. Dar niciodată atâţia cât mi-aş dori eu, adăugă ea zâmbind.

În timp ce vorbea, gusta din şampanie. Mai începură încă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rose. Sub exuberanţa, sub relatarea deschisă şi veselia puţin cam forţată, Malko ghicea o tristeţe şi o tensiune permanentă. Privirea îi oscila ades. Îşi mai aprinse o ţigară.

— Relaxaţi-vă, o sfătui Malko.

— Asta şi fac, răspunse Loretta în timp ce sufla fumul, dar sunt foarte nervoasă. Nu dorm prea bine. Uneori, nu închid ochii până la cinci dimineaţa. Atunci mă scol din pat şi fac gimnastică.

Brusc, frumoşii ei ochi albaştri căpătară o privire melancolică.

— Şi dumneavoastră? zise ea. Cine sunteţi?

Malko se pregătise pentru această întrebare.

— Eu sunt un anticar austriac. Am venit la Roma ca să văd ce pot să mai achiziţionez. Lucrez la Viena, pentru Sothebys.

— Ah, ce frumos.

El avea senzaţia că abia îl auzea. Terminară masa şi, când ajunseră la cafea, ea remarcă:

— Prietena dumneavoastră, negresa, este foarte frumoasă. De ce nu sunteţi cu ea în seara asta?

— Nu este prietena mea, răspunse Malko.

Loretta pufni:

— Ca să se distreze, v-a zgâriat spatele în halul ăsta? Ce bine e să fii discret! Pe mine nu mă deranjează să spun că am cunoscut mulţi bărbaţi. La Praga, am luat lecţii de teatru şi m-am culcat cu mulţi băieţi. Era ca un fel de pariu. M-am îndrăgostit de multe ori, dar nu a durat mult. Aşa că, fiţi atent…

Când plecară din restaurant, Loretta se clătina încetişor pe picioare. Ea îl îmbrăţişa pe Malko în mijlocul străduţei întunecoase şi îi şopti la ureche:

— Mai aveţi chef să vă culcaţi cu mine? Prietena dumneavoastră v-a stors de vlagă…

Ca să-i demonstreze contrariul, Malko se opri şi o lipi de un zid, iar ea îşi dădu numaidecât seama că putea să facă faţă. Loretta îi afundă o limbă abilă până la omuşor, apoi spuse pe un ton ameninţător şi familiar:

— Vino!

Se urcară în Subaru şi traversară Tibrul, apoi se opriră la intrarea în Trastevere, într-o piaţă superbă. Malko o urmă pe Loretta prin labirintul de străduţe până la o poartă plină de încuietori pe Vicolo del Bologne.

— Aici este garsoniera mea! zise ea râzând. Nu aduc pe nimeni la mine acasă. Soţul meu mă urmăreşte. Aici este garsoniera pe care o aveam când locuiam singură la Roma.

În spatele porţii era o scară dreaptă pe care ea o urcă înaintea lui. Aprinse lumina şi apăru o încăpere cochetă, cu tavanul jos. Malko zări doar canapeaua adâncă roşie care îl îmbia să o tăvălească pe această superbă creatură… Catalogul Romeo aşezat pe măsuţa joasă arăta de unde provine. Puse muzică clasică şi îl înlănţui pe Malko cu braţele. Cu tocuri, era cât el de înaltă. Tonul lejer dispăruse. Ea era concentrată asupra sărutărilor şi mângâierilor executate cu precizie. El îi strecură mâna pe sub rochia din strech, îi atinse pântecele, îndepărtând uşor nailonul care îl acoperea. Loretta se şi lăsă pe vine în faţa lui. Cât ai clipi, ea îi eliberă sexul şi îl înghiţi fără să mai stea pe gânduri. Era o pricepută nemaiîntâlnită, iar Malko nu se gândea decât să o posede cât mai repede.

Loretta nu îşi scoase rochia. Fără un cuvânt, ea se duse în pat şi se aşeză în patru labe, în poziţia cea mai elocventă. Când el o posedă în această poziţie, ea ţipă scurt, apoi începu să se agite cu furie, de parcă ar fi vrut să scape de membrul bine ancorat în pântecele ei.

— Apucă-mă de şolduri, gemu ea.

Ca să fie sigură că o ascultă, ea îi luă mâna lui Malko. El explodă la scurt timp, copleşit de plăcere. Loretta era nemaipomenit de bună la pat.

Se întinse pe spate şi primul ei gest fu să-şi aprindă o ţigară, apoi zise:

— Mi-a plăcut foarte mult.

Malko se mulţumi să zâmbească. Avea prea multă experienţă ca să nu-şi dea seama că îl minţea. Fireşte că Loretta era excitată, dar nu ajunsese la orgasm. El observase lucrul acesta. Avea un corp robust, sănătos, coapse lungi şi musculoase, o figură de slavă, voluntară şi senzuală, cu pomeţii înalţi. Cu poftele domolite, el începu să se gândească. Ancheta lui progresase mult, dar acum se învârtea în cerc. Vocea Lorettei îl smulse din gândurile lui.

— Am un sentiment ciudat când vin aici…

— Credeam că ai un amant italian, zise Malko.

— Cu el mă întâlnesc în camera lui de la *Hilton.* Dar am mai avut un amant, un băiat foarte frumos cum n-am mai văzut pe aici, dar a murit.

— A murit?

Pulsul lui Malko se acceleră brusc.

— Da, spuse ea, nu citeşti ziarele? S-a petrecut o tragedie la Vatican. Un ofiţer din Garda elveţiană şi-a omorât şeful şi pe soţia acestuia. Apoi s-a sinucis.

— A fost amantul tău?

— Da. De câteva luni. L-am cunoscut când m-am dus la farmacia Vaticanului. Era foarte frumos, foarte dulce şi extrem de bine „dotat”. Un etalon, nu altceva.

— L-ai văzut înainte de a muri?

— Da, cu câteva zile, sau poate cu o săptămână… Nu îmi mai aduc aminte.

— Crezi că a omorât într-adevăr acea pereche şi apoi s-a sinucis?

— Da, răspunse Loretta în timp ce dădea fumul afară. Stephan era un băiat fragil, pe care şeful nu îl simpatiza. Mi-a vorbit de mai multe ori despre medalia pe care trebuia să o primească. Devenise o obsesie pentru el. A trebuit să-l împuşte. Este foarte trist.

Ea se întinse cu poftă.

— Cred că o să mă duc la culcare. În sfârşit, mi-e şi mie somn. Şi asta datorită ţie.

*

* *

Colonelul Boris Solomatin contempla cu satisfacţie biletul adus de unul dintre oamenii lui, pe care îl luase din cutia de scrisori „moartă” din Villa Doria Pamphili. Scrisul Lorettei, dezordonat şi

cu multe greşeli de ortografie, îl amuza. Dar, oricum, conţinutul îl liniştea. Luase în sfârşit legătura cu agentul american care locuia la *Hilton* şi îl „hrănise”.

Solomatin nu îşi dădea seama cum de reuşise CIA să ajungă până la Loretta, dar era un fapt. Lichidarea Ginei de la Torre nu servise la nimic, dar din păcate, nu putea să o dezgroape.

Colonelul Solomatin nu era un tip sangvin, dar nici un psihopat. Nu îi plăcea să omoare, era o dovadă de slăbiciune din partea lui, prin urmare, acest lucru putea conduce la un eşec. Însă misiunea lui consta în a proteja *cu orice preţ* unica lui sursă.

Aşeză mulţumit nota informativă a fostului agent ceh într-un dosar pe care îl puse într-un seif, apoi îşi aprinse un trabuc Coiba. De data asta spera să nu mai audă în viaţa lui de Stephan Martigny. Americanii nu trebuiau să-şi mai pună întrebări. Ştiuse să tragă foloase dintr-o situaţie periculoasă. CIA obţinuse din gura Lorettei Obinski exact ceea ce îşi dorea. Ea primise un ordin, îşi îndeplinise misiunea, iar acum trebuia să o rupă cu agentul american. Totul era aranjat. Marionetele fuseseră bine mânuite.

CAPITOLUL IX

Pe o banderolă era scris cu litere negre pe fond alb: „CENTRO RUSSIA CATTOLICA”. Magazinul de pe Via Falco, una dintre numeroasele străduţe fără trotuare din cartierul Borgo, nu era cine ştie ce de capul lui. La fel ca multe altele, plin până la refuz cu suveniruri pentru turişti sau cu obiecte de cult.

Malko împinse uşa şi zări trei încăperi în care se intra dintr-una într-alta. Pereţii lor erau tapisaţi cu icoane noi-nouţe, de toate mărimile, viu colorate şi la preţuri care sfidau orice concurenţă. Se vedea clar că erau icoane de serie. Această imagine evoca mai degrabă un bazar oriental decât o infrastructură a CIA…

Prima încăpere era pustie. În cea de-a doua, care era mult mai spaţioasă, o blondină lucra la calculator. Avea părul creţ ca un caniş, ochi mari albaştri şi inocenţi, ce mai, un cap de păpuşă, nu altceva!

— *Prego? Signor?*

— Îl caut pe părintele Guidotti Olizo.

— Trebuia să vă întâlniţi?

— Am un mesaj din partea părintelui Andrew.

— Aşteptaţi.

Ea se ridică şi se îndreptă spre fundul încăperii, apoi dispăru într-un birouaş. Pe sub bluza albă, se zărea sutienul, iar fusta extrem de scurtă era mulată pe şoldurile puţin cam pline, însă demne de toată atenţia. Când se întoarse, Malko o văzu din faţă şi privirea îi întârzie pe crucea mare din aur care se odihnea între sânii prea mari ca să fie cuminţi.

La aşa icoane false, aşa o vampă veritabilă sau, mai bine zis, cum e turcul şi pistolul!

— Părintele Olizo vă primeşte imediat, îl anunţă ea cu voce gravă.

Părintele Guidotti Olizo semăna cu un proxenet italian din filmele lui Fellini. Avea un chip frumos, dar fără culoare, cu o barbă grizonată, cu ochelari moderni Ray-Ban, o privire răutăcioasă şi un tors puternic pe sub bretelele divers colorate. După ce îi strânse mâna lui Malko, se aşeză la birou şi îl întrebă făcându-i cu ochiul:

— Ei, ce mai face Ricky? Nu ne-am văzut de mult timp.

— Bine, răspunse Malko. Are nevoie de un mic serviciu.

El îi arătă fotografia părintelui Hubertus care apăruse în ziare. Părintele Olizo îşi mângâie barba mătăsoasă.

— Dacă bântuie pe la Vatican, nu va fi greu să aflăm cine este şi din ce clan face parte. Italienii nu ştiu nimic?

— Nu.

— Prin urmare, nu este Opus Dei. Cei de aici se cunosc cu toţii. Trebuie să mă interesez. Ne-am putea întâlni mâine?

— Tot aici?

— Nu. Ne întâlnim la cină într-un restaurant foarte drăguţ, *Scapone,* pe Via San Pancrazio. Pe la nouă.

*

* *

Loretta Obinski, de data asta îmbrăcată într-un costum de baie argintiu, era mai ademenitoare ca niciodată. Cu toate acestea, când Malko veni să se aşeze lângă ea, nici măcar nu se uită la el… Ori avea memorie foarte scurtă, ori era o fire schimbătoare…

— Vă mai aduceţi aminte de mine? o întrebă cu ironie Malko.

Ea catadicsi să-şi scoată ochelarii de soare, iar el îi văzu ochii încercănaţi.

— Scuzaţi-mă, nu am dormit prea bine azi-noapte, acum mă odihnesc.

Nu-l mai tutuia.

— Am putea cina împreună diseară?

— Nu. Genovezul meu este aici, la camera 808. Mă pândeşte, i-am promis că mănânc cu el. Poate altă dată.

Telefonul ei mobil sună, iar ea vorbi la telefon vreo douăzeci de minute, apoi se întinse din nou pe şezlong. Malko mai avea urmele unghiilor Elianei pe spate, dar nu avea chef să se ducă la *Apa Vie.* Nu voia să prihănească un suflet curat… în aparenţă, Loretta Obinski schimba bărbaţii precum costumele de baie. Oricum, nu mai avea ce să scoată de la ea. Totul era limpede. I se ceruse să o găsească pe amanta secretă a lui Stephan Martigny, iar povestea se oprea aici. Până a doua zi seara, nu mai avea ce face. Spera ca părintele Guidotti Olizo să-i aducă ceva noutăţi.

*

* *

Terasa lungă de la *Scapone* era plină de gălăgie. Erau mulţi „civili”, dar şi numeroase feţe bisericeşti în costume de pastori. De când se aflau aici, veniseră pe puţin douăzeci ca să-l salute

pe părintele Olizo. Acesta îi comandă chelnerului un Defender cu gheaţă şi o votcă pentru Malko, apoi oftă mulţumit.

— Roma este cu-adevărat un oraş foarte plăcut.

Era în „civil” şi nu purta nici măcar gulerul specific pastorilor protestanţi. Avea un pulover şi nişte pantaloni închişi la culoare. Nu ţinea cont de indicaţiile Sfântului Părinte conform cărora preoţii trebuiau să „iasă în evidenţă”.

— Aţi aflat ceva despre părintele Hubertus?

Preotul zâmbi în barbă.

— Bineînţeles, Vaticanul este un univers transparent…

Era un fel de a spune…

— Ei, ce aţi aflat?

— Este un preot tânăr cu un viitor frumos. Un bavarez recomandat cu căldură de episcopul de Munchen. Provine dintr-o familie serioasă de catolici. El însuşi foarte credincios, aproape la limita integrismului. S-a remarcat în parohia lui, iar episcopul lui l-a trimis la Vatican drept „factotum” pentru un tânăr episcop, monseniorul Volpone, care a fost numit recent la Secţiunea a Doua a Administraţiei pontificale.

— Ce face acolo?

— Ce „făcea”. Asta s-a petrecut prin 1985. Cardinalul Casaroli, care a murit de curând, a organizat o secţie micuţă de diplomaţie paralelă, care avea drept scop să reia legăturile cu rătăciţii de biserică. Pentru această treabă, aveau nevoie de preoţi şmecheri, siguri şi îndrăzneţi. Se pare că părintele Hubertus a corespuns, fiindcă, atunci când Casaroli a slăbit hăţurile, el a intrat în echipa cardinalului Gianfranco Galuzzi, la Secţiunea a Doua a Administraţiei. Cardinalul este secretar şi se ocupă de relaţiile cu alte state. Sunt Serviciile Secrete ale Vaticanului. În plus, ei ţin de „Pepinieră” şi au grijă de legăturile secrete cu serviciile secrete străine ce doresc să trimită mesaje. Mi-a spus că a organizat o mică celulă ca să supravegheze îndeaproape progresele lui Opus Dei în administraţia Vaticanului. Părintele Hubertus al dumneavoastră lucrează chiar aici.

Malko se miră.

— Prin urmare, Sfântul Scaun a fost anunţat de BND-ul german despre activitatea de spionaj a lui Ludwig Hofenberg, iar cardinalul Galuzzi a ştiut tot timpul.

— Aşa se pare.

— Oare a reuşit să vorbească despre asta cu părintele Hubertus?

Guidotti Olizo zâmbi cu indulgenţă.

— *Caro* Malko, între un cardinal şi un simplu *monsenior* este o distanţă de la cer la Pământ, chiar dacă acesta din urmă are un viitor luminos în faţa lui. V-am spus că părintele Hubertus lucrează pentru cardinal, însă există structuri ierarhice intermediare. Încă nu am aflat dacă este şeful lui direct. Dar, dacă vă interesează, voi afla.

— Mă interesează, confirmă Malko, deci este *monsenior*.

Intermediarul de la CIA zâmbi din nou.

— Toţi clericii care lucrează la Curie timp de cinci ani sunt numiţi în mod automat „preoţii Sanctităţii Sale”, fapt ce le conferă titlul de *monsenior.*

— Ce avantaje le aduce treaba asta?

— Nu cine ştie ce, îi spuse părintele Olizo amuzat. Nu câştigă nici un bănuţ în plus, însă au dreptul să poarte *talata filetata,* o sutană brodată cu fir roşu, cu o centură asortată, dar fără calotă roşie sau mov. Titlul de *monsenior* este pur şi simplu onorific. Un tânăr ca părintele Hubertus trebuie să câştige în total trei milioane de lire pe lună, plus casă şi masă. Dacă sunt mulţumiţi de el, va fi avansat la rangul de „prelat de onoare”. Este gradul superior *monseniorilor.*

— Părintele Hubertus are birou?

— Nu figurează pe lista *oficială* de la Curie. Sunt o grămadă ca el.

— Asta e tot ce ştiţi?

— Da. Şi aşa este destul de mult. La Vatican, totul este secret. Dar voi încerca să aflu cu cine lucrează direct. Mâine seară, este o petrecere la *monseniorul* Milingo. Întotdeauna vin oameni interesanţi.

Malko se gândea la informaţiile părintelui Olizo. Nu progresa prea mult. Văzându-i pe toţi aceşti preoţi aşezaţi la mese în jurul lor, îl întrebă brusc:

— Părinte Olizo, mi-aţi spus că salariile de la Vatican sunt extrem de modeste. Cum se descurcă toţi aceşti oameni din jurul nostru?

— Ah, *caro* Malko, acesta este miracolul împărţirii pâinii… Beneficiază cu toţii de cadouri din partea congregaţiilor din care fac parte. Spre sfârşitul vieţii, cardinalul Casaroli – Dumnezeu să-l odihnească în pace! – şi-a construit o vilă cu două etaje din marmură albă, o minunăţie, nu altceva. Donaţii. Foarte generoase, de altfel, pentru toţi acei oameni care au fost

devotaţi bisericii.

Îi şopti câteva cuvinte la urechea chelnerului care se întoarse cu o sticlă de coniac Otrad XO. În timp ce îşi încălzea paharul în căuşul palmelor, părintele Olizo zise:

— Şi noi, ceilalţi preoţi, suntem privaţi de multe bucurii ale vieţii. Deci, avem nevoie de altceva în schimb.

Malko achită nota de plată şi ieşiră din restaurant despărţindu-se în parcare.

— Voi lucra în continuare pentru dumneavoastră, îi promise părintele Olizo. Vă voi suna.

Imediat ce se urcă la volanul Mercedesului, Malko sună din nou la părintele Hubertus. Mesajul lui se încheia cu această ameninţare voalată: „Nu aş dori să fiu obligat să trec peste cardinalul Galuzzi ca să pot vorbi cu dumneavoastră.”

*

* *

Părintele Hubertus se învârtea prin cameră cu stomacul strâns. Ascultase mesajul lui Malko. Faptul că făcuse referire la cardinalul Galuzzi avusese asupra lui efectul unui duş rece. Nu putea să-şi potolească panica. Cum de reuşise un ziarist să afle atâtea despre el? Oare ce ştia acesta de fapt?

Cu mintea golită, se aşeză pe pat, încercând să pună ordine în gânduri. De-abia îi trecuse spaima pe care i-o provocase dispariţia Ginei de la Torre, că apăru altă lovitură care nu-l lăsa să trăiască liniştit. În jurul lui se manifestau nişte forţe obscure, pe care, în naivitatea lui, nu le observase până acum. S-ar părea că acest ziarist face parte dintre ele. Îşi împreună mâinile rugându-se fierbinte, cerând un sprijin, un ajutor.

Loretta Obinski îl avertizase scurt: să nu aibă *niciodată* vreo legătură cu acel jurnalist. Iar soarta Ginei trebuia să întărească vorbele ei. Părintele Hubertus nu se temea de moarte, ci de dezonoare, de ruşinea că va fi îndepărtat de biserică. Inspiră adânc şi se hotărî să treacă peste ordinele aceleia pe care o va numi de acum înainte Jezabel, fără ştirea ei. Trebuia să se liniştească.

*

* *

Malko tocmai intra în cameră când telefonul mobil sună. Recunoscu numaidecât vocea melodioasă a părintelui Hubertus. Era mai încordată decât la ultima lor discuţie. Preotul îi vorbi pe un ton plângăcios:

— De ce mă hăituiţi? Eu nu sunt decât un biet preot, nimic altceva. El o cunosc bine pe Eminenţa sa, cardinalul, dar el abia mă ştie…

— Îmi pare foarte rău, se scuză Malko, dar cei de la ziar mi-au cerut să mă întâlnesc cu dumneavoastră ca să vorbim despre Stephan Martigny. După aceea vă voi lăsa în pace.

— Bine! Şi eu aş vrea să vă văd! Când?

— Mâine, la prânz, îi sugeră Malko. Vreţi să veniţi la *Hilton?*

— Nu, nu, ştiu eu un restaurant micuţ, *Da Vinci,* în Piazza Ricci, în apropiere de Via Giulia, în centru. Se poate mânca şi pe terasă. Voi fi acolo la ora unu.

*

* *

Loretta Obinski tresări când auzi zgomot în salon. Ea fuma în cadă, acoperită de spumă, rătăcită în gânduri negre.

— Cine-i acolo? strigă ea.

Nu auzi nici un răspuns.

Pulsul se acceleră imediat. Sări din cadă, se înfăşură într-un prosop şi străbătu ca o săgeată apartamentul. Pisica vecinei ei se strecurase în balconul ei şi se juca cu uşa întredeschisă. Loretta izbucni în râs şi încercă să o ia în braţe.

— *Gattino!*[27]

Da, pisica fugi, căci nu îi plăcea spuma. Loretta se băgă iarăşi în cadă. Îşi repeta întruna că făcuse tot ce a fost nevoie, că nu a comis nici o greşeală, nici o gafă, dar avea o spaimă care îi apăsa stomacul.

Avusese legături cu Serviciile speciale cehe – STB[28] – chiar din adolescenţă, înţelegând mult mai târziu că ofiţerul de care se îndrăgostise o recrutase pur şi simplu. Era prin 1978, după zece ani de la Primăvara de la Praga, când represiunea comunistă s-a abătut cu ferocitate asupra Cehoslovaciei. Viaţa era foarte grea. Aproape că înnebunise de bucurie când obţinuse permisiunea de a ieşi din ţară ca să plece în Austria.

Primul lucru pe care îl făcuse, a fost să comande peşte proaspăt într-un restaurant. La Praga nu se găsea aşa ceva. Cehii aveau doar produse congelate, fără gust, care erau aduse din fundul Uniunii Sovietice.

O orbise viaţa din Occident şi îşi jurase să scape pentru

---

[27] Pisoiaş (n.a.).

[28] Sprava Statni Bezpecnosti (n.a.).

totdeauna de ţara ei. „Ei” lăsaseră „negoţul” în mâinile sale. Ea agăţa „ţintele”, cel mai ades industriaşi în trecere, îi aducea în patul ei, îi manevra şi toate astea, în schimbul călătoriilor în străinătate. Primele ei „contracte” îi lăsaseră un gust amar. Nu mai îndrăznea să-şi privească în faţă nici mama şi nici prietenii. Fusese obligată să se culce într-un apartament din hotelul Praga cu un industriaş german care o violase, o maltratase şi o umilise. Bineînţeles că totul fusese filmat. După aceea, „ţinta” lui s-a transformat într-un agent foarte docil… Însă, din ziua aceea, Loretta nu mai simţise niciodată orgasmul. Corpul i se inhiba când ajungea într-un anumit stadiu.

Inventase un amant care lucra în poliţie ca să-şi justifice desele ei ieşiri din ţară. După aceea, s-a lansat în nişte orgii ca şi cum ar fi vrut să-şi dovedească ei înseşi că este liberă. A devenit dură, nemiloasă, dar şi extrem de fragilă, după ce a trăit o dramă. La ordinele STB-ului, ea agăţase la barul hotelului Praga, pe un important om de afaceri italian. Şi acesta îi căzuse în plasă ca şi ceilalţi. După aceea, el s-a întors la Praga ca să o întâlnească din nou, dar nu se mirase că a obţinut viza atât de uşor. Într-o zi, în locul Lorettei, dăduse peste doi ofiţeri din STB care i-au arătat o serie de fotografii compromiţătoare – pe atunci, în Italia divorţul nu era o joacă – şi nişte înregistrări care dovedeau că îşi trădase patria fără să-şi dea seama.

Alegerea era simplă: să continue sau să nu o mai vadă niciodată pe Loretta, dar să suporte consecinţele unui scandal monstruos care să-i distrugă definitiv viaţa. L-au lăsat să se gândească până seara. Trebuia să-i dea răspunsul Lorettei. Când ea a ajuns la hotel ca să cineze împreună, el s-a aruncat pe fereastră.

În 1990, Loretta a plâns de fericire. Agentul din STB care o „trata” a convocat-o şi a jurat că toate documentele ce conţineau activitatea ei au fost distruse şi că din trecutul ei nu a mai rămas nimic. Ea l-a crezut, apoi a plecat din Praga definitiv, întorcându-se doar pentru a-şi vedea mama. După mai multe peregrinări, întâmplarea a adus-o la Roma unde l-a întâlnit pe bărbatul care avea să-i devină soţ. Partea ruşinoasă a trecutului ei fusese aruncată undeva într-un cotlon îndepărtat al minţii ei, estompându-se treptat-treptat.

Până în acea zi a anului 1998, când a abordat-o un bărbat în momentul în care se urca în Subaru. Cât se poate de politicos, el i-a înmânat un plic gros pe care era notat un număr de telefon.

Acesta conţinea un dosar al STB-ului. Împreună cu aventura ei cu italianul care se omorâse, mai erau nişte fotografii cu ei amândoi, scrisori pe care el i le trimisese şi pe care ea nu le-a primit niciodată, fiindcă fuseseră interceptate de STB. Aceste documente nu lăsau nici dubiu asupra rolului pe care îl jucase Loretta. Nu mai avea somn, se gândea să fugă, însă viaţa ei era la Roma. După opt zile, o voce necunoscută a relansat-o, mirându-se foarte calm că nu mai primise nici o veste de la ea. Apoi s-a hotărât să sune la numărul de pe plic, însă a dat de un robot. A doua zi a fost sunată şi i s-a dat întâlnire pe malul Tibrului, vizavi de podul Rossi.

Bărbatul cu care s-a întâlnit vorbea ceha şi s-a scuzat că a apărut după o tăcere de atâţia ani. Dar ea era persoana potrivită care putea să-i facă un serviciu. După aceea, nu a mai auzit nimic de el…

Când Loretta l-a întrebat cine este, el s-a prezentat fără nici o reţinere: colonelul Boris Solomatin din SVR. Atunci i-a explicat că, o dată cu destrămarea Blocului răsăritean, nişte amici din KGB din diferite servicii prietene au trimis la Moscova un anumit număr de dosare. Apoi i-a spus în ce consta „micul ei serviciu”. Nu avea urmări, nu era dezagreabil şi nici riscant.

După aceea a devenit foarte uşor amanta lui Stephan Martigny. Ea îi ceruse să-i scrie scrisori de dragoste pe care le-a dat ofiţerului care o „trata” ca să-i studieze mai bine caracterul. Apoi a dirijat-o explicându-i în ce direcţie trebuia să-l împingă. Dar ea nu a înţeles. Ea nu înţelesese ce rol fusese nevoită să joace nici după ultima lor întâlnire.

În timpul acestor întâlniri în care şi-a reluat vechea meserie şi nu mai comunica cu „şefii” decât prin intermediul unei cutii poştale „moarte” din Villa Doria Pamphili – o mică scorbură în fundul unei buturugi aflate în spatele unei bănci – întrebase mereu când se va termina misiunea ei. Primise şi un răspuns: „în mai”. Dar ea nu a înţeles decât mult mai târziu.

În schimb, ea nu sesizase niciodată legătura dintre părintele Hubertus şi „şefii” ei. Loretta era *sigură* că exista una, căci preotul era singura persoană care ştia de existenţa ei. Chiar cinaseră toţi trei de mai multe ori. Loretta ghicise că preotul nu văzuse în ea pe femeia îndrăgostită şi simţise că avea de a face cu un duhovnic prea exaltat şi prea afectuos faţă de protejatul său mai tânăr. Cu toate acestea, Loretta era convinsă că erau două marionete trase de aceleaşi sfori…

Tot la ordinele şefilor, ea îi dăduse părintelui Hubertus numărul telefonului ei mobil, iar el i-l comunicase pe al său. În preajma tragediei, ea găsise instrucţiuni în cutia de scrisori „moartă”, cum să-l „trateze” pe Stephan Martigny a doua zi când se întâlneau. Ea făcuse exact cum i se ordonase şi îl anunţase pe părintele Hubertus că tânărul ofiţer din Garda elveţiană avea să se întoarcă la Vatican.

Mai târziu, după ce a analizat faptele, a fost sigură că părintele Hubertus era şi el o marionetă aflată în serviciul aceluiaşi stăpân. Dar el nu îşi dăduse seama de acest lucru... Loretta nu avea chef să desfacă firul în patru ca să înţeleagă absolut *totul,* ci era călăuzită de o singură dorinţă: să uite. De altfel, până la apariţia acestui aşa-zis jurnalist austriac, ea nu mai auzise vorbindu-se de nimic.

Pe urmă, văzând cât de înnebunit este părintele Hubertus, a reactivat cutia de scrisori „moartă”, intrând într-un nou circuit, participând la eliminarea Ginei de la Torre şi la manipularea agentului austriac din CIA.

Totul părea că s-a terminat. Însă ea şi-a dat seama că ştia suficiente lucruri care puteau să-i pună viaţa în pericol. Acum tremura de frică, deoarece cunoştea ferocitatea Serviciilor ruse, pentru care viaţa unui om nu valora nici cât o ceapă degerată.

Stând în cadă, se străduia din răsputeri să se relaxeze. Din păcate, spuma se răcise, devenind vâscoasă şi lipicioasă. Exact ca viaţa ei.

*

* *

Dacă nu ar fi avut privirea aceea oscilantă, părintele Hubertus ar fi fost chiar simpatic. Cu fruntea înaltă, cu zâmbetul plăcut, cu o constituţie mai degrabă firavă, înota într-un pulover negru asortat cu pantalonii largi din pânză, care contrastau cu servieta elegantă din piele roşcată, aşezată la picioarele lui. Semăna cu un om de afaceri „modern”, însă lucirea de exaltare din ochii lui îl frapă pe Malko. El îl găsise aşezat deja pe terasa restaurantului *Da Vinci,* peste care sufla un vânt destul de puternic. De altfel, ei erau singurii clienţi care stăteau afară. După ce comandară obişnuitele spaghete *alle vongole,* preotul începu cu vocea lui melodioasă:

— De ce ţineţi atât de mult să mă vedeţi?

— Încerc să înţeleg cum de au murit acele trei persoane, îi explică Malko.

Părintele Hubertus făcu ochii mari.

— Dar este foarte limpede! Stephan l-a ucis pe comandant şi pe soţia lui. Pe ea, doar fiindcă s-a întâmplat să se afle acolo. Comunicatul Sfântului Scaun a spus tot… Nu este nici un mister.

— Comunicatele nu spun întotdeauna totul, observă Malko. L-aţi cunoscut bine pe Stephan Martigny. Vi se pare posibil?

Preotul zâmbi evaziv în timp ce mânca din porţia de spaghete.

— Numai Dumnezeu ştie ce se ascunde în sufletul oamenilor. Stephan a fost un băiat sensibil şi fragil. Eu cred că a exagerat puţin acest mic incident. Simţea că nimeni nu îl înţelege, că este persecutat. Acum îmi pare rău că nu l-am urmărit mai îndeaproape…

— Şi Ludwig Hofenberg?

— Nu am fost duhovnicul lui. Cred că a fost un şef sever, dar corect.

— Aţi cunoscut-o pe amanta lui Stephan?

Preotul se strâmbă.

— Este mult spus amantă. Micuţa Gina nici nu era o femeie adevărată. Eu cred că legătura lor a fost platonică…

Brusc păru stânjenit din cauza insistenţelor lui Malko şi împinse farfuria din care nu terminase, râzând puţin cam forţat.

— Mi-aţi tăiat pofta de mâncare…

— Îmi pare rău, zise Malko. Dar eu nu mă referеam la Gina de la Torre. Stephan Martigny era amantul unei femei mai în vârstă, Loretta Obinski.

Părintele Hubertus înlemni şi zise cu voce stridentă:

— Nu, este imposibil.

— Totuşi acesta este adevărul. Eu am găsit-o, iar ea mi-a confirmat această legătură.

— Eu nu ştiu nimic, zise pe un ton sec părintele Hubertus.

Minţea, iar Malko se hotărî să-l atace din altă parte.

— Am aflat că vă sunt încredinţate misiuni foarte importante în cadrul administraţiei, în legătură cu raporturile cu alte state. În aparenţă, vă bucuraţi de o carieră frumoasă. Sunteţi departe de parohia dumneavoastră de la Rupholding…

Părintele Hubertus tresări şi se vedea că se înfuriase.

— Eu nu fac nici un fel de carieră! Eu slujesc Biserica şi Vaticanul şi o voi face până la ultima suflare. Aceasta mi-e vocaţia.

O lucire mesianică îi străbătu privirea. Cel puţin, în acest domeniu era de o sinceritate absolută. Malko devie iarăşi de la

subiect.

— Dumneavoastră care l-aţi cunoscut pe Ludwig Hofenberg, credeţi că a fost spion?

Părintele Hubertus alungă această supoziţie cu un gest ferm.

— Astea sunt doar nişte speculaţii din ziare. Bunăoară, Germania răsăriteană nu mai există de zece ani, nu-i aşa? Iar Sfântul Scaun a avut destulă înţelepciune ca să aranjeze lucrurile.

Se uită cu ostentaţie la ceas.

— Sunt obligat să vă las. Sper să nu mă mai urmăriţi de-acum înainte.

— Şi Gina de la Torre? Ce părere aveţi despre răpirea ei?

— Nu înţeleg nimic, mărturisi preotul. În zilele noastre se întâmplă atâtea lucruri urâte… Mă rog pentru ea, ca şi Sfântul Părinte. Sper să o găsească.

Se pregătea să se ridice. Malko îl atacă brusc:

— Sunteţi o verigă importantă a diplomaţiei de la Vatican, observă el, păreţi foarte inteligent şi cultivat, în plus, vă întâlniţi cu oameni de vază.

— Mă flataţi, făcu preotul puţin mai relaxat.

— Atunci, continuă Malko, de ce eraţi interesat de Stephan Martigny? Preocupările lui intelectuale erau departe de ale dumneavoastră şi nu se pricepea nici la diplomaţie. Sunteţi cumva homosexual?

Avusese de gând să-l şocheze în mod intenţionat. Părintele Hubertus se tulbură, rămase mut câteva clipe, apoi protestă:

— Nu, fireşte că nu sunt! Am depus legământul de castitate şi l-am păstrat întotdeauna. Stephan mă interesa pur şi simplu pentru că avea nevoie de ajutor şi pentru că era foarte singur.

Îşi bău cafeaua dintr-o înghiţitură, se ridică şi îi strânse mâna lui Malko. Se îndepărtă cu servieta în mână. Malko îşi privi palma. Preotului îi transpiraseră mâinile. Să fi fost oare de vină căldura sau o emoţie greu de explicat?

*

* *

Rick Peretti plecase pentru o zi la Napoli, la Cartierul General al NATO. După masa de prânz, Malko era puţin cam dezamăgit şi se hotărî să se ducă la piscina hotelului *Hilton.* Pe o căldură ca asta, nu avea altceva mai bun de făcut…

Prima persoană pe care o zări fu Loretta Obinski, cu ochelarii ei de soare şi cu telefonul mobil în mână. Şezlongul de lângă ea

era liber, aşa că Malko se instală acolo. Tânăra îi făcu veselă semn cu mâna, apoi lăsă celularul lângă ea.

— Prietena dumneavoastră de culoare nu a venit? îl întrebă ea cu ironie în glas.

— V-am mai spus că nu este prietena mea…

Ea se ridică dând din umeri.

— Atunci, admiraţi-mă pe mine. Genovezul meu de la camera 808 vrea să vadă cum sar în piscină. Se pare că asta îl excită.

Ea se duse la trambulină şi făcu un salt impecabil. În clipa în care dispărea sub apă, telefonul mobil sună. La cel de-al patrulea apel, mesageria vocală se declanşă în mod automat. Malko se uită la aparatul de pe şezlong. Loretta era încă în apă. Se aplecă, luă aparatul şi se întoarse cu spatele. Chiar dacă Loretta se uita în direcţia lui, nu putea să vadă nimic. Deschise telefonul şi formă „123” ca să asculte mesajele. După sporovăiala dulce a operatoarei, auzi vocea unui bărbat extrem de stresat: „Trebuie să ne întâlnim. Sunaţi-mă.” Cu siguranţă era vocea inconfundabilă a părintelui Hubertus.

CAPITOLUL X

Când Loretta Obinski reveni pe şezlong, după o extraordinară demonstraţie de crowl, telefonul ei mobil era pus exact cum îl lăsase. Malko făcea plajă alături, cu mintea fierbând. Ce legătură putea fi între părintele Hubertus şi tânăra femeie? Tonul mesajului nu lăsa să se înţeleagă că între ei este vreo legătură sentimentală. Mai degrabă, o chema în ajutor. Se pare că panica fusese provocată de întâlnirea cu Malko. Dar de ce? Ce secret împărţeau amândoi?

O pândea cu coada ochiului pe Loretta care asculta mesajul. Părea contrariată, dar nu sună pe nimeni. Părintele Hubertus spusese: „Trebuie să ne întâlnim.” Prin urmare, aveau să se întâlnească. Totul era să-i surprindă şi să-i pună faţă în faţă. Pentru Malko era aproape imposibil să o urmărească. În ceea ce îl priveşte pe părintele Hubertus, nu ştia de unde să-l ia. Malko privi cadranul ceasului Breitling B-1 care îi aminti că se afla la Roma de o săptămână încheiată şi nu reuşise să facă mai nimic. Astăzi, nu se mai putea face nimic, cel puţin până diseară. El se ridică şi o întrebă pe Loretta:

— Mai rămâneţi?

— Cât mai este încă soare. După aceea, merg la club. Vă plictisiţi?

Malko se îndepărtă, rămânând cu gustul acestei înţepături. Abia avea timp să se organizeze.

*

* *

Loretta Obinski aşteptă până intră într-o cabină ca să sune la numărul pentru urgenţe pe care îl avea de la începutul operaţiunii. O voce necunoscută de bărbat repetă numărul în timp ce aştepta ca ea să termine de vorbit. Tânăra îi spuse că avea nevoie de o legătură urgentă.

— Perfect, răspunse interlocutorul ei, apoi închise.

Fusese nevoită să aştepte până la ora nouă seara ca să primească un telefon. O voce necunoscută o anunţă că mătuşa ei venea de la Florenţa cu trenul de zece patruzeci şi patru, la Stazione Termini.

Exact cât avea timp să traverseze Roma. În holul gării plin de

lume, ea se postă în capătul peronului unde venea trenul de Florenţa. Dar nu o aborda nimeni. La unsprezece şi un sfert, crezând că a fost o neînţelegere, ea se îndreptă spre parcare. De-abia acolo o acostă un tânăr cu un fizic plăcut. Vorbea italiana la perfecţie şi îi spuse Lorettei că era autorizat să o asculte. Ea îi explică despre ce este vorba. Bărbatul părea să fie pus în temă.

— Fixaţi-i o întâlnire mâine seară pe la ora nouă la Villa Doria Pamphili, pe banca aşezată vizavi de locul obişnuit, îi zise acesta.

— Ce îi voi spune?

— O să-l ascultaţi doar. Trebuie să ştim de ce vrea să vă întâlniţi. Apoi, plecaţi prima. Este *important* să nu fiţi văzuţi împreună. Ne transmiteţi discuţia aşa cum procedaţi de obicei.

El se îndepărtă şi se pierdu în mulţimea din Stazione Termini. Loretta se urcă în Subaru. Era atât de tulburată, încât nu se gândi să-l sune pe părintele Hubertus decât mult mai târziu. Trebuia să aştepte, căci el nu răspundea de la primul apel. Loretta îi fixă întâlnirea cu o voce neutră, apoi închise.

*

* *

Malko aştepta în camera lui uitându-se la CNN, cu telefonul alături. De dimineaţă, Marcello Boncompagni nu o slăbise nici o secundă pe Loretta din ochi. Ca să evite orice probleme, el împrumutase o motoretă, mult mai bună decât vechitura lui. De dimineaţă, Loretta fusese la cumpărături, iar după-amiaza şi-o petrecuse la *Hilton,* unde Malko preluase urmărirea. Însă erau puţine şanse să se întâlnească la hotel cu părintele Hubertus. De la mesajul interceptat de Malko trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore. Acum era opt şi un sfert seara. În clipa în care apărură pe ecran imagini ale războiului din Kosovo, sună telefonul mobil. În ciuda sonorului dat încet, Malko recunoscu vocea informatorului de la CIA care îl anunţă în zgomotul petardelor:

— Tocmai a plecat de acasă. Nu cred că se duce să cineze, căci este îmbrăcată în pantaloni şi în ţinută sport. Se îndreaptă către Monte Mario.

Malko îşi puse repede o haină şi coborî valvârtej. După ce se urcă în Mercedes, primi următorul mesaj de la Marcello:

— Merge pe Circonvallacione Trionfale şi ocoleşte Vaticanul pe la vest.

Malko ieşi din parching şi intră pe Via Trionfale. Marcello, care

cobora spre bulevardul Leon V şi spre Vatican, era foarte nervos când sună peste cinci minute:

— A parcat acum şi intră în Villa Doria Pamphili. Acum, ce fac?

— O urmăriţi de la distanţă, ajung şi eu imediat.

După zece minute, Malko oprea în parchingul restaurantului *Scapone* şi merse pe jos până la intrarea în parcul care nu se închidea niciodată. Numai ce trecu pe sub arcada cea mare, că se ciocni de Marcello. Informatorul de la CIA părea încântat.

— Era cât pe ce să o pierd pe ticăloasa aia! spuse el. S-a îndreptat spre aleea Mozart, în fund, la dreapta.

Malko zări deodată o siluetă în întuneric şi tresări. Marcello zâmbi.

— Este prietena mea! Am luat-o cu mine ca să se distreze.

— Ce idee bună, făcu Malko. O să v-o răpesc.

Un bărbat singur în parc, seara la ora nouă, este mai uşor de remarcat decât o pereche. Marcello Boncompagni îi făcu semn farmacistei să vină lângă ei şi îi explică ce vrea de la ea. Intrară împreună în Villa Doria Pamphili ca doi îndrăgostiţi. Întunericul nu se lăsase complet, iar Malko o zări pe Loretta la câţiva metri mai departe, stând pe o bancă şi fumând o ţigară. Era singură.

Dar imediat, un bărbat se apropie din capătul celălalt al aleii, mergând cu paşi grăbiţi. Malko îl recunoscu după servietă. Era părintele Hubertus. Acesta se aşeză lângă Loretta. După felul în care se purtau, Malko îşi dădu seama că în relaţia lor nu era nimic echivoc. Nici măcar nu îşi dădură mâna… Acum discutau stând foarte aproape unul de celălalt. Malko o luase pe după umeri pe farmacistă şi stăteau pe altă bancă, la vreo sută de metri mai departe, dar nu putea fireşte să audă ce vorbeau. Cu siguranţă această întâlnire însemna mult. Contrar spuselor părintelui Hubertus, nu numai că se cunoşteau foarte bine, ci împărţeau chiar un secret amândoi. Da care anume?

*

* *

— De ce mă urmăreşte ziaristul acela? o întrebă pe un ton plângăreţ părintele Hubertus. Se pare că ştie multe lucruri despre mine.

— V-am interzis să vă întâlniţi cu el, răspunse sec Loretta.

Părintele Hubertus lăsă capul în pământ.

— Ştiu, dar când mi-a lăsat un mesaj şi a menţionat numele cardinalului Galuzzi, am intrat în panică. Cum de ştie atâtea lucruri?

Loretta Obinski îi aruncă o privire compătimitoare. Cum putuse un om ca el să se lase târât într-o poveste atât de urâtă? Nu avea sângele rece al agenţilor.

— Pentru că nu este ziarist. Este un agent al serviciilor americane.

Părintele Hubertus se făcu galben ca ceara şi îşi dădu ochii peste cap.

— Un spion! se bâlbâi el. De ce se interesează de mine?

Loretta Obinski îi aruncă o privire dură şi indiferentă.

— Ghiciţi! Şi Ludwig Hofenberg a fost un spion, dar pentru altă tabără. Asta e tot.

— Ce ştie bărbatul acesta?

— Numai ceea ce i-aţi spus. Nu mare lucru, dar mai caută.

Preotul tresări.

— Dar nu i-am spus absolut nimic! Ştie şi el ca toată lumea că am fost duhovnicul lui Stephan, atâta tot.

— Nu i-aţi spus despre mine?

— Niciodată!

— Atunci e bine. Nu v-a pus întrebări în legătură cu… drama?

— Ba da. Dar i-am spus că eu cred versiunea oficială şi că Stephan era un băiat fragil.

Se priviră o clipă, ştiind foarte bine la ce trebuie să se aştepte, apoi părintele Hubertus îi puse întrebarea care îi stătea pe buze:

— Pentru cine lucraţi?

Loretta îi aruncă o privire gânditoare şi îi răspunse printr-o întrebare, cu o undă de ironie:

— Dar dumneavoastră pentru cine lucraţi? Sunteţi sigur că ştiţi? Poate că lucrăm amândoi pentru aceleaşi persoane…

Sângele se scurse din obrajii părintelui Hubertus. El ştia că Loretta Obinski participase la scenariul care le costase viaţa pe cele trei persoane. Ea ghicise bine rolul pe care îl jucase el în toată povestea asta, sau cel puţin o parte din el, dar s-ar părea că nu îi pasă. El nu reuşise să facă legătura între această femeie, care trăia în cu totul alt univers decât el şi bărbatul care îl împinsese, poate fără voia lui, în tragedia pe care a provocat-o.

Încercă să nu se mai gândească la această problemă supărătoare.

— Ce trebuie să fac? întrebă el cu îngrijorare.

— Nimic, răspunse ea în timp ce se ridica şi aruncă ţigara aprinsă în iarbă. Nu mai vorbiţi cu nimeni şi totul va fi bine. Nu mă mai sunaţi.

În timp ce se ridica şi el de pe bancă, ea adăugă:

— Aşteptaţi câteva minute, nu trebuie să fim văzuţi împreună. Nu vă mişcaţi de aici până nu ies din parc.

*

* *

Cu stomacul strâns, părintele Hubertus urmărea cu privirea silueta Lorettei care se îndepărta în amurg. Această întâlnire nu îi adusese pacea în suflet. Ba dimpotrivă. Cum de aflase Loretta că ziaristul austriac era un agent al americanilor? Ceea ce presimţea îl înmărmurea de groază, dar se lovea mereu de aceeaşi dilemă. Ce legătură nenorocită putea să existe între Loretta şi ceea ce se ascundea în spatele acestei atrocităţi şi cineva care nu putea avea aceleaşi motive?

Uitându-se în locul unde dispăruse tânăra femeie, zări un bărbat care se îndrepta spre el, cu un câine mare în lesă. Ca să nu se întâlnească cu el, se hotărî să meargă pe alee în sensul opus, chiar dacă ocolea puţin. Atunci, zări alt bărbat care avea un câine în lesă. Şi acesta se apropia de el. Nu era o coincidenţă…

Îşi aminti brusc de dispariţia Ginei şi avu senzaţia că trupul i se topeşte. La ora aceasta, parcul imens era complet pustiu. Rămase ţintuit locului de groază. Înţelese imediat că Loretta Obinski îl atrăsese într-o cursă mortală.

Cei doi bărbaţi se apropiau în linişte. Deodată, unul dintre ei se aplecă şi dădu drumul câinelui din lesă spunându-i câteva cuvinte la ureche. Animalul porni ca o săgeată spre părintele Hubertus. Urlând înspăimântat, preotul traversă în goană peluza. Se mai întorcea din când în când în timp ce fugea. Dulăul se apropia cu gura căscată. Imaginea lui îi amintea de un vechi film de groază, *Câinele din Baskerville.* Fugi mâncând pământul, dar nu destul de repede. Auzi un mârâit înfundat şi simţi o greutate de câteva zeci de kilograme sărindu-i în spinare şi doborându-l la pământ. Se întoarse cu faţa în sus şi simţi răsuflarea fierbinte a dulăului, apoi îi văzu colţii albi.

Animalul încerca să-l muşte de gât. Din instinct, părintele Hubertus întinse braţul şi scoase un urlet de durere. Colţii pittbull-ului se înfipseră în braţ. Simţi cum îi trosnesc oasele şi se gândi că va muri.

*

* *

Din locul în care se găsea, Malko asistase la toată scena, fără

să sesizeze pericolul de la început, îi zise farmacistei:

— Duceţi-vă repede şi aduceţi-l pe Marcello!

După aceea sări şi alergă străbătând peluza spre părintele Hubertus care se lupta cu pittbull-ul. Îşi dădu seama că nu are nici o armă şi nu putea să răzbească împotriva a doi câini de luptă şi împotriva stăpânilor lor… Cu toate astea, trebuia să-i vină în ajutor părintelui Hubertus. Dar nu din milă creştinească, desigur. Până atunci, cei doi bărbaţi nu-i dăduseră nici o atenţie perechii de îndrăgostiţi… Îndată ce Malko începu să fugă, cel de-al doilea lăsă câinele din lesă şi îi dădu un ordin scurt. Dulăul porni în direcţia lui Malko exact ca o jucărie cu mecanismul bine reglat. Alergând întruna, Malko încerca cu disperare un mijloc de apărare. Realiză atunci că pittbull-ul era la câţiva metri de el. Cât ai clipi, îşi scoase haina şi o înfăşură pe mâna stângă. Apucă pixul Cross cu cealaltă şi îl strânse cu putere cu vârful îndreptat spre animal.

Câinele sări cu o detentă nemaipomenită la gâtul lui. Sub şocul loviturii, Malko se rostogoli pe pământ, acoperindu-şi faţa cu mâna înfăşurată în haină. Pittbull-ul apucă mâna cu dinţii, dar abia ajunse la carne din cauza stofei groase. Atunci, Malko îşi adună toate forţele şi înfipse vârful pixului în urechea dreaptă a câinelui. În momentul în care pixul pătrunse în întregime în ureche, animalul scheună înfiorător. Vârful îi străpunse creierul şi fu zguduit din tot corpul de un spasm violent. Animalul deschise gura, dând drumul braţului lui Malko. Se dădu înapoi şi se scutură, încercând să scape de pixul înfipt în ureche. Se deplasă câţiva metri, apoi căzu pe o parte clănţănind din dinţi ca un mecanism stricat. După câteva secunde, nu mai mişcă. Murise.

Malko se ridică de jos cu inima bătând să-i spargă pieptul şi cu gâtul uscat. Scăpase ca prin urechile acului. Stăpânul câinelui privea scena de la distanţă stupefiat. Era prea departe ca să înţeleagă ce s-a întâmplat. Părintele Hubertus se lupta în continuare cu primul pittbull. Malko alergă spre el. Îi văzu pe cei doi bărbaţi discutând, apoi câinele care supravieţuise îl lăsă pe părintele Hubertus şi se duse la stăpânul lui. Malko nu auzise nici o chemare. Foloseau un fluier cu ultrasunete.

Cei doi bărbaţi se îndreptau pe întuneric spre Via Aurelia, urmaţi de dulău. Braţul îl ustura, iar plămânii erau gata să explodeze, însă voia cu tot dinadinsul să-l prindă măcar pe unul dintre ei.

Văzând că se apropie de ei, unul dintre fugari se întoarse,

scoase o armă din buzunar şi îl ochi cu atenţie pe Malko. Din felul în care ţinea arma, cu picioarele depărtate şi cu mâna stângă susţinând mânerul, se vedea clar că este un profesionist.

Malko se aruncă pe burtă şi se rostogoli în momentul în care bărbatul apăsa pe trăgaci. Nu se auzi nici o împuşcătură, ci zări numai o luminiţă gălbuie. Neavând vocaţie de sinucigaş, Malko rămase culcat la pământ. Ei nu vor ezita să-l omoare. Se făcură nevăzuţi în întuneric, lăsând pittbull-ul mort în mijlocul peluzei. Malko alergă la părintele Hubertus. Acesta se chinuia să se ridice, îţi era frică să te uiţi la el. Tremura cu privirea rătăcită, îşi pierduse ochelarii şi îşi ţinea braţul rănit cu mâna dreaptă. Mâna îi tremura de parcă ar fi suferit de Parkinson.

— Vă simţiţi bine? îl întrebă Malko. Vă duc la spital.

Preotul ridică privirea spre el şi îl recunoscu. Reuşi să-şi descleşteze fălcile şi zise:

— Dumneavoastră! Ce faceţi aici?

Parcă îl văzuse pe diavol în carne şi oase. Malko îşi puse haina cu mâneca sfâşiată şi îi adresă un zâmbet rece părintelui Hubertus.

— Cred că tocmai v-am salvat viaţa. Nu aţi fi rezistat să luptaţi singur cu doi câini pittbull…

Preotul lăsă capul în pământ şi nu spuse nimic. Malko îi luă servieta căzută în iarbă. Marcello Boncompagni cu farmacista lui veneau în goană. Dar se opriră stupefiaţi când îl văzură pe preot în mijlocul peluzei, clănţănind din dinţi, mut, cu figura descompusă de groază. Malko se întoarse către farmacistă:

— Cred că puteţi să vă arătaţi talentele. Părintele Hubertus a fost muşcat rău de tot…

— Şi dumneavoastră!

— Eu n-am nimic.

Îl prinse pe părintele Hubertus de braţul sănătos şi îl trase după el.

— Haideţi să mergem, nu e bine să mai rămânem aici.

Oare ce secret deţinea părintele Hubertus dacă voiseră să-l omoare cu doi câini pittbull, ca să tacă pe vecie?

CAPITOLUL XI

Aflat încă în stare de şoc, părintele Hubertus bâiguia ceva în timp ce Malko îl trăgea după el.

— Mă doare rău mâna.

Şi Malko suferea din cauza braţului, iar sângele îi curgea pe mână. Însă muşcăturile nu erau adânci fiindcă avusese haina. Prietena lui Marcello propuse:

— Pot să vă pansez, am ce îmi trebuie acasă, însă ar fi mai bine să chemăm un medic ca să vă facă un vaccin antirabic.

— În cazul acesta, haideţi să mergem la *Hilton,* hotărî Malko.

Lăsându-l pe Marcello şi pe farmacista lui să o ia înainte, el se duse să examineze cadavrul câinelui, recuperându-şi şi pixul în trecere. Pe zgarda animalului nu era scris nici un nume sau vreun semn distinctiv şi nu era tatuat. Nu avea cum să ajungă la stăpân.

Imediat ce se urcă în Mercedes, părintele Hubertus păru copleşit, îşi puse bărbia în piept şi rămase tăcut. Când ajunse la recepţia hotelului, Malko spuse că au fost atacaţi de un câine vagabond. Medicul sosi după o jumătate de oră. Haina lui Malko era bună de aruncat... Pironit într-un fotoliu, preotul nu deschise gura. Malko ceru să i se acorde acestuia primul ajutor. Medicul i-a făcut un vaccin antirabic, îi puse nişte copci şi îl pansă bine, sfătuindu-l să facă o radiografie a doua zi de dimineaţă. Rănile lui Malko erau mai uşoare. După ce îl bandajase cu un antiseptic, îi făcuse vaccinul şi îl pansase, dădu numaidecât peste cap două pahare cu votcă cu gheaţă şi se simţi dintr-o dată mai bine. Va avea mult timp în minte imaginea pittbull-ului care se repezea spre el cu gura căscată, ca o adevărată maşină de ucis... Marcello şi prietena lui plecaseră în linişte împreună cu medicul.

— Aş dori să beau ceva, un whisky, ceru preotul cu voce slabă.

Malko se duse să-i aducă din minibar un Defender „Very Classic Pale”. Părintele Hubertus îl bău pe nerăsuflate şi mai căpătă puţină culoare în obraji. Malko îl lăsă să-şi vină în fire, apoi zise:

— Cred că v-aţi dat seama că au vrut să vă omoare în seara asta, nu-i aşa?

— Nu înţeleg nimic, nu îi cunosc pe oamenii aceia... protestă

preotul.

— Vă cred, răspunse Malko. Dar ei vă cunosc pe dumneavoastră.

Cum părintele Hubertus nu scotea nici o vorbă, Malko reluă:

— V-aţi dat cuvântul că nu o cunoaşteţi pe Loretta Obinski. Dar în seara asta, v-aţi întâlnit cu ea…

Preotul tăcu preţ de un minut, apoi zise:

— Am avut o legătură… eh… de dragoste. Acesta este motivul…

Malko nu putu să se abţină să nu râdă.

— Părinte Hubertus, m-am uitat cu atenţie. Nu păreaţi doi îndrăgostiţi. Mă minţiţi din nou.

Preotul se îndreptă de spate şi se uită la Malko cu furie.

— Şi, mă rog, de ce mă persecutaţi? Este viaţa mea!

Înainte să-i răspundă, Malko îl fixă îndelung.

— Exact! îl aprobă el. Dar au murit trei persoane şi aş vrea să înţeleg de ce… Care sunt relaţiile dumneavoastră cu Loretta Obinski? De ce mi-aţi spus că nu o cunoaşteţi?

— Am întâlnit-o numai de trei ori împreună cu Stephan, recunoscu el cu rea-voinţă. M-a pus să jur că nu voi sufla o vorbă, căci este măritată.

— De ce v-aţi întâlnit cu ea în seara asta?

Părintele Hubertus se uita în pământ fără să răspundă, fiind prins cu minciuna. Malko stătea ca pe jar. Simţea adevărul foarte aproape de el. În spatele acestei tragedii se ascundea ceva. Oare ce secret ştia părintele Hubertus de voiau să-l elimine? L-ar fi dat cu capul de toţi pereţii, însă etica profesională i-o interzicea.

— De cine vă este frică?

— Nu ştiu.

Era prima oară când îl privea pe Malko drept în ochi. Spunea adevărul. Loretta Obinski îi fixase întâlnirea… Prin urmare, ea ştia cel puţin jumătate din răspuns. Sau poate chiar mai mult. Ghemuit în fotoliu, cu trăsăturile încordate de durere, părintele Hubertus era vrednic de milă.

— De ce vă întâlneaţi cu Stephan Martigny?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Începu să se bâlbâie.

— Dar, v-am spus, eu…

— *Don’t give me, that bullshit!*[29] izbucni Malko. Dacă veţi continua tot aşa, mă duc la poliţie şi povestesc tot ce am văzut. Aţi fost victima unei tentative de omor în plin centru al Romei! Eu

[29] Nu-mi vindeţi mie gogoşile astea! (n.a.).

am fost martor. Cadavrul câinelui mai este încă acolo.

Părintele Hubertus tresări.

— Nu, nu faceţi asta.

Malko realiză subit că atitudinea preotului faţă de el se schimbase. Părea că se teme şi nu se comporta ca în faţa unui simplu ziarist încăpăţânat.

Încă un mister la orizont! Simţea că preotul apăra mai multe persoane. El se aplecă cu o figură plină de durere.

— Vă încredinţez un secret, ca să nu mai credeţi şi alte grozăvii. Este adevărat, am avut un motiv special care mă lega de Stephan Martigny. Unii dintre superiorii mei sunt foarte îngrijoraţi de influenţa crescândă a organizaţiei Opus Dei[30] la Vatican. Voiau să afle ce se întâmplă în Garda elveţiană. Atunci, eu m-am folosit de simpatia pe care o avea acel tânăr faţă de mine şi i-am cerut unele informaţii.

Încă o grăunţă de adevăr. Bărbatul care se afla în faţa lui era un agent al Vaticanului. Malko îl întrebă:

— Dar Opus Dei nu este cumva un duşman al Bisericii?

— Fireşte că nu, însă interesele organizaţiei nu coincid întotdeauna cu cele ale Sfântului Scaun.

Răspunsul dat în mod direct demonstra că este de bună-credinţă. Nu mai minţea. Malko vru să mai arunce o dată nada.

— Credeţi că cei din Opus Dei au vrut să vă asasineze în seara asta?

Părintele Hubertus stătu pe gânduri doar câteva clipe, apoi sesiză că Malko îi dă o mână de ajutor.

— Nu este imposibil, zise el ezitând puţin. Au mai fost asemenea cazuri. De exemplu, bancherul care a fost găsit spânzurat sub podul „Black Friars” la Londra şi alţii ucişi în împrejurări misterioase.

— Bineînţeles, admise Malko. Dar de ce? Ca să omori pe cineva trebuie să ai motive serioase.

Tăcere de plumb. Ghemuit în fotoliu, părintele Hubertus semăna cu un pagur ascuns în cochilia lui. Putea să-i smulgă unghiile, că tot nu ar fi scos nimic de la el. Apăra ceva sau pe cineva. Dar nu frica îi ţinea gura ferecată.

— Pot să plec? îl întrebă el brusc.

— Cum doriţi, zise Malko ajuns la capătul puterilor. Dar nu

---

[30] Opus Dei, înfiinţată în Spania, este un fel de francmasonerie catolică, foarte conservatoare, care încearcă să controleze administraţia Bisericii, infiltrându-se în posturi-cheie (n.a.).

uitaţi un lucru: cei care au încercat să vă omoare în seara asta o vor face din nou. Ca să vă închidă gura. Iar eu nu voi fi acolo ca să vă apăr.

Îl conduse până la uşă. În momentul în care se pregătea să iasă, părintele Hubertus se întoarse şi îl întrebă cu sfială:

— Nu sunteţi ziarist. Cine sunteţi în realitate?

Câteodată, regulile sunt făcute special ca să fie încălcate.

— Sunt agent secret şi lucrez pentru Central Intelligence Agency.

— De ce vă interesează afacerea asta?

— Pentru că doamna Hofenberg a fost un agent de-al nostru şi am vrea să aflăm de ce a murit.

El avu impresia că i-a dat părintelui Hubertus cu leuca în cap. Acesta îl fixa cu o privire năucă, apoi efectiv fugi pe coridor. Malko închise uşa perplex. În seara asta, a aflat multe lucruri, dar nu ştia în ce ordine să le pună. Cei doi ucigaşi cu câini erau profesionişti. Se pare că era amestecat un serviciu important. Dacă nu intervenea el, preotul ar fi fost găsit cu gâtul sfâşiat şi s-ar fi tras concluzia că fusese un accident.

Mai rămânea să o tragă de limbă pe Loretta ca să-i spună de ce îl atrăsese pe preot în această capcană mortală. Sau mai degrabă pentru cine o făcuse? Micul dejun luat cu Rick Peretti avea să fie fructuos.

*

* *

Colonelul Boris Solomatin nu avea chef să fumeze obişnuitul lui trabuc Coiba. Cei doi subordonaţi ai lui stăteau în poziţie de drepţi în biroul lui, neliniştiţi şi cu figurile întunecate. În alte condiţii, ar fi plecat cu primul avion al companiei Aeroflot şi împuşcaţi după un proces cu uşile închise. Dar totul se schimbase. Numai o mână de oameni precum Solomatin folosea în continuare vechile metode ca să-şi apere *Rodina*[31] prin orice mijloace. Nu fusese niciodată un comunist adevărat, însă aprecia forţa pe care i-o insuflase comunismul patriei sale. Boris Nicolaievici, un beţivan bătrân care se purta ca o mămăligă cu occidentalii, nu era chiar pâinea lui Dumnezeu, însă, având respect pentru instituţiile statului, Boris Solomatin intrase sub aripa lui ocrotitoare…

Markus Wolf, pe care îl întâlnise deseori la Moscova, era un om aşa cum îi plăcea lui. Nu negase niciodată că este un simpatizant

[31] Patria (n.a.).

al socialismului, nu trădase pe nimeni şi, la cei şaptezeci şi trei de ani ai săi, continua să-şi apere cum putea cea de-a doua patrie a lui, Rusia.

— Povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat, îi ordonă el.

Era a treia oară când i-o cerea. Fostul „spetnaţ” începu să povestească, fără să omită nimic. Colonelul Solomatin încerca să-şi imagineze scena, în aparenţă, oamenii lui nu făcuseră nici o greşeală. Nimeni nu putuse să prevadă o intervenţie din afară, în acel loc şi la acea oră. S-o acuze pe Loretta Obinski, era absurd. Acum trebuiau să suporte consecinţele. Iar câinele mort nu oferea nici o pistă.

Nu lăsase nici o urmă. Dimpotrivă, el era aproape sigur că intervenise agentul CIA care fusese în contact cu Loretta Obinski. Dar cum aflase de întâlnire? Ar fi trebuit să prevadă şi posibilitatea că Loretta s-ar putea afla sub supravegherea constantă a CIA, ceea ce ar explica totul, plus faptul că pentru o Agenţie atât de importantă, nu era mare lucru… Se opri la această ipoteză şi se mustră în sinea lui. Ar fi trebuit să prevadă *dinainte.* Se adeverea vorba din bătrâni care te învaţă să nu îţi subestimezi niciodată adversarii. Prima consecinţă de care se izbea era că nu se mai puteau apropia de Loretta.

Iar de acum înainte şi părintele Hubertus era supravegheat îndeaproape. Nu se mai puteau atinge nici de el. Le rămânea agentul de la CIA. În altă împrejurare, ar fi pus la cale un „accident”. Sau ar fi „subtratat”. Dar nu mai erau nici bulgarii, nici Brigăzile Roşii pentru astfel de treburi. În plus, în noua ordine a lumii, SVR-ul nu ucidea un agent al CIA. Mai cu seamă că erau destui, iar acesta nu ştia mare lucru.

— Nu ar putea să vă identifice? preciză el.

— *Niet,* îl asigurară ei în cor.

— Perfect, zise Boris Solomatin. Injectaţi câinele rămas şi aruncaţi-l departe de aici.

Cel puţin, trebuia să îndepărteze lucrurile supărătoare. Cei doi „spetnaţ” salutară şi ieşiră, lăsându-l pe *rezidentul* din SVR cu dilema lui. În Roma, existau două persoane care deţineau informaţii explozive despre serviciul lui, iar el nu putea face nimic ca să fie sigur că vor tăcea. Era a doua oară când acţiunile îi scăpau de sub control. Loretta Obinski nu ar fi trebuit să fie identificată. Dar poate că s-a pus şi un preţ pe capul ei – dar ce îl neliniştea mai tare, era presiunea agenţilor din CIA asupra acelora care ştiau ceva…

Colonelul Solomatin se afla în situaţia unui om care vede un baraj fisurându-se şi nu poate face nimic să-l consolideze. Nu îi învinuia pe subordonaţii lui. Fusese hotărârea *lui* să-l elimine pe părintele Hubertus, veriga slabă a acestei operaţiuni şi foarte uşor de băgat în sperieţi. Până la urmă, deşi risca cel mai puţin, Loretta era cea mai puternică. Ea avea „ştiinţa” serviciului de informaţii şi cunoscuse o perioadă feroce în care viaţa unui om nu valorase nici cât negrul sub unghie. Păstrase în ea sentimentul de teamă care, în prezent, era cel mai bun scut de apărare al colonelului Solomatin. Dacă ar fi credincios, acum s-ar ruga.

Zilele ce vor urma îl vor călca pe nervi, căci era neputincios, iar adversarii lui nu vor sta cu mâinile în sân. După dezvăluirile fugarului Victor Şeimov, expunând o parte din reţeaua SVR infiltrată la Vatican, colonelul Solomatin avusese presimţiri rele. Din partea lui, ar fi lăsat totul aşa cum a fost. Numai că ordinele venite de la Iasnovo nu mai erau valabile. Trebuia să facă tot posibilul să păstreze măcar o „cârtiţă” la Vatican. Era un ordin de la Boris Elţîn, care avea aici una dintre sursele lui cele mai bune care îl informa despre evoluţia Bisericii ortodoxe.

*

* *

Rick Peretti învârtea între degete bricheta Zippo, apăsându-i colţurile ascuţite. Lua micul dejun împreună cu Malko pe terasa de la *Excelsior,* aflat în apropiere de Ambasada Statelor Unite. Povestea lui Malko îl lăsase pe american cu gura căscată. Acesta se aplecă spre Malko.

— Să facem un rezumat: părintele Hubertus şi Loretta Obinski se cunoşteau. Dar nu ştim ce au de împărţit împreună. S-a încercat eliminarea preotului. Judecând după metodă, sunt sigur că aici e mâna unui serviciu. Nu e joacă de copil.

— SVR sau GRU, conchise Malko. Opus Dei nu foloseşte câini…

— Sunt de acord, admise americanul. Întrebarea este de ce?

— Pentru că părintele Hubertus deţine informaţii care constituie un pericol pentru SVR…

— Dar cum e posibil?

Cei doi bărbaţi tăcură. Se loveau de un zid la fel de gros ca acela al Vaticanului.

— Dacă părintele Hubertus lucrează pentru SVR? Dacă este el complicele lui „Werder”?

— Puţin probabil, zise Malko. Nu are experienţă. Poate că s-au

folosit de el. Eu cred că a avut un rol în moartea lui Ludwig Hofenberg şi a soţiei lui. Când i-am spus că ea a lucrat pentru Companie, s-a îngrozit. Parcă ar fi omorât-o cu mâinile lui.

— Nu este cazul. Însă cea mai interesantă persoană este Loretta Obinski. Ea a fixat întâlnirea. Deci are legături directe cu SVR-ul de aici. Dacă e vorba de SVR.

— Cine este *rezidentul*?

— Un profesionist excelent din vechea echipă: colonelul Boris Solomatin. L-am cunoscut. Face parte din vechea şcoală. Nu prea iese. Cred că stă pe tuşă. La Roma nu prea are de unde să adune informaţii.

— Eu mă gândesc la altceva, făcu Malko. Oare SVR-ul nu avea interes ca Hofenberg să moară? Se pare că era cât pe ce să fie demascat datorită fugarului din BND.

Americanul zâmbi.

— Dacă ar fi nevoiţi să-i omoare pe toţi agenţii „rataţi”! Cu siguranţă că SVR-ul nu l-a recrutat pe Hofenberg astăzi. A fost recrutare „repetată”. Nu le-a păsat că au fost înşelaţi în mod ruşinos de ofiţerul din Garda elveţiană. Dacă mai lucra pentru ei, lucru de care nu suntem siguri.

Se învârteau în jurul cozii.

— Dacă aţi relua legătura cu Loretta? îi sugeră Rick Peretti. Sunt sigur că ştie multe lucruri.

— Dar nu va spune nimic… Am testat-o. Are experienţa fostelor „rândunele” din KGB. Nişte fete dure ca oţelul. Nu pot să o sperii cu nimic. Poate să susţină că s-a întâlnit cu părintele Hubertus, dar că nu ştie ce s-a întâmplat după ce a plecat… Ştiţi bine că, dacă are legături cu SVR, acestea sunt secrete. Aţi obţinut ceva de la cehi?

— Am cerut informaţii şi aştept un raport. Trebuie să primesc şi alte documente de la BND, care au fost recuperate de pe lângă HVA şi sunt atribuite sursei „Werder”. Poate găsim ceva interesant.

— Eu voi continua „săpăturile”, încheie Malko. Trebuie să mă întâlnesc cu prietenul dumneavoastră, părintele Olizo. Se pare că are multe cunoştinţe.

— S-a băgat într-o groază de afaceri. Ştie tot ce se petrece la Vatican.

— Cei din SISMI nu pot să ne ajute?

— Nu le place să se amestece când este vorba de Vatican.

Malko îşi termină cafeaua.

— Poate că o voi revedea astăzi pe Loretta la piscină... O să-l mai trag de limbă pe părintele Olizo.

*

* *

Parcă ar fi asistat la o petrecere-surpriză cu muzică ritmată, cu lumini palide şi oameni care beau. O călugăriţă cu privirea în pământ îl poftise pe Malko în apartamentul de la etajul al treilea imediat ce îi spusese cine este.

După ce se întorsese la *Hilton,* găsise un mesaj de la părintele Olizo care îi cerea să-l însoţească la o petrecere dată de arhiepiscopul Zambiei. Monseniorul Emmanuel Milingo, maiestuos în roba lui violet, cu o cruce mare ornamentată cu pietre semipreţioase mari şi roz atârnându-i pe piept, cânta la microfon, acompaniindu-se la o tobă îmbrăcată într-o blană de panteră. Părintele Olizo se întoarse şi îi şopti lui Malko:

— Am aflat lucruri *foarte* interesante despre părintele Hubertus.

CAPITOLUL XII

Arhiepiscopul Zambiei cânta de mama focului o melodie al cărei refren era „gubudu-gubudu” şi părea că se simte în elementul lui. Cele câteva surori negrese din echipa lui, adunate în faţă, izbucniră în aplauze furtunoase îndată ce termină de cântat. Cu chipul luminat de o bucurie pornită din inimă, el veni şi se amestecă în mulţime, iar una dintre surori îl servi cu un pahar mare cu vin alb pe care îl goli dintr-o suflare. În apartament domnea o căldură sufocantă, deşi erau deschise toate ferestrele. După ce îşi domolise setea, înaltul prelat de culoare ceru să se facă linişte şi anunţă cu voce gravă:

— Dragi prieteni şi astăzi mi s-a arătat Satana! Dar m-a ajutat Dumnezeu şi l-am trimis înapoi în lumea lui plină de tenebre, reuşind să-i smulg din gheare un suflet pe care l-a chinuit. Iată-l!

Împinse în faţă o tânără negresă cu părul pieptănat în multe codiţe, moartă de ruşine, care stătea cu privirea în pământ. Ea spuse câteva cuvinte în limba ei, din care Malko nu înţelese nimic. Se auzi un alt ropot de aplauze.

— *Brothers!* Să ne liniştim şi să-i mulţumim lui Dumnezeu! zise prelatul în încheiere.

— *Amen!* răspunseră invitaţii într-un glas.

Malko veni în urma părintelui Olizo lângă o masă imensă, transformată în bufet, unde o călugăriţă neagră precum cărbunele îi servi cu o farfurie plină cu spaghete. Apoi se duseră tiptil pe balconul ce dădea spre Via di Porta Angelica, să se bucure de aerul mai răcoros.

Arhiepiscopul zambian mânca stând în picioare, înconjurat de mica lui curte. Tot pe Via di Porta Angelica, dar vizavi, era Vaticanul.

— Sfântul Scaun nu este şocat de activitatea arhiepiscopului? îl întrebă Malko pe părintele Olizo.

Acesta zâmbi în barbă.

— Ba da, ceea ce face el îi agasează pe cei din Sfântul Scaun, însă Emmanuel Milingo este un om cu credinţa lui Dumnezeu, chiar dacă e puţin mai original şi e de culoare. Pentru Vatican, asta înseamnă o cotă-parte pentru piaţa din lumea a treia. În plus, nu face rău nimănui şi este foarte cunoscut în toată Italia.

Este mai bine văzut decât arhiepiscopul din Viena care adună pe lângă el o groază de seminariste. Pe când Milingo are câteva călugăriţe din anturajul lui, dar o face cu foarte mare discreţie.

— Ce aţi aflat despre părintele Hubertus? îl întrebă Malko.

— Este protejatul unui *Monsignor* spaniol, părintele Arturo Gonzales y Vilaverde.

— De unde a mai apărut şi ăsta?

— A lucrat mai întâi la Casa militară a regelui Spaniei. Face parte din ordinul Legiunilor lui Cristos. Acum cincisprezece ani, a fost chemat la Curie şi a lucrat în diverse nunţiaturi, la început ca asistent, apoi a devenit consilier. După aceea, s-a întors la Roma, la Secţiunea a Doua a Administraţiei pontificale care răspunde de relaţiile externe ale Sfântului Scaun. De câţiva ani, este secretarul monseniorului Gianfranco Galuzzi. În 1993, Sanctitatea Sa l-a numit prelat de onoare.

— Ce înseamnă acest lucru?

— Este gradul superior *Monseniorilor.* Dar e pur onorific.

— Deţine un post important?

Părintele Olizo aprobă din cap.

— Da. Mare parte din documentele importante trec pe la serviciul cardinalului Galuzzi care este unul dintre şefii „Pepinierei”.

— Cum arată acest *Padre* Arturo Gonzales y Vilaverde?

— Nu este o frumuseţe, făcu părintele Olizo strâmbându-se şi îi lipseşte cu desăvârşire milostenia creştinească. Mic, pricăjit, cu părul rar, cu nişte ochelari cu lentile groase pe nasul de Polichinelle, cu bărbia ascuţită. Cu fizicul lui, nu va ajunge departe…

— Cum? zise Malko sufocându-se. Doar Vaticanul nu e Hollywood!

— Bineînţeles, spuse părintele Olizo, însă Sfântul Părinte şi-a dat seama că frumuseţea se vinde mai bine… Observaţi că *toţi* prelaţii pe care îi scoate în faţă au un fizic plăcut. Acest lucru dă o imagine mai bună asupra sfintei noastre maici, Biserica…

— Să revenim la Arturo Gonzales y Vilaverde. Unde locuieşte?

— Pe Via Aurelia la numărul 177, la sediul Legiunilor lui Cristos. Acolo şi mănâncă. La Vatican se lucrează între opt şi paisprezece, iar după pauză se reia lucrul de la ora cinci.

— Asta e tot?

— Nu, continuă părintele Olizo. Am aflat că părintele Hubertus lucrează şi pentru Opus Dei. Este una dintre misiunile secrete ale

cardinalului Galuzzi. Arhiepiscopul Angelo Sodano vrea să-i supravegheze îndeaproape instalarea şi recrutarea lui la Curie.

Cel puţin din acest punct de vedere, părintele Hubertus nu minţise.

— Cu alte cuvinte, părintele Hubertus face spionaj pentru Administraţia pontificală, conchise Malko.

Iată un agent binecuvântat.

— Cam aşa ceva, admise părintele Olizo, dar toate astea sunt tăinuite cu mare grijă. Se fac presiuni pentru unele numiri, reputaţia anumitor persoane este ruinată, dar totul se opreşte aici.

Prin urmare, nu Opus Dei dăduse drumul câinilor să-l mănânce pe părintele Hubertus…

— Mai am o întrebare. Ludwig Hofenberg şi monseniorul Gonzales y Vilaverde aveau legături?

— Nici una. Fac parte din lumi total diferite. Monseniorul se află la „nivelul al treilea” pe scara ierarhică, iar ofiţerii din Garda elveţiană nu sunt decât gărzi de corp şi atât.

Arhiepiscopul Milingo bătu din palme şi anunţă cu vocea lui de stentor că vor intona câteva cântece bisericeşti. Acum era momentul să o şteargă… Malko se pomeni în zăpuşeala umedă din cartierul Borgo, năucit de-a binelea. Aduna într-una informaţii, dar nu făcea nici un progres real. Totul rămânea în ceaţă. Avea câteva piese din jocul de puzzle, dar nu reuşea să le pună cap la cap, pentru că îi mai lipseau încă destule: Avea impresia că descoperea mai multe fapte care se suprapuneau, dar care nu aveau practic nici o legătură cu restul.

Părintele Hubertus era un agent la Vatican, ceea ce explica într-un fel legăturile lui cu ofiţerul elveţian, dar nu şi cu Loretta Obinski. În afară de cazul în care ea nu servise pentru alte contacte, mai deocheate. Ani de zile, cardinalul Casaroli propovăduise apropierea de Răsărit. Ludwig Hofenberg părea să se fi aflat într-un circuit total diferit. Un simplu agent corupt, dar la un nivel inferior. Doar dacă nu mai exista şi un complice cu o funcţie mai importantă. Dar acesta este un caz mai rar. Când te gândeşti că toate aceste personaje se cunoşteau…

Malko fu nevoit să coboare de pe trotuarul invadat de nişte tineri adunaţi în faţa unei cofetării. Acest fapt îl făcu să se gândească iarăşi la Gina de la Torre. Nu mai ceruse nimeni nici o răscumpărare. Intuiţia îi spunea că nu o va mai vedea niciodată…

*
* *

Malko pătrunse în holul de la *Hilton* înţesat de mulţimea invitaţilor la o adunare a Lion’s Club şi se îndreptă spre lift. În momentul în care se pregătea să se urce în el, în spatele lui apăru o siluetă. Era părintele Hubertus. Preotul semăna cu o stafie, palid ca un cadavru, tras la faţă, cu ochi strălucitori de febră şi cu braţul drept înfăşurat într-un bandaj enorm.

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră, spuse el.

— Vă ascult cu plăcere, zise Malko surprins. Poftiţi.

— Nu, nu în camera dumneavoastră, mi-e teamă că sunt microfoane. Haideţi mai bine afară.

În spatele barului, era o terasă lângă piscină, mai tot timpul liberă, unde se găseau scaune confortabile. Se aşezară pe o canapea din rafie, admirând luminile Romei. Părintele Hubertus se uită la Malko cu privirea lui strălucitoare, aproape halucinantă. Buzele îi tremurau. Mărul lui Adam urca şi cobora întruna. Trecu mult timp până să scoată un sunet.

— Eu i-am omorât pe Ludwig Hofenberg, pe soţia lui şi pe Stephan Martigny, zise el cu voce seacă. Trebuia să-mi descarc conştiinţa. După aceea, o să mă retrag într-o mănăstire ca să-mi ispăşesc păcatele, unde voi rămâne până la sfârşitul zilelor.

Lui Malko nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Explicaţi-mi. Nu înţeleg nimic. Credeam că ţineţi foarte mult la Stephan Martigny.

Preotul se uită în ochii lui fără să clipească.

— Am ţinut, aprobă el, dar nu atât de mult ca preasfânta maică Biserică. Ea trebuia să-l apere mai tare.

Totul devenea din ce în ce mai neclar. Din fericire, preotul continuă:

— Am aflat de la cineva care lucrează cu mine că Ludwig Hofenberg a fost spion. Fireşte că acest lucru m-a dezgustat, închipuiţi-vă, un om pe care eu îl consideram un catolic înflăcărat. Dar se pare că probele sunt de netăgăduit.

— Dar nimeni nu a suflat un cuvânt despre asta înainte ca el să moară, obiectă Malko. Cum de aţi reuşit să aflaţi?

— Este secretul lui Polichinelle care se află la „nivelul al treilea”, răspunse imediat părintele Hubertus. Curia a reuşit să-i blocheze avansarea câteva luni, fiindcă au existat presiuni din afară ca să fie alungat, însă Sfântul Scaun nu s-a mulţumit cu atât. Iar în ultimele zile, totul a răbufnit.

— Vorbiţi mai clar.

— Am luat masa cu un prelat pe care îl respect foarte mult. Era disperat. Sfântul Părinte, care este o fire iertătoare, tocmai se hotărâse să-l numească pe Ludwig Hofenberg comandantul Gărzii pontificale. Or, în acelaşi timp, „oamenii din afară” făceau presiuni ca, în acest caz, să se dea în vileag trădarea ofiţerului, susţinând că acesta a trădat în continuare, chiar şi după dispariţia Germaniei răsăritene, iar informaţiile lui erau folosite de SVR-ul rus. Lucru care a însemnat o lovitură de graţie pentru Sfântul Scaun şi pentru autoritatea papală. Ora confruntărilor se apropia. După acest dejun, m-am gândit mult. Mi-am spus că trebuia să evit scandalul îngrozitor ce avea să izbucnească la Sfântul Scaun. Eu mă întâlneam des cu Stephan care îmi povestea năzbâtiile ofiţerului. Mi-a destăinuit mereu că, dacă nu primea medalia „Benemerenti” pe care o merita, îl va omorî pe Ludwig Hofenberg. Bineînţeles că eu l-am dojenit. Imediat după asta, după ce a verificat dacă e trecut pe listă, m-a sunat tulburat şi mi-a repetat că îl va omorî pe Hofenberg…

Malko ridică sprâncenele mirat.

— Şi de ce nu l-aţi lăsat să o facă? Astfel problema ar fi fost rezolvată în alt mod.

Părintele Hubertus clătină din cap.

— Nu înţelegeţi nimic! M-am gândit mai întâi că era nedrept să îndeplinesc o misiune cu ajutorul acestui tânăr şi mai cu seamă *fără ştirea lui*. După aceea, mi-am zis că, odată aflat în faţa şefului său, se va înmuia. Nu era un asasin. Apoi, fără să spun nimănui, m-am dus şi am aşteptat pe coridor, lângă apartamentul lui Hofenberg, rugându-mă lui Dumnezeu ca Stephan să nu se răzgândească… Dar l-am văzut apărând, foarte nervos şi în acel moment, am ştiut că Dumnezeu îmi aproba fapta… Când m-a zărit, Stephan s-a oprit brusc, i-am cerut pistolul. L-am liniştit, l-am pus să îngenuncheze, apoi, când se pregătea să rostească o rugăciune împreună cu mine, i-am tras un glonţ în gură cu propria armă. Atras de zgomotul împuşcăturii, Ludwig Hofenberg a deschis uşa. Am tras şi în el. Am mai tras o dată după ce a căzut la pământ. A venit repede şi soţia lui, dar văzându-mă, s-a întors. Bineînţeles că am fost nevoit să o omor şi pe ea. Am mai tras încă o dată. Am nimerit-o în ceafă şi a căzut secerată. Asta a durat numai câteva secunde. Am şters mânerul pistolului, l-am pus în mâna lui Stephan şi m-am dus să mă rog la capela Sfânta Ana.

Vocea îi suna metalic, sec şi înspăimântător. Malko îl ţintui cu privirea. Spunea adevărul. Era de necrezut! Fireşte că asta nu explica totul, dar îi oferea o bază.

— Cum a reacţionat preotul care v-a povestit neliniştea lui?

— Nu ştie nimic. Dar i s-a luat o piatră de pe inimă, bineînţeles.

Întâmplarea aceasta semăna întru câtva cu povestea prinţesei Diana şi a lui Dodi Al-Fayed. Curtea Angliei îngropase bine taina, ştiindu-se scăpată de o problemă atât de spinoasă. Malko reluă interogatoriul.

— De ce v-aţi întâlnit aseară cu Loretta Obinski?

— Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva care l-a cunoscut pe Stephan. Mă gândesc la el tot timpul. Şi mă voi gândi până la ultima suflare... Iată, am vrut să-mi descarc conştiinţa.

— Cele trei persoane care au murit au stricat oarecum imaginea Vaticanului, observă Malko.

— Nu este acelaşi lucru! Bineînţeles că este jenant, dar Sfântul Scaun nu este implicat. Cei trei nu sunt decât nişte laici.

Malko se uită în ochii lui în care lucea un strop de nebunie. Părintele Hubertus avea stofa călugărilor din Inchiziţie. Numai că mai ascundea el unele mici taine.

— În cazul acesta, cine a vrut să vă omoare în Villa Doria Pamphili? îl întrebă el.

— Nu ştiu.

— Eu cred că dumneavoastră ştiţi mult mai multe lucruri despre Loretta Obinski, insistă Malko, de ce nu mi le spuneţi şi mie ca să vă descărcaţi conştiinţa de tot?

Lui Malko îi veni dintr-o dată o idee care explica totul: părintele Hubertus avusese, în numele Vaticanului, legături pe care anumite persoane se temeau să le dezvăluie. Deci, Loretta Obinski ar fi putut să servească drept intermediar.

— Conştiinţa mea este curată, zise tranşant părintele Hubertus în timp ce se ridica.

Malko nu dădu mâna cu el şi trânti uşa în urma lui. Până la urmă, preotul nu risca mare lucru. Delictul fusese comis chiar în inferiorul Vaticanului, unul dintre micile state independente. Poliţia şi justiţia din Italia nu aveau dreptul să se amestece. Numai autorităţile pontificale aveau căderea să acţioneze. Dar cu siguranţa că nu vor întreprinde nimic. Rufele murdare se spălau în familie, la umbra zidurilor înalte din cărămidă roşiatică ale Vaticanului, în cel mai rău caz, dacă mărturisea crimele săvârşite

superiorilor lui, părintele Hubertus ar fi fost mutat într-o mănăstire îndepărtată şi nimeni nu ar mai auzi niciodată de el.

Această tragedie zugrăvea perfect atmosfera de minciună şi de violenţă care domnea la Sfântul Scaun, o lume închistată, plină de rivalităţi, de fantasme şi de pasiuni. În sufletul părintelui Hubertus poate că ardea un foc sacru, poate că era nebun, dar spunea adevărul. Se considera un soldat al Credinţei. Acest lucru justifica în ochii lui crimele pe care le comisese.

Lui Malko nu-i mai rămânea acum decât să-i raporteze mărturia preotului lui Rick Peretti. Cu siguranţă că americanul va rămâne cu gura căscată.

*

* *

Şeful Centralei CIA îl ascultase pe Malko fără să-l întrerupă, atent, încordat şi fără să arate cea mai mică emoţie. Numai în cămaşă şi bronzat, semăna cu un director tânăr şi plin de energie… După ce Malko termină de povestit, el oftă cu foc.

— Aţi făcut o treabă extraordinară. Cred ce a spus părintele Hubertus. Dar mă gândesc totodată că nu a mărturisit tot adevărul. Poate că nici el nu îl cunoaşte.

— Ce vă face să spuneţi asta?

— Am primit un dosar de la Centrala din Praga, trimis de omologii noştri cehi. Loretta Obinski a lucrat mulţi ani pentru STB.

Malko îşi spuse că toată afacerea asta semăna cu o păpuşă Matrioşca. Când credea că totul s-a rezolvat, trebuia să o ia de la capăt.

CAPITOLUL XIII

Rick Peretti scoase un teanc de documente bătute mărunt la maşină.

— Iată! Loretta Obinski a fost o „rândunică”, iar STB-ul nu i-a distrus dosarul. A „tamponat” zeci de ţinte pentru Serviciul Secret ceh, lucru ce nu i-a fost greu, dacă judecăm după cum arată. Acest lucru i-a permis să iasă din Cehoslovacia într-o vreme când era practic imposibil. Ca toţi ceilalţi agenţi din STB, ea a încetat orice activitate începând cu 1990.

Malko clătină din cap.

— Cehii v-au trimis toate astea? Ei ştiu ce a mai făcut *pe urmă?*

— Bineînţeles că nu, însă ruşii au reuşit să o recupereze…

— Dar ce avantaje are din asta? obiectă Malko. Se pare că nu are probleme financiare şi nu este o comunistă înrăită. Mai rămâne un singur lucru: şantajul. Dar în ce fel? Fiindcă face parte din STB? Puţin le-ar păsa italienilor.

— Le voi cere celor din SISMI să-mi scoată dosarele lor cu informaţii despre Cehoslovacia, spuse americanul.

— Că veni vorba despre dosare, zise deodată Malko, aveţi documentele Vaticanului din 1990, trimise de BND? Acelea care ne-au dat de gândit că Ludwig Hofenberg avea un complice.

— Desigur, de ce?

— Dar aveţi şi o legătură la Vatican, nu-i aşa? O foloseaţi doar ca să transmită informaţiile „deschise”.

— Da, bineînţeles, recunoscu americanul, după o scurtă ezitare, dar nu vrea să se amestece în secţia operaţională. Este vorba despre monseniorul Jackson. Un episcop american. Conduce comisia pontificală care se ocupă de contactele sociale.

— Aş dori numai să-i arăt documentele trimise de BND. S-ar putea ca el să ştie mai multe despre ele.

— Unde vreţi să ajungeţi?

— Să astup găurile afacerii noastre, răspunse Malko. Întrezăresc o explicaţie globală, însă am nevoie să o sprijin pe ceva.

Rick Peretti rămase tăcut câteva clipe, apoi ridică receptorul şi îi ceru secretarei să-l sune pe monseniorul Jackson. După cinci

minute, obţinu legătura cu prelatul. Discuţia nu dură mult.

— Vă întâlniţi astăzi la ora trei, la el în birou, îl anunţă americanul. Dar, pentru Dumnezeu, nu-i puneţi prea multe întrebări delicate. Se va închide în carapacea lui.

— Îl voi întreba numai dacă există Dumnezeu, promise Malko. În viaţă sunt unele momente când ne putem îndoi.

*

* *

Malko se prezentă la ora trei fără cinci fix la Poarta Arcului cu Clopote, intrarea oficială a şefilor de state, situată în partea vestică a Pieţei Sfântul Petru şi îl anunţă pe ofiţerul de gardă că are întâlnire cu monseniorul Jackson. Acesta se duse în ghereta lui să verifice, apoi reveni şi îi spuse plin de respect:

— Sunteţi amabil să mă urmaţi, *Monsignor?*

Malko se abţinu să zâmbească. Din cauza costumului negru din alpaca, era confundat cu un preot. Străbătu pe jos câteva sute de metri, trecând pe lângă o benzinărie, iar ofiţerul îl invită să intre într-o clădire destul de veche şi îl lăsă într-o încăpere micuţă, sobru mobilată. Îl întâmpină un preot în haine gri care îl anunţă că monseniorul Jackson va întârzia câteva minute. I se aduse o cafea. Liniştea era absolută, parcă se afla într-o catacombă.

Călăuza sa îşi făcu din nou apariţia şi îi spuse să-l urmeze. Urcară un etaj, străbătură un culoar lung, apoi deschise uşa unei încăperi complet goale, în afară de câteva scaune, o masă joasă şi obişnuitul crucifix. Pereţii aveau un tapet roşu, iar pe masă erau aşezate pahare şi o cană de apă, lângă publicaţia *Osservatore Romano* din ziua respectivă. Pe fereastră se puteau vedea grădinile Vaticanului. Uşa se deschise fără nici un zgomot, în faţa lui apărând un preot înveşmântat în *talata filetata.* Era înalt şi avea creştetul capului neted ca o minge de biliard.

— Bine aţi venit la Vatican! spuse el cu căldură în glas. Sunteţi pentru prima oară aici?

— Bineînţeles! îl asigură Malko.

Era ciudat să se afle în acest birou gol şi lipsit de personalitate, însă la Vatican, preoţii nu primeau niciodată vizitatorii în birourile lor, din discreţie.

Monseniorul Jackson se aşeză cu faţa spre fereastră, iar Malko se aşeză pe un scaun din lemn închis la culoare, demn de Inchiziţie. Câteva momente domni tăcerea şi Malko înţelese că interlocutorul lui aştepta ca el să înceapă.

— Eminenţă, zise el, Agenţia federală la care lucrăm domnul Peretti şi eu a primit din partea unui serviciu prieten nişte documente despre care se presupune că vin de la Vatican. Aş dori să aflu părerea dumneavoastră.

Îi întinse teancul trimis de BND. Monseniorul Jackson îşi scoase ochelarii din buzunar, îi puse la ochi şi începu lectura documentelor de la BND. Acest lucru dură mai mult de zece minute, apoi prelatul îşi scoase ochelarii, îi strânse cu grijă şi îi înapoie documentele lui Malko.

— Ce doriţi să aflaţi?

— Aceste documente vi se par autentice?

Monseniorul Jackson stătu o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— Dacă le-aş fi găsit la Administraţie, nu aş fi avut nici cea mai mică îndoială, dar, având în vedere provenienţa lor, cred că este vorba de un fals.

— De ce?

Prelatul se aplecă spre el cu un zâmbet viclean.

— Cred că ştiu de ce aţi venit. Au circulat nişte zvonuri în legătură cu Ludwig Hofenberg, comandantul Gărzii elveţiene care a fost asasinat. S-a bănuit că lucra pentru unele servicii de informaţii străine. Dumneavoastră presupuneţi că el le-a furat ca să le trimită în afară. Ţin să vă mărturisesc că este absolut imposibil. Comandantul Gărzii elveţiene nu poate sub nici o formă să aibă acces în asemenea încăperi. La Vatican, deţinem o clasificare foarte strictă a documentelor. În primul rând, există „secretul biroului” care înglobează toată viaţa din Vatican. Fie că e vorba de comanda unui material sau de programul de călătorie a Sanctităţii Sale. Pe scurt, este vorba de elemente moderat secrete Mai bine spus, confidenţiale. Un om ca Hofenberg poate să aibă acces aici. Fie în mod direct, fie prin intermediul unor prieteni După aceea, există secretul cel mai bine păzit: „secretul pontifical” Acesta acoperă un anumit număr de domenii, mai ales religioase Mai întâi, pregătirea documentelor pontificale, formarea doctrinei, dosarele Congregaţiei Credinţei, denunţurile directe împotriva credinţei – aici intră şi homosexualitatea – confidenţele culese la spovedanie, tot ceea ce priveşte numirile episcopilor. În fine, tot ce va merge la serviciul de cifrare. Adică rapoartele trimise sau primite de nunţiaturi, procesele-verbale întocmite la audienţele Sfântului Părinte, telegramele secrete adresate de diferite ambasade. Toate aceste documente sunt văzute de foarte puţine persoane. Şi în nici un caz de

comandantul Gărzii elveţiene. Prin urmare, aceste documente sunt false, chiar, dacă domnul Hofenberg a fost un spion.

Prelatul tăcu, mulţumit de demonstraţia lui şi se uită cu ostentaţie la ceas. Malko fu nevoit să tacă şi să înghită. Văzând că interlocutorul său se pregăteşte să se ridice, încercă să-i pună o ultimă întrebare:

— Eminenţă, aţi auzit de un monsenior pe nume Arturo Gonzales y Vilaverde?

Episcopul stătu pe gânduri câteva clipe, apoi întrebă mirat:

— Vilaverde? A, da. Lucrează la ordinele monseniorului Galezzi, la subsecretariatul care se ocupă de relaţiile cu alte state.

— Mai clar, ce vrea să însemne acest lucru? întrebă Malko.

— Oh, asta face parte din Secţiunea a Doua condusă de monseniorul Giovan-Battista Re. Oamenii care lucrează aici se ocupă de toate legăturile cu nunţiaturile şi de tot ceea ce trebuie cifrat. Au mult de lucru, pentru că numai douăsprezece persoane sunt abilitate de monseniorul Sodano să facă această muncă. De ce mi-aţi pus această întrebare?

— Din simplă curiozitate, spuse Malko. Am auzit vorbindu-se despre acest prelat.

— Dacă speraţi să-l întâlniţi, mi-e teamă că va fi foarte greu. Oamenii de la „nivelul al treilea” nu vorbesc direct cu laicii decât cu autorizaţia Substituitorului. Iar acesta o acordă foarte rar.

— Nu, nici nu m-am gândit la aşa ceva, spuse Malko.

— În cazul acesta, vă conduc. Salutaţi-l din partea mea pe Rick Peretti şi asiguraţi-l de devotamentul meu.

Când ajunse la Mercedes, Malko avea chef să danseze. Lucrurile se lămuriseră dintr-o dată. În sfârşit, avea o ipoteză logică ce încorpora acum şi piesele de puzzle lăsate la o parte şi se grăbea să i-o spună şi lui Rick Peretti.

*

* *

Rick Peretti sugea vârful creionului, fascinat de povestea lui Malko.

— Ne-am înşelat de la bun început că ne-am concentrat atenţia numai asupra lui Ludwig Hofenberg, îi explică el. Este adevărat că lucra pentru Est, dar nu mai are importanţă. Nu el e „Werder”. Există alt spion la Vatican, adevăratul „Werder”, mult mai bine plasat, care continuă să „producă”. Am greşit când ne-am gândit că Ludwig Hofenberg avea un complice. Documentele

pe care i le-am arătat monseniorului Jackson nu proveneau de la Hofenberg, ci de la adevăratul „Werder”. Poate că Ludwig a fost folosit la trimiterea lor, fapt ce ar explica, dorinţa de a-l reduce la tăcere, pentru că, dacă ar fi fost acuzat, ar fi putut să dezvăluie identitatea adevăratului „Werder”.

Rick Peretti se scutură.

— Aşteptaţi! De ce părintele Hubertus, care şi-a mărturisit crima, a vrut să-l protejeze pe „Werder”?

Malko îi zâmbi cu gândul în altă parte.

— Şi dacă părintele Hubertus nu ne-a spus tot adevărul? Sau dacă a fost manipulat… Este atât de exaltat, încât era foarte simplu, cu condiţia să fie pentru o cauză dreaptă.

— Adică?

Malko porni la atac.

— Imaginaţi-vă că părintele Hubertus a crezut că slujeşte biserica şi că, în realitate, a servit alte interese.

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

— Să presupunem că „Werder”, spionul care lucrează pentru SVR şi celălalt care l-a manipulat pe părintele Hubertus şi care, probabil că nu este decât un prelat de la Curie, sunt una şi aceeaşi persoană.

— Dar este legătura pe care o căutăm de la început…

Şeful Centralei CIA inspiră adânc.

— Aveţi idee cine poate fi această persoană?

— Trebuie să mai fac săpături, recunoscu Malko. Pentru început, nu este decât o ipoteză.

— Întrezăriţi vreun prelat care ar putea să trădeze în profitul SVR-ului?

Malko îi adresă americanului un zâmbet angelic.

— Cine ar fi crezut că Aldrich Ames, un veteran în Companie, a trădat timp de doisprezece ani?

Malko împinse lucrurile şi mai departe:

— În acest context, se poate înţelege de ce Markus Wolf, fostul şef al HVA, s-a grăbit să confirme acuzaţiile aduse lui Ludwig Hofenberg.

— De ce?

— Trebuia să atragă atenţia asupra lui Hofenberg care, mort fiind, nu mai putea să facă nimic. Iar toată lumea era convinsă că el era sursa „Werder”. Ar fi trebuit să ne temem văzându-l pe acel dascăl al comunismului, care nu s-a căit niciodată, pe acest copil al KGB-ului grăbindu-se să ne vină în ajutor. Din 1989

încoace, nu a făcut nimic ce ar fi putut să dăuneze taberei lui. Nu uitaţi că a fost mereu în legătură strânsă cu KGB-ul, că, din 1990, s-a aflat la Moscova şi că ultimul şef al KGB-ului dinainte de epoca Elţîn a fost unul dintre prietenii lui intimi. El trebuie să ştie cine este „Werder”. La cei şaptezeci şi trei de ani ai lui, a vrut să aducă un ultim serviciu... Dacă teoria mea este corectă, ar putea explica de ce *rezidentura* din Roma a intervenit în această afacere şi a reactivat-o pe Loretta Obinski.

— În ce scop?

— În ziua în care o vom afla, oftă Malko, jocul de puzzle va fi complet. Trebuie să ne concentrăm toate eforturile asupra ei, căci este veriga slabă. Vaticanul este o carapace de nepătruns. Nu vom putea ajunge la „Werder” decât pe alte căi. Mai ales că acum stă potolit. Eu sunt sigur că Gina de la Torre a fost răpită şi omorâtă deoarece se presupunea că ne-ar putea duce la Loretta Obinski. Prin urmare, trăgea de firul care ar fi declanşat explozia.

Când ieşi de la ambasadă, Malko se duse direct în Borgo. Nu îi spusese tot ce ştia şefului centralei. Părintele Olizo era în birou, cu picioarele cocoţate pe masă, numai în cămaşă, cu superbele-i bretele mov. Îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet larg.

— Trebuia să mai rămâneţi aseară. Milingo a cântat, iar călugăriţele au dansat în stil african.

— Cred că a fost într-adevăr minunat, admise Malko. Mai am nevoie de dumneavoastră. Vreau să aflu totul despre viaţa monseniorului Arturo Gonzales y Vilaverde. Absolut *totul.* Ce vicii are, dacă este homosexual, dacă bea, dacă are neapărată nevoie de bani. Credeţi că se poate?

Preotul surâse.

— *Totul* este posibil, dacă ai timp şi bani. Am un prieten care are o librărie în apropiere, care se numeşte La Uniana. Ştie toate bârfele care circulă la Sfântul Scaun şi este foarte mâncăcios. Dacă îl invitaţi la masă, cred că vă va împuia capul.

— Invitaţi-l cât mai repede posibil.

*

* *

În biroul colonelului Solomatin domnea o căldură sufocantă şi umedă, deşi erau obloanele trase. Climatizoarele erau vechi de douăzeci de ani, iar şefii lui de la Moscova nu îi trimiteau nici un ban ca să le schimbe. Doar în cămaşă cu mânecă scurtă, colonelul îşi ştergea fruntea din cinci în cinci minute. Sorbi o înghiţitură din ceaiul foarte tare cu gheaţă. Era foarte mulţumit

de contramăsurile pe care le luase.

În plus, sursa lui din cadrul SISMI nu i-a raportat nimic alarmant. Pentru moment, italienii nu se vor interesa de el. Până la urmă, contramăsurile funcţionaseră perfect. CIA trebuia să oprească aici cercetările.

Fireşte că mai sunt uneori şi inconveniente, însă nimeni nu va căuta cadavrul Ginei de la Torre acolo unde fusese îngropat, iar Loretta Obinski, chiar dacă ar vrea să trădeze, nu ţinea neapărat să-şi distrugă viaţa doar ca să le facă pe plac americanilor. El va pleca peste cincisprezece zile în vacanţă pe malul Mării Negre şi spera din tot sufletul ca lucrurile să se aranjeze definitiv până atunci. În ceea ce îl priveşte pe părintele Hubertus, peste câteva săptămâni, va fi trimis într-o mănăstire de la capătul lumii şi nu va mai putea face rău nimănui. Până la urmă, răul a fost aproape înlăturat. Îşi reproşa doar problema cu Gina de la Torre. Fusese o greşeală.

Credea că a făcut tot ceea ce a trebuit ca să apere „sursa” extrem de importantă pentru Kremlin, chiar dacă a folosit metode care nu se mai practicau. Totuşi îşi reproşa faptul că a subestimat capacitatea de reacţie a adversarilor săi. Încă nu vedea unde era prima breşă. Cum de reuşiseră americanii să ajungă la Loretta Obinski?

*

* *

— Am reţinut o masă la *Hosteria del Papa Giovanni,* în apropiere de Senat, îl anunţă părintele Olizo. Vom fi patru persoane: prietenul meu librarul, un iezuit, părintele Georgio, care lucrează la Radio-Vatican şi eu. Pe dumneavoastră vă voi prezenta ca fiind un membru al clerului din Austria. Nu vor vorbi nimic în faţa unui laic.

— Dar îşi vor da seama că nu sunt preot, protestă Malko încurcat.

— Ba nu, zise părintele Olizo. Puneţi-vă o cruciuliţă la reverul hainei de la costumul negru. Când nu veţi fi de faţă, eu le voi spune că sunteţi un *missi dominici* al noului episcop din Viena. Trageţi-i de limbă. Ştiţi câte ceva despre clerul austriac?

— Nu prea mult.

— Atunci păstraţi un aer misterios şi lăsaţi-mă pe mine să discut…

Malko abia avu timp să se ducă la cumpărături într-unul din nenumăratele magazine de obiecte de cult din cartierul Borgo.

Când ajunse la *Hosteria del Papa Giovanni,* arbora în mod discret o cruciuliţă din argint pe reverul hainei negre din alpaca, pusă peste un tricou tot negru. Lăsase ceasul Breitling B-1 în seiful de la hotel, căci nu era compatibil cu modesta calitate de preot mirean. Părintele Olizo împreună cu ceilalţi erau aşezaţi la o masă într-un colţ, cu o sticlă de Defender vechi de cinci ani şi trei pahare. El făcu prezentările. Malko era abatele Helmut, preot mirean. Iezuitul, extrem de slab, avea vocea şuierătoare, un cap de pasăre, cu ochii foarte înfundaţi în orbite, dar cu un aer inteligent. „Librarul” avea mâinile umede şi privirea jucăuşă.

Tot personalul de la *Hosteria del Papa Giovanni* parcă se strânsese în jurul mesei lor… Când Malko deschise lista de bucate, înţelese pe dată de ce fusese ales acest restaurant. Meniul se învârtea în jurul sumei de o sută optzeci de mii de lire, ceea ce era absolut de neconceput în Italia. Cei trei preoţi se uitau la el pe sub sprâncene. Alegerea se făcu repede: spaghete cu trufe albe, urmate de fripturi şi vânat. Cum afară era o vreme ploioasă, băură Barolo. Părintele Olizo era maestrul de ceremonii, după ce îi explicase lui Malko că nu cunoaşte toate subtilităţile bucătăriei italiene…

În prima oră de când se aflau la masă, nu făcură altceva decât să mănânce. Deşi era slab, iezuitul mânca cu o poftă de invidiat. Chelnerii grăbiţi turnau Barolo ca pe agheasmă.

Când trecu şi cea de-a doua oră, începu conversaţia. Se discută mai întâi despre politica din Austria şi cea de la Vatican. Cei trei preoţi nu mai conteneau cu elogiile la adresa Papei Ioan Paul al II-lea, un om autoritar, care scăpase de partizanii cei indolenţi şi lipsiţi de vlagă ai lui Casaroli.

— Oof, suspină librarul, oare ce ne rezervă viitorul? Cine va fi următorul papă?

— Episcopul nigerian, îşi dădu cu părerea Malko.

Toţi se strâmbară îngroziţi.

— *Caro Reverendo*, episcopii nu vor permite acest lucru. Îi avem deja pe Gantin şi Moroni. Este prea de tot, zise tranşant iezuitul.

Părintele Olizo interveni:

— Evident că voi iezuiţii băgaţi lumea în sperieţi şi de aceea nu va fi niciodată un papă iezuit.

— Va fi Ruini, zise cu hotărâre librarul. Prietenii mei mi-au spus că ne trebuie un italian… Gata cu străinii!

Erau la a treia sticlă de Barolo, iar atmosfera devenise mult

mai destinsă…

— În orice caz, reluă librarul, nu va fi un austriac…

Malko lăsă capul în jos. Prefăcându-se jenat. Iezuitul îi sări în ajutor.

— Sunt sigur că arhiepiscopul din Viena este un bun catolic. Chiar dacă năravurile l-au împins spre păcat. Însă cei care sunt mai tare de condamnat sunt tot aceia care au jurat credinţă bisericii şi îl împing spre păcat.

Părintele Olizo observă:

— În cazul acesta, noi suntem mai discreţi.

— Vă plângeţi de multe astfel de rătăciri? îl întrebă Malko cu prudenţă.

Cei trei preoţi se priviră amuzaţi, apoi librarul zise:

— Trupul e slab. Dar mai este şi nebunaticul ăla de cardinal Saintoni, care rămâne cu monseniorii tineri care nu îndrăznesc să-i refuze mirul. Nu a fost văzut niciodată ieşind din Vatican.

— A mai fost şi cavalerul acela al papei pe care l-au găsit cu capul zdrobit într-un apartament, zise părintele Georgio. Slavă Domnului că era laic!

— Dar monseniorul Monsanto, cu micuţele lui negrese, adăugă librarul… Dar nici în cazul acesta nu s-a ajuns prea departe Vă mai amintiţi de preotul acela care a fost alungat departe de Roma? Îl lovise damblaua şi se năpustea asupra tuturor femeilor care veneau la el să se spovedească. Cum era un bărbat frumos, multe dintre ele nu făceau plângere…

Se vedea cât de colo că, pentru toţi aceşti preoţi, păcatul cărnii nu era considerat mortal. În momentul în care Malko se pregătea să se aventureze pe un teren minat, întrebând de părintele Arturo Gonzales y Vilaverde, iezuitul reluă cu şiretenie:

— Unele cazuri sunt mult mai apropiate de noi…

— Da? se miră Malko.

Toate privirile se întoarseră către părintele Georgio. Acesta termină mai întâi totul din farfurie, apoi spuse:

— Văd mereu venind la Radio-Vatican un prelat care nu are ce căuta acolo.

— Lucrează şi femei la acest post? întrebă Malko, dar părintele Olizo îi dădu imediat un cot discret ca să-l potolească.

— Bineînţeles, răspunse acesta. În studiouri şi în birouri lucrează şi laici.

— Acest prelat veghează cu foarte mare grijă asupra sufletului uneia dintre şefele noastre de la postul de radio, făcu părintele

Georgio cu privirea în pământ. Şi asta de foarte multă vreme.

— *Caro Padre,* spune-ne şi nouă despre cine este vorba, îl imploră părintele Olizo. Ca să plece şi *Reverendo* Helmut cu câteva bârfe la Viena…

— Este un spaniol foarte urât.

După câteva clipe de tăcere, librarul începu, ascunzându-şi greu curiozitatea:

— Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde?

Iezuitul plecă ochii cu modestie.

— Dumneavoastră aţi spus-o, *caro Padre.*

Pulsul lui Malko urcă vertiginos, dar nu din cauza băuturii. Mentorul părintelui Hubertus avea o amantă. S-a deschis deci o breşă.

— Şi cine este fericita aleasă a frumosului spaniol? zise rânjind librarul.

În ochii duşi în fundul capului ai iezuitului, apăru o lucire de bucurie.

— *Caro Padre,* nici dacă mă supuneţi sfintei taine, tot nu vă voi spune.

Părintele Olizo interveni şi el:

— *Padre* Georgio, observ că dumneavoastră apăraţi dragostea vinovată.

Iezuitul ridică ochii în tavanul roz.

— Nu am spus că este vinovată. Tainică, atâta tot. Este adevărat că şi mie mi se pare că între aceste două fiinţe există o atracţie foarte puternică. Dar numai Dumnezeu poate să îi judece.

— Ea cum arată? întrebă dintr-o dată librarul.

Iezuitul făcu un gest amplu.

— Eu nu am abilitatea să judec, mai cu seamă că nu am cunoscut în viaţa mea o femeie. Arată bine şi pare să fie o bună creştină.

— Cred că nu este greu să urmăreşti o idilă. Roma nu este un oraş prea mare, observă Malko.

Părintele Georgio avu un zâmbet plin de venin.

— Ne descurcăm întotdeauna. Angajaţii laici de la Radio-Vatican locuiesc în oraş în apartamente. Dar să terminăm această cină delicioasă. Trebuie să trec şi pe la birou.

Împreună cu *tiramisu,* Malko comandă şi o sticlă de doi litri de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes din 1991, pe care preoţii o apreciară la justa ei valoare, golind-o imediat ca pe

agheasmă.

Când Malko ceru monstruoasa notă de plată, toată lumea lăsă ochii în pământ ruşinată... Se despărţiră la intrare. Înainte să plece, părintele Olizo îi şopti lui Malko la ureche:

— Mâine voi afla numele femeii!

— Cum?

— Părintele Lucio Pacinotti se va înfuria că nu l-am pus în temă cu această bârfă. Îl va lua gura pe dinainte. Putem să avem încredere în el.

Malko îi mulţumi. Oare faptul că monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde avea o amantă îl va duce pe Malko la o verigă care să aibă legătură cu misiunea lui?

CAPITOLUL XIV

Din cauza zăpuşelii, Roma era ca o oală de fiert sub presiune, iar totul părea năclăit. Însă, biroul cu aer condiţionat al lui Rick Peretti părea o oază nesperată de răcoare şi de prospeţime. Malko îşi bău cu plăcere ceaiul cu gheaţă, iar cămaşa din pânză subţire se udase de transpiraţie. Cina din ajun adăugase o nouă piesă la jocul lui de puzzle. El povesti pe scurt. Şeful Centralei CIA nu părea prea convins.

— Ce importanţă are că acest monsenior ţine o amantă?

— Părintele Hubertus mi-a mărturisit că i-a ucis pe Stephan Martigny, Ludwig Hofenberg şi pe soţia lui, îi explică Malko. Or, el. Este foarte apropiat de acest prelat spaniol care a putut să-l manipuleze. Eu presupun că acest Arturo Gonzales y Vilaverde este „Werder”. Dar, ca să spioneze pentru Est, trebuie să existe un motiv. Să fie oare banii? Puţin probabil. Din convingere? Şi mai puţin probabil. În acest caz, rămâne doar şantajul sau dragostea. Sau amândouă. Însă, această ipoteză se poate nărui ca un castel din cărţi de joc şi atunci trebuie să-l căutăm pe „Werder” în altă parte.

— După părerea dumneavoastră, părintele Hubertus lucrează şi el pentru ruşi?

— Nu cred, zise Malko, dar aici e buba. Luată separat, versiunea lui pare plauzibilă, însă, în acest context, nu mai este deloc. Ar fi fost o coincidenţă mult prea mare ca el să se fi hotărât să-l omoare exact pe omul de care voiau să scape ruşii.

— Să vă mai dau şi eu puţină apă la moară, spuse americanul. Tocmai am primit un telefon de la generalul Pescarini, şeful SISMI. Au găsit în arhivele lor ceva în legătură cu Loretta Obinski. A fost amestecată într-o poveste urâtă de tot. Din cauza ei, Vittorio Lorenzi, un industriaş italian, s-a sinucis în 1980. L-a îmbrobodit şi l-a prins în plasa STB-ului.

— A existat un ordin formal, observă Malko.

— Este adevărat, dar acest lucru mi-a dat o idee. Italienii sunt supăraţi. Nefiind italiancă, Loretta Obinski este susceptibilă să fie expulzată din ţară şi să fie declarată „persona non grata”. Am discutat cu Pescarini. Nu le trebuie mult ca să o expulzeze…

Malko simţea cum i se zburleşte părul când văzu cu câtă falsă

candoare vorbeşte şeful Centralei CIA.

— Cu alte cuvinte, vreţi să o puneţi pe Loretta în faţa faptului împlinit. Sau cooperează cu noi, sau îi lăsaţi să o expulzeze.

În faţa tonului reprobator al lui Malko, americanul simţi nevoia să precizeze:

— Ştiţi la fel de bine ca şi mine că fata asta deţine cheia întregii afaceri. Ştie ce rol a jucat fiecare, chiar şi pe acela jucat de ea însăşi. Dar mai ales, cunoaşte ce legătură există între ruşi şi părintele Hubertus. De asemenea, mai ştie şi motivul pentru care aceştia au vrut să-l elimine…

Tăcu, pocnind distrat capacul brichetei Zippo, apoi o puse în etuiul ei din piele şi o agăţă la curea. În sinea lui, Malko recunoscu că ideea şefului centralei era interesantă. Este adevărat că acest gen de şantaj era împotriva moralei sale, însă nici Loretta Obinski nu era o sfântă. Dacă ea a obligat anumiţi oameni să joace, acum i-a venit rândul şi ei să o facă.

— Bine, spuse el. Mă voi întâlni cu Loretta Obinski.

*

* *

De pe terasa camerei, Malko zări costumul de baie din lame argintiu. Loretta Obinski era singură la piscina hotelului. Când îl văzu venind, ea îi făcu un semn mai mult decât discret, apoi se cufundă din nou în catalogul de decoraţiuni interioare al vestitului arhitect Claude Dalie. Malko fu nevoit să se aşeze lângă şezlongul ei ca să catadicsească să ridice capul.

— Ei, tot singurel? zise ea cu ironie. Negresa dumneavoastră v-a dat papucii?

Lui Malko nu îi ardea de glume.

— Loretta, începu el, trebuie să vorbesc ceva foarte serios cu dumneavoastră.

— Vreţi să mă cereţi de nevastă? Toto încearcă deja să mă cumpere cu mobilă, zise ea arătându-i catalogul.

În spatele tonului ei zeflemitor, el simţea totuşi că se ascunde îngrijorarea. Ea îşi aprinse nervoasă o ţigară şi suflă fumul în nasul lui Malko.

— Nu, dar aş vrea să mă refer puţin la trecutul dumneavoastră…

Loretta Obinski râse puţin cam ascuţit.

— Dacă vreţi lista amanţilor mei, vă va lua ceva timp.

— Nu, eu mă refer la perioada în care aţi fost agent al STB-ului la Praga. Atunci când aţi „tamponat” oameni de afaceri străini ca

să-i trageţi de limbă.

Tânăra femeie rămase impasibilă. Singurul semn de nelinişte fu acela că ridică prea sus brăţara ceasului Breitling Callisino cu cadranul de culoarea mandarinei.

— Cine v-a turnat gogoşile astea? zise ea în cele din urmă. Mai întâi de toate, cine sunteţi?

— Sunt sigur că nu mai aveţi nici o îndoială, dar o să vă lămuresc totuşi. Lucrez pentru CIA, iar dumneavoastră aţi fost agentul 325, iar ofiţerul care vă „trata” era căpitanul Havel. *De asemenea,* a fost amantul dumneavoastră.

Loretta Obinski îşi scoase ochelarii de soare. Ochii ei albaştri se transformaseră în două bucăţele de cobalt, iar colţurile gurii se lăsară într-o strâmbătură răutăcioasă.

— Şi ce dacă! se răsti ea. Trebuia să trăiesc! Toate astea sunt foarte îndepărtate. Havel trebuia să fi ieşit de mult la pensie, STB – ul nu mai există şi Cehoslovacia, la fel! Vreţi să vă culcaţi cu mine, de aceea îmi spuneţi toate astea. De ce nu? Hai să mergem!

Ea schiţă gestul că vrea să se ridice, dar Malko o opri.

— Loretta, nu spuneţi prostii. V-aţi culcat la comandă cu mine, sunt sigur de asta. Aţi făcut-o la ordinul ruşilor.

— Al ruşilor? Dar nu am cunoscut în viaţa mea un rus!

— În perioada aceea, nu. Dar v-au căutat ei. Tot ei au şi dosarele, altminteri, nu aţi fi acceptat să lucraţi pentru ei.

— Care dosare?

— Despre afacerea Lorenzi.

Loretta primi lovitura. Trăsăturile se întunecară. Rămase tăcută câteva secunde, apoi îl strigă pe barman.

— Aduceţi-mi o cupă de Taittinger de la gheaţă, comandă ea.

Apoi îşi pironi privirea pe Malko, cu o expresie disperată.

— Ce fel de specimen sunteţi? Nu sunteţi mai bun decât cei din STB, zise ea cu voce egală.

Nu mai scoase un cuvânt şi, după ce bău şampania, se ridică şi se aruncă în piscină. Malko o admira: înota repede şi cu graţie. El nu se simţea în apele lui. Aceasta era partea cea mai scârboasă a meseriei sale. Loretta nu era mai rea ca celelalte. Într-o perioadă din viaţă, a ales traiul mai uşor şi asta s-a întors împotriva ei. Ieşi din apă, superbă şi veni să se usuce, stropindu-l ştrengăreşte pe Malko, apoi mai comandă o cupă de Taittinger. Se pare că îşi recăpătase sângele rece.

— Ei, zise ea cu un ton mai blând, ce doriţi de la mine? În

afară de corpul meu de care nu aţi profitat încă.

Îl ademenea din nou.

— *O înţelegere,* făcu Malko. Să vorbim pe faţă. Italienii sunt aceia care nu vă vor binele. Au de gând să vă expulzeze din cauza poveştii ăsteia vechi. Noi suntem singurii care putem împiedica acest lucru.

— Ce îmi cereţi în schimb?

— Vreau să aflu totul despre tragedia petrecută la Vatican. Ce rol aţi avut dumneavoastră, părintele Hubertus şi, mai ales, ruşii? Îmi răspundeţi cu condiţia să nu aveţi probleme nici cu italienii, nici cu noi. Vă cer numai un singur lucru: nu îmi îndrugaţi verzi şi uscate. Am aflat deja multe lucruri.

Cu un gest de automat, Loretta goli cupa de şampanie, apoi îl chemă pe chelner. Când acesta veni, Malko îi zise:

— Aduceţi-ne o sticlă!

Italianul se întoarse cu sticla de Taittinger pusă într-o găleată cu gheaţă. Loretta se servi imediat, apoi spuse pe un ton amar:

— Şi bineînţeles că nu voi avea probleme *nici* cu oamenii de la Moscova…

Malko nu îi răspunse, iar ea continuă, aplecându-se spre el:

— Oare ştiţi ce se va întâmpla? Într-o bună zi, voi pleca de acasă şi voi nimeri sub roţile unui camion… Nu va fi descoperit niciodată. Însă dumneavoastră veţi fi departe atunci.

— Ştiu, admise Malko. Cu toţii suntem prinşi în angrenajul ăsta. Dar pot să aranjez lucrurile în aşa fel încât să fiţi sub protecţia SISMI. Suntem în relaţii foarte bune cu ei.

Ea ridică din umeri cu indiferenţă.

— Aş zice că nu îi cunoaşteţi pe *ceilalţi.* Nu vor uita niciodată. Este ca în Mafia: trebuie să dai nişte exemple, altfel, nu va exista disciplină.

Între ei se lăsă din nou tăcerea. Nici nu goli bine cupa, că şi-o umplu iar şi o dădu pe gât. În adâncul ochilor ei albaştri, el citea o imensă incertitudine de parcă şi-ar fi dorit moartea: Numai că existau deja trei cadavre şi un agent din SVR la Vatican care se pregătea să distrugă. Brusc, Loretta se uită la el.

— Nu am ştiut că Stephan va muri, spuse ea. Am crezut că este doar o manipulare mai vicioasă şi mai aprigă. Nu am înţeles decât după aceea, dar era prea târziu.

Malko se gândi deodată la o soluţie care ar putea evita şantajul.

— Loretta, ştiţi cine este „Werder”?

— „Werder”? Nu. Cine este?

— Nu citiţi ziarele?

— Nu.

— „Werder” este un agent din KGB, iar acum din SVR, infiltrat la Vatican. Toată afacerea asta a fost organizată ca să-l protejeze pe el. Noi pe el îl vrem de fapt. Nu aveţi nici o idee?

Ea legănă uşor din cap.

— Nu.

Spunea adevărul. Numai ruşii ştiau cine este „Werder”. De aceea îl apărau cu atâta înverşunare. Se învârtea în jurul cozii. Loretta zise amuzată:

— Ia te uită, vine Toto!…

Malko întoarse capul. Amantul genovez al Lorettei se apropia de ei furios la culme… Tânăra îi zâmbi lui Malko.

— Vă deranjează dacă vom continua discuţia un pic mai târziu? În camera dumneavoastră…

— Deloc.

Se ridică şi dădu nas în nas cu genovezul. Malko ştia că Loretta nu va încerca să fugă. O va lăsa să se gândească. Dacă ea ceda, totul se rezolva.

*

* *

La piscină nu era multă lume. Loretta când înota, când se oprea să mai bea. De pe terasă, Malko văzu cum îi aduceau a doua sticlă de Taittinger… În sfârşit, era se ridică şi îşi luă lucrurile, lăsându-l pe amantul italian pe şezlong.

Se legăna încetişor când dispăru pe coridorul ce ducea la club şi la lifturi. După două minute, se auzi o bătaie în uşă. Loretta nu mai avea ochelarii de soare şi o luminiţă insolentă îi strălucea în ochii albaştri.

— Toto a plătit sticlele de şampanie, zise ea pufnind. Pentru că este convins că o să facem dragoste în camera lui! Dar va avea o surpriză neplăcută.

Malko îşi dădu seama că este beată turtă…

După ce îşi aruncă poşeta pe pat, se năpusti pe terasă. Îndată ce o văzu, genovezul sări din şezlong ca muşcat de o ploşniţă şi gesticulă spre ea. Loretta se întoarse şi întinse braţele spre Malko.

— Veniţi!

Când se apropie de ea, femeia îl îmbrăţişă imediat, strivindu-i gura cu a ei, lipindu-şi bazinul de pântecele lui. Era ca o pisică în

călduri. Genovezul nu mai putea să se uite la această scenă. Îşi desprinse buzele de ale lui doar ca să-i spună pe un ton vesel:

— Vreau să mă regulezi aici imediat…

Nici nu termină bine propoziţia, că telefonul mobil sună. Se duse să-l ia din poşetă şi răspunse cu voce suavă:

— *Pronto, amore!*[32]

Malko nu auzi răspunsul, însă după ton, presupunea că nu erau vorbe de iubire… Încetişor, Loretta îşi lăsă bretelele costumului să alunece pe umeri, eliberând sânii minunaţi pe care îi lipi de pieptul lui Malko. Apoi şopti în telefon:

— *Mi amore,* mi-au spus că eşti un pic voaiorist, nu-i aşa? Ei bine, acum o să mă vezi regulându-mă. Sper că nu eşti prea departe… Vezi, îmi frământă sânii, adăugă ea numaidecât. Ştii cât mă excită…

Ea făcuse să explodeze mămăliga. Văzând că Malko este nehotărât, ea îşi lipi gura de urechea lui şi zise pe un ton imperativ:

— Regulează-mă! Altminteri, cade *înţelegerea.* Am chef să mă distrez puţin pe seama tâmpitului ăstuia… Mângâie-mă pe piept.

El se supuse. Ea susură imediat în receptor:

— Are nişte mâini moi şi puternice, *mi amore.* Simt cum mi se întăresc sânii. Acum o să-l ud în gură ca să se excite mai bine…

Un mârâit surd ieşi din „telefonino”, urmat de o grămadă de insulte.

Îmbinând vorba cu fapta, Loretta se ghemui la picioarele lui şi luă sexul în gură. Genovezul nu pierdea nici o secundă din acest spectacol… Felaţia dură exact atât cât îl făcu pe Malko să se excite foarte tare, iar această situaţie nebunească avea să fie extrem de erotică până la urmă.

Din portabil izbucni vocea italianului:

— Pleacă imediat din apartament, *zozzona!*

Urlase atât de tare, încât Malko auzi totul. Loretta îşi dădu încetişor costumul în jos, eliberând şi pântecele. Ea se frecă puţin de el ca să se asigure că era în erecţie, apoi se întoarse şi se aplecă peste balustradă, cu telefonul În mână. Ea spuse cu aceeaşi voce plină de inocenţă:

— Maurizio, mai eşti acolo?

— *Zozzona!* urlă italianul. Căţea! O să mi-o plăteşti!

Stând în picioare, cu telefonul la ureche, el gesticula ca un nebun. Loretta prinse sexul cu dexteritate şi îl introduse

[32] Alo, iubitule? (n.a.).

înăuntru. El trebui să împingă mai tare, căci ea nu se excitase prea bine. Dar, oricum, era minunat. El o prinse de şolduri, afundându-se cât putu de mult. Loretta se arcui mai tare şi zise la telefon:

— Mă regulează, Maurizio, îl simt în mine, mă despică, este imens…

Încet, încet, ea se umezi, iar Malko îşi croia drum cu uşurinţă. Nu înţelegea de ce genovezul nu închisese până acum. Posedată astfel pe terasă, Loretta se lăsa în voia lui Malko. Brusc, i se adresă lui Maurizio:

— *Amore,* acum *nel culo,* căci pe tine te-am refuzat întotdeauna…

Ea îl smulse pe Malko din ea cu o mişcare abilă, îşi strecură mâna între ei, prinse membrul rigid şi îl potrivi între fese, apoi îl împinse înăuntru cu o strâmbătură de durere amestecată cu plăcerea. Cu o mişcare a bazinului, Malko se afundă de tot în ea.

Jos, Maurizio trânti furios telefonul în pământ după ce o mai insultă o dată, apoi plecă de lângă piscină. Loretta acceleră mişcările, grăbită să-l facă să juiseze şi se întoarse cu faţa la el. Expresia ei îl frapă pe Malko. Privirea era stinsă, iar pe faţă i se citea o tristeţe imensă.

— Ce te-a apucat? o întrebă Malko.

Ea îi zâmbi cu venin.

— Porcul ăla credea că face ce vrea cu mine. E convins că arată ca don Juan! Acum sunt sigură că nu mă va uita niciodată.

Ea îşi luă costumul de jos şi se îmbrăcă cu el.

— O să mă gândesc la propunerea ta. Dar cred că voi accepta. Vino în seara asta, după ora nouă, în apartamentul meu din Trastevere. Îţi voi da atunci răspunsul.

*

* *

— Treceţi pe la mine, pe la magazin, susură vocea blândă a părintelui Olizo.

Închise telefonul înainte ca Malko să-i poată pune vreo întrebare. Loretta plecase de la el de o oră. Telefonul sunase deja de două ori, dar nu vorbise nimeni la celălalt capăt al firului. Probabil că fusese genovezul care îşi plângea amarul. Malko se îndreptă spre Borgo. Acum ştia unde să parcheze prin labirintul de străduţe fără trotuare. Secretara blondă îl întâmpină cu un zâmbet binevoitor.

— *Padre* este în birou, îl anunţă ea.

Părintele Olizo fuma un trabuc, cu picioarele cocoţate pe birou, mângâindu-şi cu gesturi discrete frumoasa barbă mătăsoasă. Îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet voios.

— Ştiam eu că prietenul meu librarul va acţiona, începu el. S-a simţit puţin cam jignit, însă până la urmă i-a trecut. Uitaţi-vă.

Îi întinse lui Malko un cartonaş alb pe care erau scrise câteva cuvinte: „Sophia Petrov, directoarea emisiunilor bulgare de la Radio-Vatican.”

— Este amanta părintelui Gonzales y Vilaverde? întrebă Malko.

— Absolut. Se pare că este o tânără foarte frumoasă. Se zvoneşte că e nebun după ea.

— Nu are probleme din cauza asta?

Preotul făcu un gest larg.

— Atâta timp cât nu a izbucnit nici un scandal…

Malko puse cartonaşul în buzunar, încercând să-şi ascundă bucuria. Şi ultima piesă din jocul de puzzle se aşeza la locul ei. Adică legătura între omul bănuit a fi „Werder” şi ruşi. Bulgarii le fuseseră întotdeauna cei mai fideli partizani. Chestie de cultură.

— Se ştie ceva în legătură cu această Sophia Petrov? întrebă el.

— Se află la Roma de multă vreme. A venit la o vârstă foarte fragedă, fugind din ţară ca multe altele de teapa ei. Este catolică… Radio-Vatican face emisiuni şi pentru ţările comuniste, deci are nevoie de nativi în acele ţări.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu, dar nu este greu de aflat. Trebuie să aibă un apartament. Nu cred că monseniorul Gonzales y Vilaverde se iubeşte cu ea în maşină sau în parc, aşa cum fac italienii. Iar aici, nu se obişnuieşte să se meargă la hotel.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Se pomeni din nou pe sub arcadele din Piaţa Sfântul Petru. Era o zi splendidă. Aruncă o privire la ceasul Breitling B-1. Peste două ore, jocul de puzzle va fi complet, mulţumită Lorettei Obinski. Instinctul îi spunea că îi va accepta oferta.

*

* *

Loretta Obinski era într-o stare de euforie. Trecuse pe acasă, apoi se întoarse în garsonieră, unde băuse în continuare votcă şi şampanie. Din clipa în care Malko îi pomenise de dosarul Lorenzi, ea se hotărâse pe loc. Nu avea o soluţie mai bună. Dacă ar fi obligată să părăsească Italia, ar fi pierdut totul. Fostul ei soţ nu

ar mai întreţine-o dacă nu mai locuia în Italia. Dacă rămânea, bună ziua, tristeţe! Era prea obosită ca să se lupte cu asta. Atunci, îi mai rămânea o a treia soluţie. De fapt, cea mai bună.

Verifică fereastra pe care o capitonase cu vată, apoi coborî scara ca să facă acelaşi lucru şi cu uşa. Se duse la bucătărie şi deschise toate butoanele aragazului, verificând dacă gazul iese bine. Apoi, se duse în baie şi dădu drumul la apă. Capul începuse să-i vâjâie. Doza mare de Rohypnol începea să-şi facă efectul... Se dezbrăcă cu grijă, îşi puse hainele pe pat şi intră în cadă. Îi trebui ceva timp ca să potrivească apa. Era delicios de caldă.

Lăsă capul pe marginea căzii, apoi, fără să se uite, bâjbâi după lama de ras. Băgă mâna stângă în apa caldă şi îşi tăie vena. Acest lucru îi dădu o senzaţie neplăcută de toropeală... Făcu acelaşi lucru şi la mâna dreaptă, apoi lăsă lama să cadă în apă. Muzica lui Vivaldi pusă în surdină o legăna în mod plăcut. Ştia că nu va rămâne mult timp conştientă.

Pentru prima oară de multă vreme, se simţea împăcată. Ratase multe lucruri în viaţa ei, însă nu se gândise la sinucidere. Între otravă, lama de ras şi gaz, asta mergea cel mai bine. Gazul era o ultimă portiţă de scăpare. Agentul de la CIA, ultimul bărbat cu care făcuse dragoste, avea să apese pe butonul soneriei. Peste două ore... Dar până atunci, micul apartament avea tot timpul să se transforme într-o adevărată bombă. Scânteia provocată de sonerie ar fi de ajuns ca să-l arunce în aer împreună cu întreaga clădire, dar în primul rând, pe agentul de la CIA. Cel puţin să nu creadă că a fost o proastă...

Încântată de acest gând, ea închise ochii şi se băgă mai adânc în apa călduţă care începea să se înroşească. Pleca de pe lumea asta cu o amintire plăcută. Ea, care nu juisase de multă vreme, azi avusese orgasm. Era ciudat. Poate din cauza faptului că fusese observată. Sau poate din cauză că era pentru ultima oară. Nu va afla niciodată, iar ultimul ei amant nu va profita prea mult de amintirea ei.

CAPITOLUL XV

Malko se învârtea de vreo zece minute pe străduţele din Trastevere, căutând un loc de parcare. Zărise deja Subaru negru al Lorettei Obinski, oprit de-a curmezişul într-o piaţetă, la vreo treizeci de metri de intrarea în clădire. Din păcate, acesta părea singurul loc liber pe o distanţă de un kilometru. Se uită la ceas Era abia nouă fără zece. Se hotărî să mai facă un tur, apoi să se întoarcă şi să parcheze maşina la câţiva kilometri, pe malul Tibrului.

Exact în acel moment, un Fiat Uno micuţ îl depăşi şi se opri într-un loc rezervat Marilor invalizi de război, care se afla aproximativ vizavi de apartamentul Lorettei Obinski. Malko nu vru să-l piardă din ochi. Şoferul Fiatului coborî, încuie portiera şi traversă strada de-a curmezişul. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul grizonat, tuns scurt, în costum şi părea un funcţionar.

Malko demară când îl văzu apropiindu-se de uşa apartamentului Lorettei Obinski. Simţi brusc un val de adrenalină care îi invadă arterele. Necunoscutul se întoarse şi privi în jurul lui, de parcă s-ar teme să nu fi fost urmărit. Nu părea italian. Cu inima bătându-i cu putere, Malko smulse telefonul portabil din învelitoare şi formă cu nervozitate numărul Lorettei. Era clar: fusese urmărit. Bărbatul pe care îl avea în faţă era probabil un agent din SVR şi venise să se asigure că Loretta nu va vorbi… Nu termină încă de format numărul, când necunoscutul apăsă pe butonul soneriei.

Prin uşă izbucni imediat o flacără roşie, însoţită de o explozie asurzitoare. Într-o fracţiune de secundă, clădirea se dezintegră instantaneu, împrăştiind praf şi moloz în toate părţile. Din cauza suflului, toate geamurile din împrejurimi se făcură ţăndări, iar masivul Mercedes fu proiectat într-un zid ca un pai. Năucit, Malko realiză abia după câteva secunde. Din apartamentul Lorettei rămase o grămadă de moloz care ardea cu un fum negru. Totul se prăbuşise.

Bărbatul care apăsase pe butonul soneriei fusese prăjit pe loc ca un pui şi aruncat la câţiva metri. Malko zări cadavrul chircit care mai fumega. Oamenii ieşeau din case îngroziţi. Malko coborî

din Mercedes şi se îndreptă spre vâlvătaie. Nici acum nu îşi venise în fire. Dacă ajungea aici cu câteva minute mai devreme, el ar fi fost ars şi sfârtecat. Fără să vrea, acest necunoscut îi salvase viaţa. Se amestecă printre cei care căscau gura, adunaţi la o distanţă apreciabilă de flăcări.

Nimeni nu putuse să supravieţuiască acestui infern. Formă la întâmplare numărul Lorettei şi obţinu mesageria vocală. Tânăra era acasă. Oare ce declanşase această explozie? Mirosul de gaze amestecat cu cel de ars îi dădu răspunsul. Loretta plecase spre eternitate executând o ultimă piruetă.

Pompierii ajunseră şi îşi pregătiră furtunele în toată acea harababură. După aceea, sosiră o maşină de *carabinieri* şi o ambulanţă. Din bărbatul care sunase la uşă nu mai rămăsese decât o grămăjoară negricioasă peste care pompierii se grăbiră să arunce o prelată.

*

* *

După mai mult de o oră, sub lumina proiectoarelor, pompierii scoaseră cadavrul înnegrit şi de nerecunoscut, descoperit printre ruinele apartamentului. După ce îl anunţase pe Rick Peretti, Malko vru să rămână aici. Numai el ştia că este vorba despre Loretta Obinski. Cadavrul bărbatului care îi salvase viaţa fără voia lui fusese luat de câteva minute, iar acum încărcau rămăşiţele Fiatului Uno.

Până la urmă, Malko plecă de acolo tulburat. Se simţea vinovat că Loretta se sinucisese. Dar alesese calea asta dintre două lucruri şi mai rele. În limbajul poliţiştilor, acest lucru se numeşte „bavură”.

Se duse la maşină cât se poate de şocat. De acum înainte, îi va fi şi mai greu să-l găsească pe „Werder”, bărbatul din cauza căruia s-au întâmplat toate astea. Un singur element îi mai rămăsese ca să-şi poată continua ancheta: presupusa amantă a monseniorului Arturo Gonzales y Vilaverde, protectorul părintelui Hubertus şi bărbatul bănuit a fi „Werder”. Dacă ajungea iarăşi într-un impas, ancheta se va sfârşi, iar acest misterios „Werder” va lucra în continuare la Sfântul Scaun, dar, de fapt, o va face pentru SVR-ul rus.

*

* *

Colonelul Boris Solomatin fusese trezit la ora unu spre dimineaţă de ofiţerul de serviciu de la Ambasada rusă. Poliţia

italiană reuşise să identifice cadavrul din Vicolo del Bologne. Era Valeri Korsakov şi lucra oficial ca şofer la Ambasada Rusiei.

În câteva secunde, *rezidentul* din SVR se trezise de-a binelea. Bombardându-şi subordonatul cu întrebări, el îl expedie la Morga din Roma şi abia la trei dimineaţa aflase că italienii nu găsiseră nimic compromiţător asupra cadavrului şi că îi atribuiau moartea unei întâmplări nefericite. Cu ajutorul vecinilor, *carabinieri* identificaseră şi persoana care locuia în apartament şi care, se vedea clar că vrusese să-şi pună capăt zilelor, asfixiindu-se cu gaze. Credeau că Valeri Korsakov, care trecea chiar în acel moment prin faţa casei, fusese omorât în mod accidental.

Colonelul Solomatin mai dormise liniştit până la ora cinci. Singurul element periculos care ar fi putut reactiva ancheta fusese distrus. El îi ordonase lui Valeri Korsakov să-l urmărească pe agentul din CIA ca să evite orice legătură cu Loretta Obinski. Dar tot nu aflase ce s-a petrecut în realitate. Korsakov vrusese să o pună în temă pe Loretta Obinski că exista cineva care trăda. Acum, rămânea doar părintele Hubertus, însă el nu ştia lucruri importante. În plus, calitatea lui de faţă bisericească îl proteja de poliţia italiană. Tripla crimă avusese loc chiar la Vatican, iar Sfântul Scaun nu va deschide cu siguranţă uşile celor din Chestură.

Acesta era punctul terminus al unei operaţiuni complexe care se sfârşea cu bine pentru serviciul lui. Boris Nicolaievici Elţîn va fi mulţumit: îşi va păstra „cârtiţa” la Vatican.

*

* *

— Valeri Korsakov făcea parte din *rezidentura* din Roma, zise Rick Peretti. Noi l-am reperat de mult timp. Probabil că voia să o lichideze pe Loretta Obinski, după ce v-a urmărit pe dumneavoastră.

— Oricum, mi-a salvat viaţa, observă Malko. Nu voi afla niciodată dacă Loretta a vrut să se răzbune pe mine sau pur şi simplu nu îi mai păsa de nimic…

— Acest lucru nu ne interesează decât ca fapt divers, conchise americanul. Ce ne-a mai rămas ca să-l prindem pe „Werder”?

— Doar numele amantei monseniorului Arturo Gonzales y Vilaverde, protectorul părintelui Hubertus. Este o bulgăroaică venită de foarte multă vreme, declarată oficial „fugită”. Este catolică, lucru foarte rar în Bulgaria.

— Prin urmare, a venit cu mult înaintea monseniorului.

— Fireşte, dar asta nu înseamnă nimic. KGB-ul a avut ocazia să folosească pe cineva care se afla deja acolo şi să profite de pe urma acelei persoane.

— Ce ştiţi despre Arturo Gonzales y Vilaverde?

— Nu prea multe, în afară de faptul că este urât, dar inteligent, protejat de monseniorul Galuzzi şi că lucrează la serviciul cifru. Asta înseamnă că are acces la toate documentele de la Sfântul Scaun: procese-verbale făcute în timpul audienţelor particulare ale papei şi telegramele dintre diferitele nunţiaturi… Pe scurt, tot ceea ce înseamnă diplomaţia secretă a Vaticanului. În concluzie, „cârtiţa” ideală.

— De necrezut, dacă el este şi nimeni nu şi-a dat seama, oftă americanul. Deci nu dispun de contraspionaj.

Malko nu se putu abţine să nu arunce o săgeţică:

— Cred că a fost nevoie de şapte ani de anchetă, bănuiesc, în cadrul Companiei ca să poată fi demascat Aldrich Ames, care a denunţat ruşilor vreo treizeci de agenţi ai CIA.

Rick Peretti lăsă nasul în jos. Avea un loc prea călduţ ca să ştie că, teoretic, cei mai buni spioni sunt adesea cei care stau ca paiul în ochi.

— El nu vine din Est, observă americanul. KGB-ul nu a prea lucrat în Spania.

— Aşa este, recunoscu Malko. Dar nu toată lumea trădează din aceleaşi motive. A existat primul val de transfugi, iar aceştia au fost adevăraţii comunişti. Sau de „detectori” ţinuţi doar prin ameninţări la adresa familiilor rămase în ţară. Dar şi oameni de genul lui Aldrich Ames, care au trădat numai şi numai pentru bani.

— Şi acel monsenior a făcut-o pentru bani?

— Nu ştiu, recunoscu Malko. În cazul lui, nu cred că acesta este motivul. La Vatican, cei care sunt ahtiaţi după bani îi pot obţine foarte uşor. Acolo curg râuri.

— Atunci, ce mai rămâne?

Malko zâmbi.

— Unul dintre cele mai vechi motive din lume: dragostea. Aduceţi-vă aminte de numeroasele secretare, din Germania sau din altă parte, care au trădat din dragoste pentru nu ştiu ce don Juan care se prefăcea că s-a îndrăgostit de ele. Frizerul din cadrul NATO[33] care a sedus pe toate femeile pe care le-a dorit, iar acestea i-au furnizat datele de care avea nevoie.

[33] Aluzie la SAS – *Yggdrasil – manipulare satanică* (n.a.).

Rick Peretti se juca cu bricheta, uitându-se în gol, în timp ce asculta demonstraţia lui Malko.

— Acum ce veţi face? Loretta Obinski nu mai este şi nici alt martor *din afara* Vaticanului care să ne poată ajuta. Nu deţinem nici o probă concretă că SVR-ul este implicat în această operaţiune, chiar dacă noi *ştim.* Dacă îi voi spune prietenului meu, monseniorul Jackson, că *Monsignor* Arturo Gonzales y Vilaverde este „Werder”, îmi va râde în nas. Mai mult decât atât, zvonul va ajunge direct la urechea celui în cauză, care se va da la fund imediat. Ne mai rămâne părintele Hubertus…

— Pentru moment, în privinţa lui, mă aflu într-un punct mort, recunoscu Malko. Mi-a spus doar o parte de adevăr. Moartea Lorettei îi va provoca probabil un şoc de pe urma căruia am putea să profităm, dar mă îndoiesc. Mi-e teamă că nu ştie nimic. A omorât trei persoane, dar nu ştie că a fost manipulat. Este un suflet curat, un soldat al Domnului. Nu îl interesează nici banii, nici politica, nici femeile. Vrea un singur lucru: să se pună în slujba bisericii. Acest lucru implică faptul că „Werder” este o faţă bisericească, ce a „înveşmântat” crima politică în hainele crimei înfăptuite în numele credinţei.

Şeful Centralei CIA rămase perplex.

— Toate astea nu sunt hotărâtoare, conchise el. Datorită eforturilor dumneavoastră, am aflat extrem de multe lucruri, însă ne lipseşte esenţialul. La urma urmelor, adevărul se află între zidurile Vaticanului, pe lângă care Kremlinul lui Stalin a fost un model de transparenţă…

— Radio-Vatican este mai puţin ferecat, zise Malko. Datorită „informatorului” dumneavoastră, părintele Olizo, am acum un contact acolo. Mă voi folosi de el.

*

* *

Malko ieşi din florărie cu inima strânsă. Telefonând la Loretta Obinski, aflase data înmormântării şi biserica la care se ţinea slujba. Cel puţin, va avea parte de câteva flori.

Ajunse pe jos în centrul catolic rus şi îl găsi pe părintele Olizo în poziţia lui obişnuită, cu picioarele pe birou, cufundat într-o discuţie misterioasă. Imediat ce termină, Malko îi explică de ce venise.

— Nici o problemă! spuse părintele Olizo. Îl sun pe părintele Georgio. Va fi bucuros să-şi ia astfel revanşa pentru invitaţia la cina de aseară. Dar puneţi-vă iarăşi costumul reverendului

Helmut.

Îl sună imediat la Radio-Vatican. Discuţia cu părintele Georgio a fost scurtă.

— Va fi încântat să-i faceţi o vizită la Radio-Vatican, îl anunţă el făcându-i cu ochiul. Trebuie doar să vă îmbrăcaţi… Ştiţi unde este?

— Nu.

— Mergeţi în jos, pe Via della Conciliazione. Intrarea este pe Lungotevere.

Malko trecu pe la hotel, se schimbă cu hainele de preot şi îşi puse cruciuliţa din argint la rever.

Holul auster de la Radio-Vatican era ornamentat cu sculpturi moderne. Ţinuta lui Malko alungă întrebările indiscrete, iar un gardian îl anunţă pe Malko că părintele Georgio îl aşteaptă la etajul întâi. Cu aspectul lui scheletic, el îl întâmpină cu căldură în capul scării.

— *Caro Reverendo,* este o onoare să vă primim la noi! Aseară, ne-aţi tratat împărăteşte… Veniţi.

Malko îl urmă într-un birou aproape gol, cu aspect bătrânesc, cu tavanul foarte înalt, ale cărui ferestre dădeau spre Tibru. Părintele Georgio îi spuse că el răspundea de emisiunile făcute pentru toate ţările europene. Era de neînlocuit la Radio-Vatican. Stând pe un scaun incomod, Malko vedea cum trece timpul fără să vadă vreun rezultat concret… Din obişnuinţă, lăsă privirea în jos şi îşi dădu seama cu groază că, atunci când se deghizase din nou în preot pentru întâlnirea cu părintele Georgio, uitase să-şi scoată de la mână ceasul Breitling B-1, care nu se potrivea cu ceea ce voia el să reprezinte. Privirea lui nu îi scăpase iezuitului care observă cu un ton puţin caustic:

— Aveţi un ceas superb, *caro Reverendo.* L-aţi cumpărat din Roma?

— Nu, răspunse Malko. Un bijutier pe care îl cunosc a ţinut cu tot dinadinsul să mi-l împrumute. Ca să mă ispitească, fireşte… Dar îl voi restitui foarte curând.

— Trebuie să rezistăm ispitei, *caro Reverendo,* conchise sentenţios iezuitul în timp ce se ridica. Veniţi să-mi vizitaţi domeniul. La etajul întâi, îi găzduim pe toţi directorii de programe.

Ieşiră pe coridorul imens unde se înşirau vreo douăzeci de uşi. Deasupra fiecăreia dintre ele era o plăcuţă ce indica numele ţării pentru care se făcea transmisia. Malko reperă Bulgaria chiar în

fundul coridorului. Se apropia de ţel.

CAPITOLUL XVI

— Aici este domeniul meu: adică întreaga Europă, zise cu mândrie părintele Georgio. Să începem cu Albania. Deşi este o ţară musulmană, beneficiază de două ore de transmisie pe zi.

Deschise altă uşă, dezvăluindu-i lui Malko o încăpere micuţă, în care un bărbat blajin, ce semăna cu un gândac, aplecat peste nişte dosare, se ridică numaidecât în picioare şi îi adresă un zâmbet servil iezuitului. Avea o mână ruptă şi o figură îngrozită.

— Prietenul nostru Costaman a fost torturat de poliţia albaneză înainte de a fugi din ţară, îi explică părintele Georgio. Se numără printre puţinii creştini din Tirana.

Încăperea mirosea a aer închis şi a ceară râncedă. „Gândacul” se aşeză la loc. Pe tăblia următoare, Malko citi „BULGARIA”. Îşi luă un aer relaxat în timp ce părintele Georgio deschidea uşa.

— Ah, aici nu este nimeni! exclamă el.

Malko se abţinu să nu tragă o înjurătură care nu se potrivea cu acest loc aproape sacru şi cu atât mai mult să iasă din gura reverendului Helmut. Nu mai avea nici un pretext plauzibil să mai vină şi altă dată la Radio-Vatican. Părintele Georgio se pregătea să închidă uşa când auziră un zgomot de paşi în spatele lor.

— Părinte Georgio, pe mine mă căutaţi? Am fost la studioul de la etajul patru.

Se întoarseră amândoi odată, iar Malko înţelese într-o fracţiune de secundă de ce monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde căzuse în ispită…

— Vi-l prezint pe reverendul Helmut din dioceza de la Viena, care se află în vizită la Roma, spuse iezuitul. Sophia Petrov a trecut Cortina de Fier cu mult timp în urmă şi nu ne-a mai părăsit de atunci. Vorbeşte italiana aproape mai bine decât mine.

— Oh, părinte!

Sophia Petrov lăsă cu modestie în pământ ochii albaştri de porţelan în care plutea o lucire înfocată. Pentru o persoană.

Un spion la Vatican neavizată, ea părea mai degrabă ştearsă, cu dinţii neregulaţi, nemachiată şi cu părul uşor ondulat. Taiorul din pânză albastră, a cărui fustă îi ajungea până la glezne, nu reuşea însă să-i ascundă pieptul voluminos, strâns într-o bluziţă

cuminte. Deşi nu părea, fiinţa ei emana nişte unde senzuale, poate mai puţin percepute de un om al bisericii, dar care străpungeau fiecare părticică din corpul lui Malko. Pe fruntea ei stătea scris cu litere invizibile de foc: „Pentru Dumnezeu, sunt a ta.” Lăsă ochii în pământ şi spuse cu o voce timidă:

— Părinte Georgio, trebuie să-mi pregătesc emisiunea. Vreţi să mă întrebaţi ceva?

— Nu, nu, făcu iezuitul, doar îi arăt reverendului Helmut modestele noastre aparate.

Bulgăroaica se strecură printre ei, cu pieptul îndreptat spre Malko. Acesta nu pierdu ocazia şi spuse:

— Aveţi mai multe ore de program pe zi?

— Douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. Însă angajaţii de la acest etaj pleacă la ora şapte, răspunse părintele Georgio, în afară de cei din studiourile de la etajul patru. Vom ajunge şi acolo…

Explicaţiile părintelui Georgio îi intrau lui Malko pe o ureche şi îi ieşeau pe cealaltă. Când se despărţi de preot, era şapte fără un sfert. Se întoarse în Mercedesul care se transformase într-un cuptor încins şi rămase pe gânduri. Instinctul îi spunea să o abordeze imediat pe Sophia Petrov. Sub masca de preot, riscul ca ea să-i vorbească despre el amantului ei nu era prea mare. Dacă ar urmări-o, ar putea dura mai mult timp.

Nu se hotărâse încă ce să facă atunci când bulgăroaica ieşi de la postul de radio al Vaticanului şi se îndreptă spre staţia de autobuz care se afla ceva mai departe. Cum avea să treacă pe lângă Mercedes, Malko se postă în mijlocul trotuarului, prefăcându-se că studiază harta oraşului. Cineva se ciocni de el şi ridică privirea.

— *Mi scusi!* făcu Sophia Petrov. Ah, dumneavoastră sunteţi, oaspetele părintelui Georgio, zise ea recunoscându-l imediat. Pot să vă ajut cu ceva?

— Bineînţeles, domnişoară, răspunse Malko.

Ea îşi arătă dinţii neregulaţi într-un surâs cam ascuţit.

— V-aţi rătăcit, *Reverendo?*

Malko îi zâmbi cu modestie.

— Faţă de Viena, oraşul ăsta este atât de mare! Aş vrea să mă plimb pe lângă Colosseum… Dar nu găsesc drumul.

— Roma este plină de sensuri interzise, îi explică Sophia Petrov, vreţi să vă conduc eu? Este în drumul meu.

— Dacă nu vă deranjează prea tare?

— Deloc. Unde aveţi maşina?

— Chiar aici, zise Malko arătându-i Mercedesul şi deschizându-i portiera.

Ea se instală cu respect pe pernele din piele şi oftă:

— Este superb! Nici episcopii nu au maşini atât de frumoase.

— Mi l-a pus la dispoziţie congregaţia, făcu Malko cu modestie, îmi este cam ruşine, dar mi-au spus că nu au altceva la îndemână.

Trecură peste Tibru, iar Sophia îl dirijă prin labirintul de străduţe din centrul istoric. Ea îi spuse să oprească la intersecţia străzilor Corso cu Petra.

— Eu locuiesc pe străduţa aceasta. Dacă mergeţi drept pe Via del Corso, ajungeţi în Piazza Venezia. După aceea, treceţi pe lângă Forumul roman şi puţin mai departe sunt Termele lui Caracalla.

Acum era momentul să pornească la atac. Malko se întoarse spre ea cu o privire timidă, dar şi insistentă în acelaşi timp.

— Cred că dumneavoastră cunoaşteţi foarte bine oraşul! zise el oftând.

— Bineînţeles, de atâta vreme…

— Mă simt stânjenit să vă cer această favoare, însă, dacă nu aveţi ce face, aţi putea să-mi fiţi ghid încă o oră? După aceea, vom cina într-un local modest.

— Ştiu şi eu…

— Nu rămân mult timp în Roma, insistă Malko umil. Aş vrea să vizitez totul.

După câteva clipe de gândit Sophia Petrov se hotărî:

— Bine, *Reverendo* Helmut. În cazul acesta, trebuie să trec pe acasă.

Ea coborî din Mercedes şi se îndreptă spre Via Petra. Malko răsuflă uşurat. Se apropia de ceea ce în publicitate se numeşte „centrul ţintei”. Dar trăgea de un fir la capătul căruia putea să atârne o grenadă…

Când Sophia Petrov îşi făcu apariţia, era complet transformată. Taiorul sobru făcuse loc unei rochii roz din bumbac, cu un decolteu pătrat ce lăsa să se vadă pe trei sferturi pieptul voluminos, alb ca laptele şi brăzdat de vinişoare albăstrui. Rochia era destul de scurtă ca să lase vederii o părticică din coapse. Sophia îşi subliniase ochii albaştri cu o dunguliţă neagră şi îşi trăsese foarte frumos conturul gurii. Un iz de parfum destul de puternic se adăuga acestei metamorfoze.

Malko îi aruncă o privire plină de ipocrizie.

— Sper că nu v-aţi schimbat pentru mine. Arătaţi foarte bine şi înainte.

Sophia oftă.

— *Reverendo,* atmosfera de acolo este cam apăsătoare. Îmi place să-mi schimb hainele cu care merg la serviciu. Haideţi să începem cu Piazza Venezia.

Malko demară. Poate că o asemenea transformare nu era cu totul nevinovată. Dacă era amanta unui *Monsignor,* poate că nu-i displăcea nici un *missi dominici* străin.

— Aici este! Parchingul se află în faţă.

*

* *

Un panou indica *Il Casale.* De puţină vreme, rulau pe Via Flaminia, îndreptându-se spre Napoli. Lui Malko puţin îi păsa de monumente. Sophia Petrov îşi luase rolul în serios. Ea îi sugerase acest restaurant, situat puţin mai departe de oraş. Avea o boltă de verdeaţă agăţată parcă între cer şi pământ, pe marginea unei faleze acoperite cu pini, iar bucătăria era săpată direct în stâncă. Era o cârciumioară foarte drăguţă. Nici nu intraseră bine, că li se aduseră o carafă cu vin alb. Nimeni nu părea şocat să vadă un bărbat în ţinută de preot însoţit de o blondă atât de apetisantă. Fiind însetaţi de pe drum, goliră carafa în câteva minute. Băură vinul ca pe apă.

— Sunteţi mulţumit de vizită, *Reverendo* Helmut? îl întrebă Sophia.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc! Mă voi ruga pentru dumneavoastră…

Îşi spuse că acum mersese prea departe… I se păru că Sophia se uită la el cam ciudat. Zări marginea din dantelă a sutienului care ieşea puţin din decolteul rochiei.

— Haideţi să ne servim de la bufet, îi propuse Sophia.

Când se întoarseră la masă, lui Malko îi veni o idee genială. Îşi împreună mâinile, îşi plecă ochii şi murmură o scurtă rugăciune sub privirea înduioşată a Sophiei.

— Mă rog întotdeauna înainte de masă, îi explică el.

— Bine faceţi, *Reverendo* Helmut!

În timpul mesei discutară vrute şi nevrute. Se lăsase întunericul, iar localul se umpluse de lume. Malko o întrebă cu sfială:

— Sunteţi căsătorită?

— Nu. Încă n-am întâlnit sufletul pereche, zise Sophia Petrov. Şi-apoi, în cercul în care mă învârt eu, nu am prea multe ocazii…

Izbucniră în râs amândoi. După cafea, el comandă nişte băuturi care să ajute la digestie. Sophia părea încântată să profite de această ieşire. Îl întrebă pe Malko, în timp ce strângea între degete paharul cu coniac Otard XO.

— Dar dumneavoastră, *Reverendo* Helmut, înainte de a deveni preot, aţi avut o viaţă personală?

Malko lăsă privirea în pământ.

— Da, căci m-am făcut preot foarte târziu. Oricum, a fost destul de greu. Însă maica noastră Biserică cere să ne sacrificăm pentru credinţă. Dacă eşti celibatar, te dedici mai bine îndatoririlor tale… Este o plăcere să predici cuvântul Domnului în ţinuturile unde nu există credinţă.

Ea se strâmbă.

— Da, fireşte…

— Localul acesta este încântător, spuse el ca să schimbe subiectul. Veniţi des aici?

— Câteodată. De pe faleză se văd luminile Romei.

— Pe unde se urcă?

— Trebuie doar să urci scara care duce la toaletă şi apoi să mergi înainte. Vreţi să vedeţi?

După ce plăti, Malko o urmă pe Sophia pe scara rustică cu trepte din lemn care ajungea pe un fel de platou. De aici, pleca o cărare abruptă pe coasta dealului care şerpuia printre brazi. În curând, ajunseră la cincizeci de metri deasupra restaurantului. Sophia se opri şi se întoarse spre el.

— Priviţi peisajul!

Toate luminile oraşului se întindeau cât vedeai cu ochii. Era o feerie. Deodată, Sophia Petrov ţipă, se clătină, apoi se prăbuşi chiar în braţele lui Malko. Îi simţi corpul călduţ întorcându-se şi sprijinindu-se de el, în timp ce o ţinu ca să nu cadă. Ea se uită la el şi zise cu o voce plină de subînţelesuri:

— Ne simţim bine aici…

— Da, priveliştea este minunată, o aprobă Malko.

Nici nu ştia cum ar fi reacţionat un preot adevărat în această situaţie. Sophia Petrov se agăţase de el ca de o tufă, însă atitudinea ei era fără echivoc. Îi simţea pântecele strâns lipit de al lui, iar sânii aproape că îi punea sub nasul lui.

— E atâta linişte, observă ea cu voce răguşită.

Ea îşi mişcă uşor şoldurile, iar Malko simţi cum i se trezeşte

dorinţa. Dar trebuia cu orice preţ să nu se dea de gol.

— *Signorina* Sophia, începu el, mă tulburaţi. Asta nu e bine. Ea nu îi răspunse, dar îşi lipi palma de pântecele lui ca să-i dovedească virilitatea.

— *Reverendo* Helmut, se pare că nu chiar atât de rău… Haide, lăsaţi-vă în voia mea.

Ea se îndepărtă de el, îl apucă de mână şi îl trase înspre brazi. Ajungând într-un luminiş aşezat puţin în pantă, Sophia se lăsă pe pământ, fără să-i dea drumul mâinii lui Malko şi îl trase după ea. Nici nu apucă să se împotrivească. Ea se şi suise peste el, îşi lipise gura de a lui, frecându-se ca o pisică în călduri.

Ar fi trebuit să aibă tăria de caracter a unui cardinal ca să reziste. Bulgăroaica se dezlănţuise. Se ridică, scotoci cu abilitate prin hainele lui Malko până reuşi să-l dezbrace. Atunci înălţă bazinul, îşi scoase slipul şi dirija cu mâna virilitatea lui spre sexul ei, apoi şi-l afundă cu un suspin de plăcere.

Aproape imediat, începu un galop infernal, ca un jocheu. Era aplecată înainte, cu gura larg deschisă, mişcându-şi repede bazinul înainte şi înapoi. În felul acesta, Malko nu rezistă mult timp. Explodă în momentul în care Sophia Petrov se opri locului cu un ţipăt ascuţit. Rămase astfel încă puţin, ca să-şi tragă sufletul, apoi spuse cu un zâmbet pofticios:

— *Grazie miile, bambino Jesus!*[34]

Malko îşi aranjă hainele. În situaţia lui, era mai bine să păstreze tăcerea. Se ridicară amândoi odată, iar el tresări auzind zgomote ciudate puţin mai departe.

— Ce se aude?

Sophia îl linişti numaidecât:

— Nu vă faceţi probleme, azi este sâmbătă, nu suntem singuri. La Roma tinerii fac dragoste afară sau în maşini…

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, îi propuse Malko, jucându-şi perfect rolul de preot care tocmai şi-a încălcat jurământul de castitate.

— Cum doriţi, zise Sophia Petrov. Coborâră la restaurant şi apoi în parcare.

*

* *

La ora asta, se circula mult mai bine prin oraş. Lui Malko îi trebuiră doar douăzeci de minute ca să ajungă în Via Petra. Luându-se după indicaţiile Sophiei, el se opri la numărul şapte, în

[34] Îţi mulţumesc din suflet, pruncule Iisus (n.a.).

faţa unei clădiri negricioase cu trei etaje. Sophia Petrov îşi recăpătase atitudinea mândră.

— Vă mulţumesc pentru tot, *Reverendo* Helmut.

— Mi-e puţin ruşine de ceea ce am făcut…

— Să nu vă fie, zise cu cinism Sophia. Nu este nimic rău în a face bine. Vă veţi uşura sufletul după spovedanie. La Roma, nu ducem lipsă de duhovnici. Acum, *ciao!*

Ea coborî din Mercedes legănându-şi şoldurile, dar nu se întoarse. Malko o privi intrând în clădirea care nu avea interfon, apoi plecă. Acum avea destule elemente ca să-i întindă o cursă aceluia pe care îl bănuia a fi „Werder” şi din cauza căruia muriseră atâţia oameni. Dacă o număra şi pe Gina, erau opt în total.

*

* *

Stând goală în pat, Sophia Petrov se uita la un film de pe casetă, rememorând întâmplările din seara asta. Preotul austriac picase la timp în viaţa ei ca să-i mai aducă puţină distracţie. Pântecele o mai ardea încă. Sună telefonul.

— *Cara mia,* şopti o voce cunoscută. Ce mai faci?

— Mă gândesc la tine, răspunse bulgăroaica cu o voce tânguitoare.

— Ard de nerăbdare să te văd, suspină interlocutorul ei.

— Şi eu, răspunse Sophia Petrov gândindu-se la preotul vienez care o făcuse să juiseze.

— Când ne putem întâlni?

Vocea ei deveni mai dulce:

— Depinde de tine.

— Eşti rea. Voi încerca să vin poimâine.

*

* *

— Acum avem toate elementele ca să-l încolţim pe părintele Arturo Gonzales y Vilaverde, dacă într-adevăr el este „Werder”, conchise Malko.

Biroul lui Rick Peretti era inundat de razele soarelui, de parcă, ar prevesti ceva bun.

— Fiţi atent că nu ne putem baza pe italieni, preciză americanul. Părintele Gonzales este un străin care lucrează la Vatican. Chiar dacă le trimite ruşilor camioane întregi de documente secrete, SISMI se spală pe mâini. Este o ţară străină în joc…

— Ştiu, făcu Malko. De aseară, mă tot gândesc la asta. Iată cum trebuie să procedăm…

CAPITOLUL XVII

Cu o servietă din piele mare şi cam Veche în mână, *Monsignor* Arturo Gonzales y Vilaverde străbătu pe jos Poarta Sfânta Ana, salutat cu respect de ofiţerul din Garda elveţiană care îl cunoştea pe el şi funcţiile pe care le ocupa. Vaticanul era o lume mică unde toată lumea se cunoştea. În fine, aproape toată lumea…

În loc să o ia la stânga, ca să ia autobuzul din Piazza del Risorgimento ca să ajungă la Congregaţia Legiunilor lui Cristos unde locuia, el o luă la stânga. Îmbrăcat într-un costum negru bine croit, cu un pulover asortat şi pantofi cu şireturi, trecu absolut neobservat.

După ce ocoli Piaţa Sfântul Petru, coborî pe Via della Conciliazione. Obişnuia să cumpere de la chioşcul din capătul străzii Pius X ziarele în limba spaniolă. Se grăbea, căci chioşcul se închidea la ora şapte şi jumătate.

Aruncă în trecere o privire în vitrina unui magazin cu obiecte de cult. Aşa cum arăta, chel, cu nas de cămătar, cu ochelari şi cu bărbia ascuţită, nu era bărbatul care să declanşeze pasiuni. Şi încă de departe, nu se simţea răsuflarea urât mirositoare şi nici nu i se putea observa sexul minuscul. De aceea, Sophia devenise soarele vieţii lui.

La Madrid şi în nunţiaturile în care lucrase, se ducea să se descarce la prostituate. Însă la Roma, nu îndrăznise niciodată să facă aşa ceva… Spre norocul lui, o cunoscuse pe Sophia. Uneori, când întâlnea privirea Sfântului Părinte, îi venea să se arunce la picioarele lui şi să ceară iertare în mod public pentru păcatele lui îngrozitoare. El lua vieţi omeneşti şi întina suflete.

Cea mai mare victimă a lui fusese părintele Hubertus, pe care îl transformase într-un asasin, urmând ordinele stricte ale Sophiei Petrov care, la rândul ei, le primea de mai sus. Dacă nu ar fi intrat în panică de teamă că mârşăviile lui ar fi fost descoperite, Ludwig Hofenberg, soţia lui şi Stephan Martigny ar mai fi şi astăzi în viaţă.

Totul începuse cu o confidenţă a „şefului” său, monseniorul Gianfranco Galuzzi.

Acesta, ca responsabil al „Pepinierei”, primise un trimis special al guvernului german care îi dezvăluise că omul pe care

papa se pregătea să-l numească comandantul gărzii pontificale fusese spion în Germania de Est.

Ca fapt în sine era destul de stânjenitor, însă acest lucru se putea aranja în familie. Era de ajuns să nu fie avansat şi să i se ceară să demisioneze, bineînţeles profitând de toate drepturile.

Numai că, pornind de aici, se dezlănţuise un şir întreg de fapte. La început, când cardinalul Galuzzi îl pusese în temă cu trădarea lui Ludwig Hofenberg, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde se simţise mai degrabă uşurat să afle că nu era singurul trădător care exista la Vatican. După aceea, lucrurile s-au amplificat ca într-un coşmar. În mod secret, monseniorul Galuzzi îl convocase pe presupusul vinovat. Locotenent-colonelul Hofenberg s-a apărat cât a putut de bine, jurându-se că era nevinovat, dar că el îl bănuia pe un prelat cu o funcţie mai mare decât a lui ca fiind spionul denunţat de germani. Şi că, dacă i-ar da în vileag numele, i-ar pricinui mari neplăceri…

În momentul în care monseniorul Galuzzi îi povestise discuţia aceasta, prelatului spaniol, Arturo Gonzales y Vilaverde rămase ca trăsnit. În sfârşit, într-una din seri, când făcea nişte fotocopii la o oră nepotrivită într-un birou de la etajul al treilea, locotenent-colonelul Hofenberg a apărut pe neaşteptate. El fusese chemat în biroul alăturat, dar greşise uşa.

Atitudinea încurcată şi explicaţiile vagi pe care le îndrugase monseniorul spaniol au trezit şi mai mult suspiciunile ofiţerului din Garda elveţiană. Arturo Gonzales y Vilaverde mai vedea încă în faţa ochilor privirea aceea tăioasă plimbându-se cu aviditate peste documentele ce purtau ştampila „Segreto Pontifico”, dar nu schimbaseră nici un cuvânt. Monseniorul Arturo nu închisese ochii toată noaptea, apoi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, uitase complet incidentul, până la recenta discuţie cu monseniorul Galuzzi.

De data asta, era sigur că viitorul comandant al Gărzii elveţiene îl va denunţa… Înnebunit, el îi povestise totul imediat Sophiei Petrov. Dar ea îl asigurase că lucrurile se vor aranja prin acordarea iertării din partea Sfântului Părinte. La cererea monseniorului Galuzzi, papa îl primise pe Ludwig Hofenberg la o întrevedere între patru ochi. Nimeni nu a aflat ce au discutat atunci, însă după aceea, papa i-a împărtăşit dorinţa sa monseniorului Sodano, cardinalul secretar de stat ca locotenent-colonelul Ludwig Hofenberg să fie numit comandantul Gărzii elveţiene. Acest lucru îi stătea în fire. Îl iertase deja în mod public

pe Ali Agca, omul care a vrut să-l asasineze. Prin urmare, putea să ierte şi un trădător.

Monseniorul Galuzzi aranjase cu abilitate lucrurile, încât să le întârzie, ţinându-l în permanenţă la curent pe secretarul lui, Arturo Gonzales y Vilaverde în care avea toată încrederea. Însă acesta vedea pe zi ce trecea pericolul apropiindu-se, paralizat ca un iepure în faţa unei cobre.

Sophia Petrov, căreia îi împărtăşea toate grijile ce îl torturau, găsise pe parcurs o soluţie. Una diabolică, este adevărat, pusă la cale de mai multe luni, cu ajutorul complicităţii inocente a monseniorului Galuzzi. Treptat, instruit de Sophia Petrov, făcuse cunoscută conduita suspectă a lui Stephan Martigny, tânărul ofiţer din Garda elveţiană, care umbrea imaginea acestui corp de gardă cu trecut istoric, ţipând, ieşind cu femei şi întârziind tot timpul când era de serviciu. Obţinea informaţiile de la părintele Hubertus pe care îl însărcinase să-i supravegheze îndeaproape pe ofiţeri.

Bineînţeles că monseniorul Galuzzi îl crezuse pe cuvânt şi îl convocase pe locotenent-colonelul Hofenberg ca să-i spună că avea de gând să scape în mod discret de acest putregai, dându-l afară din Garda elveţiană. Cel mai bun mijloc ca să evite scandalul era să-l persecute şi să-i facă viaţa amară.

Iată cum s-a abătut asupra bietului Stephan Martigny o avalanşă de pedepse nemeritate! Ba mai mult, monseniorul Arturo a sugerat ca tânărul ofiţer să nu primească medalia pe care trebuia să o primească după doi ani de serviciu. Datorită părintelui Hubertus, aflase ce însemnătate avea această distincţie pentru Stephan. Ludwig Hofenberg, care aştepta numirea de comandant şi mai ales nu voia să intre în dizgraţia Curiei, a ascultat cu sfinţenie... Începând din acest moment, maşina infernală a intrat în funcţiune.

Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde ştia că Stephan Martigny va reacţiona cu violenţă. Era suficient să-i coordoneze acţiunea. Acest plan a fost conceput de colonelul Boris Solomatin, care dispunea de toate elementele dosarului şi trăgea cu măiestrie sforile marionetelor sale: Sophia Petrov, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, înscris în documente sub numele de „Werder” şi Loretta Obinski. Dar ei manipulau la rândul lor alte marionete: părintele Hubertus şi Stephan Martigny. Scopul era să-l determine pe ofiţerul din Garda elveţiană să-şi omoare şeful. Făcând abstracţie de scrupule,

convins că îşi putea recăpăta siguranţa numai cu acest preţ, monseniorul Arturo îl manipulase în mod diabolic pe părintele Hubertus, mărturisindu-i temerile lui în legătură cu scandalul iminent care va izbucni dacă Ludwig Hofenberg va fi numit comandantul gărzii. Serviciile germane se vor înfuria la culme şi vor pune în practică ameninţările, dezvăluind, în acest caz, calitatea de spion a noului conducător al Gărzii elveţiene, numit chiar de papă. De aici, declanşarea unui scandal monstruos.

În naivitatea lui, părintele Hubertus înghiţise toate năzbâtiile, încet, încet, întrevăzu o singură soluţie. Unica modalitate de a evita această lovitură dată Vaticanului, era să-l lichideze pe Ludwig Hofenberg.

În acelaşi timp, părintele Hubertus primea confesiunile lui Stephan Martigny, care era din ce în ce mai intrigat de persecuţiile nejustificate ale locotenent-colonelului Hofenberg… În ziua în care tânărul ofiţer îi mărturisise părintelui Hubertus că îl omora dacă nu primea medalia, preotul întrezărise o soluţie care putea să salveze onoarea Vaticanului şi pe a lui, ca să nu îşi sfârşească zilele în închisoare. Soldat exaltat al lui Cristos, îşi păstrase, înainte de toate, instinctul de conservare, inconştient fiind de situaţia machiavelică în care îl aruncase şeful lui spiritual, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, care, pentru a-şi păstra statutul şi pe Sophia Petrov, ar fi fost în stare de orice.

Crezând că este singurul care voia să-l suprime pe Ludwig Hofenberg, nu îi vorbise niciodată deschis despre planul lui monseniorului Arturo Gonzales y Vilaverde, convins că şeful lui spiritual se considera pus în faţa unei probleme fără ieşire.

Părintele Hubertus era sigur că, dacă i-ar fi propus în mod deschis monseniorului Arturo de a-l elimina pe Ludwig Hofenberg, acesta ar fi protestat. Însă, pus deja în faţa faptului împlinit, era absolut convins că aceasta fusese şi dorinţa tainică a monseniorului. În ziua în care acesta îi spusese că pe vinovat ar trebui să-l trăsnească mânia lui Dumnezeu, părintele Hubertus interpretase această observaţie ca pe un mesaj clar. *El* trebuia să fie instrumentul acestei răzbunări divine.

Astfel că, atunci când Loretta Obinski, al cărei rol nu-l cunoştea încă, îl sunase ca să-l anunţe că Stephan Martigny pleca de la ea cu intenţia de a se duce la şeful lui să-l ameninţe cu arma, părintele Hubertus văzuse în asta binecuvântarea divină a planului său funest. Neştiind, fireşte, că Loretta îl sfătuise pe tânărul ofiţer să procedeze astfel…

După tragedie, uşurarea manifestată de monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde îi încălzise sufletul părintelui Hubertus.

După aceea, monseniorul Arturo îşi reluase viaţa obişnuită, cu sufletul împăcat. Stătea la Vatican de la ora opt până la două, se ducea să mănânce la Legiunile lui Cristos, apoi se întorcea pe la cinci pentru încă o repriză de lucru ce se termina deseori foarte târziu. Fie că îl reţinea monseniorul Galuzzi, fie pentru că făcea în secret fotocopii pentru Sophia Petrov. Pentru el nu era o greutate să-şi procure documentele: doar el avea sarcina să le trimită la serviciul cifru.

Viaţa lui era foarte ordonată. Se petrecea între Via Aurelia şi Vatican tur şi retur. O singură dată pe săptămână, avea o escapadă în Via Petra, unde se ducea înarmat cu un plic cu fotocopii, condiţie pusă de Sophia Petrov ca să-i domolească poftele sexuale. După aceea, îşi relua viaţa de furnică harnică de la Curie, extrem de apreciată de şeful lui, monseniorul Galuzzi.

Aventura lui cu Sophia Petrov începuse într-un mod cât se poate de simplu. Într-o seară, el fusese invitat, printre mulţi alţi prelaţi, la un cocteil organizat de Radio-Vatican. Sophia Petrov l-a întrebat atunci dacă ar putea să-i furnizeze câteva informaţii pentru emisiunea ei pe care o făcea zilnic. Până la urmă, au început să se întâlnească regulat. Magnetismul sexual al bulgăroaicei şi viaţa searbădă a monseniorului*Arturo au aranjat lucrurile. Într-o bună zi, a făcut greşeala să accepte invitaţia la ceai, acasă la ea. Sophia îl primise într-o ţinută evident mult mai puţin modestă decât aceea pe care o purta zilnic la postul de radio. Prelatul a rezistat cât a rezistat, apoi s-a năpustit asupra ei…

A urmat o perioadă încântătoare, în care ea nu îi ceruse nimic în schimb. Apoi, a căzut ghilotina. Ea i-a mărturisit că, în afară de Radio-Vatican, mai lucrează pentru Serviciul bulgar de Informaţii, ca să mai câştige un ban în plus. I-a cerut informaţii… Iar el i le-a furnizat. Mai întâi, au fost lucruri fără prea mare importanţă, dar după aceea, din ce în ce mai secrete.

Uite aşa, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde a trăit ani de zile în păcat şi în bunăstare, trădând, fireşte în taină, până când evenimentele din ultimele săptămâni au început să devină tumultuoase. Dar, slavă Domnului, că furtuna s-a liniştit! În curând, totul va fi doar o amintire urâtă.

Părintele Hubertus îi ceruse să fie trimis într-o misiune departe de Roma. Vorbise cu monseniorul Galuzzi care îi promisese să-i

îndeplinească dorinţa cât mai repede.

Monseniorul Arturo ajunse la chioşcul de ziare. Vânzătorul îi dădu publicaţia ABC cu un zâmbet amical.

— Tot la fel de mult munciţi, *Monsignor?*

— Tot! îi răspunse părintele Arturo, apoi se îndreptă spre cuibuşorul dragostei, având în mână servieta grea, burduşită cu secrete.

*

* *

Sophia Petrov întinse piciorul drept şi prinse de jartieră ciorapul fin de nailon negru, apoi verifică dacă i s-a aşezat bine pe coapsă. Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde era un iubitor de frumos puţin cam maniac, mai degrabă fetişist, nebun după lenjeria de damă. Lucru ce îi convenea de minune Sophiei. Venită dintr-o familie modestă, întotdeauna fusese fascinată de mătăsuri, de hainele frumoase şi de lux în general. Şi erotismul o pasiona. Citea tot ce îi cădea în mână în legătură cu acest subiect, din care, uneori, chiar se inspira.

Viaţa era o adevărată desfătare, căci ea ştia să îmbine plăcutul cu utilul. Atunci când serviciile bulgare îi propuseseră să plece în Vest, după ce descoperiseră că vorbea italiana la perfecţie, Războiul Rece era în plină desfăşurare. În Bulgaria, viaţa devenise de o tristeţe apăsătoare, iar la Sofia nu se mai găsea nimic. Ea ştia că în Italia nu va fi uşor, însă serviciile bulgare o trimiseseră cu un scop precis: să găsească o slujbă cât mai aproape de Vatican, dacă era posibil. Ea trecuse Cortina de Fier, ajungând mai întâi în Iugoslavia, iar de aici, se dusese în Austria. Ajunsă la Viena, ea se dusese la serviciul de primire al părintelui Olizo, care îi găsise destul de uşor o slujbă la Radio-Vatican.

Timp de trei ani, nu s-a întâmplat nimic. Însă, contrar speranţelor lui, întâmplarea nu jucase nici un rol în întâlnirea cu monseniorul Arturo. Pe atunci, KGB-ul ceruse, prin intermediul lui Ludwig Hofenberg, lista cu oamenii bănuiţi că ar avea acces la anumite documente secrete ale Vaticanului. Iar căpitanul Gărzii elveţiene o trimisese. După aceea, KGB-ul a examinat fiecare caz în parte şi a început o anchetă. Majoritatea „ţintelor” s-au dovedit inaccesibile sau prea dificile. Însă *rezidentura* din Madrid furnizase nişte elemente interesante despre părintele Arturo, un obişnuit al faimoaselor bordeluri madrilene. Cunoscându-i slăbiciunea, nu le rămânea decât să acţioneze. Trei luni mai

târziu, Sophia Petrov l-a „tamponat” la o serată oferită de Radio-Vatican, unde fusese invitat şi el. După aceea, a rezistat doar şaptesprezece zile…

Serviciul îi plătea lenjeria intimă, îmbrăcând-o şic, însă ea nu cerea mai mult, fiindcă ştia regula jocului. SVR-ul era şi mai bogat decât KGB-ul. Iar ei îi plăcea să lucreze pentru ruşi, „fraţii”, cum îi numea ea. O dată la doi ani, se ducea în Bulgaria ca să-şi vadă familia, iar de acolo, pleca discret la Moscova, unde era primită la sediul SVR, felicitată şi tratată împărăteşte timp de o săptămână. A primit chiar şi o decoraţie…

Se privi în oglindă. Părul blond tuns scurt şi ochii albaştri contrastau izbitor cu corsetul negru din care ieşea o tufă blondă. Iar pieptul rotund se distingea şi mai tare faţă de corpul ei mai degrabă fragil. Din când în când, îşi permitea câte un amant tânăr pe care, însă, nu îl aducea la ea. Cum a fost acel preot austriac, care îi oferise un mic orgasm sub clar de lună… Sunetul soneriei o făcu să tresară. Sosise timpul. Ea se duse să deschidă doar în corset.

Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde stătea la uşă, cu capul puţin aplecat, cu o servietă voluminoasă în mână, părând un agent comercial. Când înălţă capul, ea desluşi sclipirea avidă din priviri. El întinse mâna să-i atingă pântecele, dar ea se feri.

— Puţintică răbdare, *Monsignor.*

— Nu-mi mai spune aşa! protestă el.

Deschise servieta şi scoase o *talata filetata* împăturită cu grijă. El o desfăcu şi i-o întinse Sophiei Petrov care o îmbrăcă peste corset şi o încheie doar la mijloc, lăsând-o descheiată la piept şi pe coapse.

Monseniorul Arturo o contempla cu privirea umedă şi cu mâinile transpirate. Era mica lui fantezie. Când ea termină de încheiat toţi năsturaşii, el se apropie, cu gâtul uscat şi îi strecură mâna între coapse, depărtând pulpana sutanei. Sophia îl întrerupse cu o voce nemiloasă:

— Nu mi-ai adus nimic?

Se întoarse furios, băgă mâna în servietă şi scoase un plic mare pe care îl trânti pe măsuţa joasă, apoi veni lângă ea.

— Culcă-te pe burtă! îi ordonă el.

Sophia îl ascultă. Prelatul scoase imediat câteva eşarfe din mătase din servietă şi îi legă mai întâi mâinile de bara din cupru a patului de tip vechi, apoi gleznele de barele de la picioarele patului.

Apoi el se aşeză la capul patului, iar Sophia înălţă capul şi îl sprijini de bare. Zise cu o privire avidă:

— *Monsignor,* dă-mi binecuvântarea. Acestea erau cuvintele-cheie pe care Arturo y Vilaverde le aştepta. Îşi desfăcu pantalonii cu nerăbdare şi dădu la iveală sexul firav, aflat deja în erecţie. O prinse pe Sophia de păr cu o mână ca să-i ridice capul, iar cu cealaltă îi înfundă membrul subţire în gură.

*

* *

Cu telefonul mobil la ureche, Marcello Boncompagni încerca să audă ceva în zgomotul circulaţiei.

— A venit de aproximativ douăzeci de minute! anunţă el.

— Bine, zise Malko, cu un sentiment de uşurare. Vin şi eu imediat.

— Repede, mi-e foame!

Urmărirea începuse în urmă cu trei zile. Din fericire, datorită programului fix de lucru al Sophiei Petrov, Marcello putea să se ocupe şi de altceva în timpul zilei. Malko, el şi un adjunct al lui Rick Peretti stăteau de pază până la două dimineaţa. Malko îl urmărise o dată pe monseniorul Arturo până la locuinţa lui, la Legiunile lui Cristos din Via Aurelia numărul 177. Dar nu mai ieşise nicăieri. Cum clădirea avea portar, monseniorul nu putea să plece la ore târzii fără să atragă atenţia.

Lui Malko îi trebui un sfert de oră ca să vină de la hotel. Marcello ardea de nerăbdare.

— Mă duc să mănânc o pizza şi mă întorc, îi promise el.

Ideea acestei urmăriri era foarte simplă. Dacă monseniorul Arturo era „Werder”, îi aducea amantei documentele furate. După aceea, ea găsea o altă modalitate de a le trimite mai departe. Nu se putea pune problema unei intervenţii a poliţiei italiene, în concluzie, trebuia să prindă ocazia ca să-i prindă în flagrant delict.

Malko se uită la uşa micului imobil situat în Via Petra. În acel moment, monseniorul Arturo era în culmea fericirii…

*

* *

Gol puşcă, cu mădularul ridicol de mic în gura amantei, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde încerca să descheie cu nerăbdare năsturaşii de la sutana purtată de Sophia. După aceea, prinse în mâini sânii rotunzi şi îi frământă ca un disperat, înfigându-i unghiile în carne. Era atât de bine, încât simţi că

termină şi se retrase imediat. Îi zise Sophiei cu voce sufocată:

— Vreau să te violez! Să te rup! Biată păcătoasă ce eşti!

Sări în pat, ridică poalele sutanei, dezvelind fesele rotunde care ieşeau din corset. Corpul ei şi sutana ofereau imaginea unui amestec apetisant. Cu ochii ieşiţi din cap, Arturo Gonzales se lungi peste bulgăroaică. Ajutându-se cu mâna, el îndreptă sexul spre fanta dintre fese şi se prăbuşi peste femeia care se prefăcu că ţipă:

— *Farabutto!*[35] Mă rupi!

În realitate, abia simţise. Însă strigătul ei declanşa plăcerea monseniorului. Sprijinit în braţe ca la flotări, începu să se agite repede-repede, însoţind mişcările cu vorbe obscene.

— Târfă! Te regulez în fund! Te violez! Mă servesc de tine…

În final, se lăsă peste ea, îi prinse sânii în palme şi juisă cu un ţipăt de şoricel, afundat cât de mult putea între fesele ei. Avea mintea golită, era satisfăcut şi fericit. Privirea îi căzu asupra plicului plin de fotocopii pe care îl adusese şi se gândi că totuşi nu plătea prea scump o plăcere atât de mare.

*

* *

— Pleacă!

Malko se uită la ceas. Cadranul luminos arăta că monseniorul Arturo stătuse la amanta lui exact o oră şi un sfert. Acum ieşea, furişându-se pe lângă ziduri. Se întorcea în Via Aurelia cu datoria împlinită.

— Ce facem? Îl urmărim? întrebă Marcello.

— Nu, spuse Malko. Ea ne interesează cel mai mult. Să mai aşteptăm.

Se făcuse doar nouă fără un sfert. În mod normal, dacă Sophia primise documentele, trebuia să le trimită cât mai repede posibil.

Se scurse o jumătate de oră până să-şi facă apariţia. Era îmbrăcată în pantaloni şi avea o geantă mare. Plecă pe jos, străbătând labirintul de străduţe din centru.

— Urmăriţi-o de la mică distanţă, îi spuse Malko lui Marcello. Eu voi sta mai departe.

Nu peste mult timp, vor afla dacă Monsignor Arturo Gonzales y Vilaverde era „Werder”.

---

[35] Ticălosule! (n.a.).

CAPITOLUL XVIII

Sophia Petrov mergea cu paşi grăbiţi, intră pe podul Vittorio Emmanuele II, îndreptându-se către Via della Conciliazione. Mercedesul mergea în urma ei cu viteză redusă, precedat de motoreta lui Marcello. Malko nu mai înţelegea nimic. Tânăra se îndrepta spre Vatican şi spre Piaţa Sfântul Petru. Se urcă pe trotuarul stâng al marelui bulevard, ocoli mesele aşezate în trepte de la cafeneaua *Colombus.* După douăzeci de metri, dispăru. Intrase în hotel.

Malko îi făcu semn lui Marcello care înţelese. Îşi parcă motoreta şi intră în hotel. Acesta era găzduit de o clădire veche şi negricioasă ce data din secolul al XVIII-lea şi avea numai două etaje. Evident, toate ferestrele erau cu faţa spre Piaţa Sfântul Petru. De aceea, tot anul era ocupat de turişti.

Malko, care staţiona pe o alee lăturalnică, supraveghea hotelul. După câteva minute, Sophia apăru şi plecă în direcţia de unde venise. Avusese timp doar să urce într-una din camere. Marcello Boncompagni ieşi după câteva clipe şi veni lângă Malko.

— A fost la toaletă, zise el.

— Asta e tot?

— Da, când eu intram, ea ieşea. Nu a avut timp să se ducă în altă parte.

— Haideţi să vedem!

La ora aceasta, putea să lase maşina câteva minute fără să-i fie ridicată. Trecură pe lângă recepţie, o luară la dreapta, spre grădină şi spre sufragerie. Toaletele se găseau în fund, una pentru bărbaţi şi alta pentru femei. Malko intră în cea a doamnelor. Inspectă repede, dar nu găsi nici cea mai mică ascunzătoare. Se uită şi prin rezervoare, dar nu era nimic. Ieşi dezamăgit.

— Marcello, sunteţi sigur că nu a mai fost şi în altă parte?

— Absolut sigur.

Lângă ieşire, era un salonaş cu un bar. Nu era nici un client. Barmanul le zâmbi încurajator. Malko nu mai ştia ce să creadă. Sophia Petrov nu plecase de acasă la ora nouă seara doar ca să se ducă la toaleta hotelului *Colombus!* Dacă nu o fi lăsat un pachet la recepţie, în cazul acesta, nu mai avea ce să facă. Dar

era ciudat… Se pregăteau să plece, când brusc îl fulgeră un gând.

— Aşteptaţi-mă aici! îi spuse el lui Marcello.

Se întoarse şi intră în toaleta bărbaţilor. Îşi înăbuşi o înjurătură de satisfacţie. Toaleta femeilor avea ziduri netede, însă aici, se deschidea un soi de nişă în prelungirea căreia era un coş asemănător cu cele de la şemineuri.

Se urcă pe scaun şi pipăi coşul. Degetele atinseră imediat un plic sprijinit de marginea exterioară. Era o cutie de scrisori „moartă” aleasă cu viclenie, accesibilă practic tot timpul, ferită de intemperii şi greu de descoperit. Fusese vicleşugul Sophiei să folosească toaleta bărbaţilor. O măsură de prevedere suplimentară…

Malko stătu câteva clipe pe gânduri cu plicul în mână. Judecând după greutate, părea să conţină vreo cincizeci de foi. Acum că aflase modalitatea de transmitere, era tentat să-l lase acolo. Totuşi ieşi cu el. Marcello strigă surprins:

— Unde l-aţi găsit?

— S-o ştergem! Nu ştiu cine va veni să-l ia şi când, zise Malko.

Se pomeniră iar pe trotuarul de pe Via della Conciliazione.

Cum văzură o masă liberă, se aşezară. Acum trebuia să vadă cine venea după plic.

— Ce veţi face? îl întrebă informatorul de la CIA.

— Nu ştiu încă. Depinde de conţinut.

Era în culmea fericirii. Era aproape sigur că îl identificase pe „Werder”, misterioasa „cârtiţă” din KGB, apoi din SVR, infiltrată la Vatican. Omul care transmitea informaţii de ani de zile.

— De ce nu l-aţi lăsat acolo? îl întrebă italianul. Îşi vor da seama ce se întâmplă…

— Din două motive, îl întrerupse Malko. Primul este că nu ştim cât de frecvente sunt transmisiile de documente. Poate să treacă şi o lună între două livrări. În al doilea rând, vreau să văd dacă aceste documente pun probleme. E ca şi cum ai da un şut unui muşuroi ca să-l distrugi. Sunt nerăbdător să aflu ce conţine plicul.

Mai rămaseră puţin pe terasă, dar era prea multă animaţie ca să poată repera persoana care va veni după plic. Pe la zece, ei ridicară ancora.

*

* *

— Este incredibil! oftă Rick Peretti. Iată procesul-verbal al

întâlnirii lui Yasser Arafat cu papa de acum zece zile! Când mă gândesc că noi nu îl avem!

Tocmai răsfoia teancul de documente pe care îl găsise în plic. Erau tot felul de informaţii: discuţiile cu Nunţiatura din Bagdad, altele care veneau din America Latină, în legătură cu un diferend grav existent între Peru şi Chile. Propuneri cu numiri de episcopi, un protocol secret semnat între Biserica ortodoxă şi bisericile uniate. Notiţe scrise de papă ce conţineau părerile lui.

Totul era despre politică. Evident, nu se găseau aici şi schiţele ultimei rachete de fabricaţie americană. Însă toate aceste secrete politice constituiau pentru un anumit guvern o extraordinară bancă de date, ce permitea să se prevadă reacţiile pro sau contra punerii la cale a unor operaţiuni de destabilizare.

— Cum de a obţinut toate astea? zise americanul oftând. Sunt documentele cele mai secrete care au ieşit vreodată din Vatican.

— Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde lucrează la serviciul cifru, deci are acces la toate documentele ţinute în arhiva secretă. Este de ajuns să se facă fotocopii, îi explică Malko.

Rick Peretti se uita la Malko gânditor.

— Ce facem acum?

— Adică ce *putem* să facem? îl corectă Malko. Nu uitaţi că Vaticanul are obiceiul să-şi spele rufele murdare în familie. Dacă vă duceţi să-i arătaţi documentele acestea prietenului dumneavoastră, monseniorul Jackson, el va recurge la politica struţului. Şi la urmă, în cel mai bun caz, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde va fi trimis în ţara lui de baştină, Spania. Nimeni nu va mai auzi nimic.

— Ar fi o soluţie…

— Dar nu şi a mea, i-o tăie Malko pe un ton cam sec. Eu cred că ar fi mai bine să-l destabilizăm pe „Werder” şi să punem lucrurile la locul lor. Să dăm în vileag întreaga reţea.

— Ce vreţi să faceţi?

— Să mă duc la părintele Hubertus cu aceste documente.

*

* *

Colonelul Boris Solomatin citea încruntat nota adjunctului său prin care i se aducea la cunoştinţă că nu găsise nimic la cutia de scrisori „moartă” de la hotelul *Colombus…* Era surprins, căci cunoştea frecvenţa vizitelor monseniorului spaniol la Sophia Petrov. Or, fiecărei vizite îi corespundea predarea unor

documente… Alungă repede din minte posibilitatea vreunui „accident”, adică pierderea sau descoperirea filierei de către altă persoană.

În vremuri normale, s-ar fi gândit la asta, însă acum ştia că este urmărit de un serviciu duşman. Prin urmare, pericolul putea fi înlăturat. Dar cum de reuşiseră americanii să ajungă la o cutie de scrisori „moartă”? Veriga slabă o constituia bulgăroaica, în care avusese totuşi încredere. Trebuia să aplice procedura de urgenţă.

*

* *

Părintele Hubertus avea telefonul pe robot. Malko lăsase preţioasele documente în seiful biroului CIA de la Ambasada americană. Ştia cum să-şi folosească timpul. Adversarii lui nu puteau să acţioneze doar în câteva ore… Formă pentru a mia oară numărul părintelui Hubertus şi în fine, auzi vocea preotului:

— *Pronto, chi parla?*

— Părinte Hubertus, sunt eu, spuse Malko.

— Nu vreau să mai vorbesc cu dumneavoastră! strigă preotul. De altfel, eu nici nu mai fac parte din lumea asta. Lăsaţi-mă în pace!…

Închisese deja. Malko sună din nou, dar pusese robotul. De data asta îi lăsă un mesaj scurt: „Părinte Hubertus, sunaţi-mă. Am dovada că aţi fost manipulat. Nu aţi servit interesele Bisericii, ci pe cele ale unei puteri străine, de fapt, duşmanul Bisericii.”

Într-un anumit sens, era adevărat, dacă te gândeai la SVR. Dacă KGB-ul servea comunismul, duşmanul numărul unu al Bisericii, SVR-ul lucra pentru Rusia, care este o putere ortodoxă. Or, ortodocşii nu erau în relaţii bune cu bisericile uniate, adică acelea supuse Romei. Se rugă în gând ca părintele Hubertus să nu fie prea orbit şi să-l sune. Era un element fundamental al strategiei sale..

Dacă nu o făcea, era nevoit să recurgă la alt demers: să-i facă o vizită monseniorului Jackson, prietenul CIA. Dar din păcate, acest lucru nu ar avea acelaşi impact.

*

* *

Sophia Petrov se opri brusc, simţind un ghem în stomac. În orificiul cutiei de scrisori era strecurată o garoafă. Acesta era mesajul ca să-l contacteze de urgenţă pe omul care o „tratează” la locul şi la ora convenite dinainte. Îşi impuse să intre în

apartament ca să verifice dacă nu fusese răscolit. Ea ascultă robotul: doar un mesaj scurt. De la monseniorul Arturo care îi mulţumea pentru seara excelentă petrecută împreună.

Ea îşi lăsă geanta şi reflectă. Ce se întâmplase? Aşteptă o oră, încercând să se liniştească turnându-şi o porţie zdravănă de Defender „Success”, apoi se duse să ia autobuzul până la Stazione Termini.

Ofiţerul din SVR care o „trata” şi care nu risca să fie expulzat, folosea aceleaşi măsuri de prevedere, ca şi cum s-ar afla într-o ţară ostilă. Tot drumul răsuci în minte toate posibilităţile, dar nu găsi nici una. Abia când intră în sala de aşteptare de la clasa întâi de la Stazione Termini, avu un şoc.

Bărbatul cu chelie şi cu ochelari cu lentile fumurii, care citea *Corriere della Sera,* ce ţinea o valiză la picioare, era colonelul Boris Solomatin, *rezidentul* SVR la Roma. Un om cu care s-a întâlnit doar în trenul Roma – Innsbruck şi la Moscova!

El se ridică, îşi luă valiza şi se îndreptă spre peron. Se urcă într-un tren care pleca la Napoli peste patruzeci şi cinci de minute. Sophia îl urmase. Se instalară într-un compartiment gol. Rusul nu pierdea timpul.

— Nu am găsit nimic la hotelul *Colombus,* spuse el în ruseşte.

Sophia Petrov simţi că i se opreşte inima în piept.

— Nimic! Dar este cu neputinţă! Am dus plicul aseară la ora nouă. L-am pus la locul obişnuit.

— Nu aţi remarcat nimic suspect?

— Nu. Am plecat imediat.

El o fixa cu o privire rece, văzând pe faţa ei încordată groaza normală în astfel de cazuri. Sophia Petrov era un agent sigur, iar el nu şi-o imagina trădând. Oricum, ar fi procedat în alt mod. Se gândea şi el. Dacă un alt serviciu ar fi vrut documentele, ar fi fost uşor să le ia, să le fotocopieze şi apoi să le pună la loc. *Rezidentul* din SVR insistă:

— Nu v-a văzut nimeni când aţi pus plicul acolo?

— Nimeni. Uşa era închisă, nu există nici o altă deschizătură.

— În concluzie, aţi fost urmărită, aţi fost văzută intrând în hotel şi a fost uşor de ghicit ce s-a petrecut…

Sophia Petrov îşi frământa mâinile mai să-şi rupă degetele.

— Cine ar fi putut să mă urmărească? Nu am observat nimic neobişnuit, nici un fapt deosebit…

Colonelul Solomatin se uită la ceas. Mai aveau o jumătate de oră până la plecarea trenului. *Trebuia* să existe o explicaţie.

— Povestiţi-mi tot ce aţi făcut neobişnuit în ultimele zile.

— Nimic, începu Sophia Petrov, sincer indignată.

Ea se opri imediat, când îşi aminti de preotul austriac care îi fusese amant ocazional. Colonelul Solomatin îşi dădu seama de tulburarea ei şi spuse pe un ton glacial:

— Nu mă minţiţi, spuneţi-mi totul!

— Am întâlnit un preot austriac în trecere prin Roma, începu ea cu ezitare în glas. Dar nu cred că are nici o legătură.

Îngheţat de furie, colonelul Solomatin ascultă povestea scurtei lor întâlniri. Uite aşa i-a descoperit CIA reţeaua clandestină, iar acum era pe urmele lui „Werder”. Dar cum? Nu avea nici cea mai vagă idee. Nu putea să-l acuze pe părintele Hubertus care nu ştia de existenţa Sophiei Petrov. Dar poate că prin el au ajuns la monseniorul spaniol. Oricum asta nu mai are importanţă acum.

— Aşa-zisul preot pe care l-aţi întâlnit este unul dintre cei mai buni agenţi ai CIA, spuse el cu răceală. Şi unul dintre cei mai nemiloşi duşmani ai noştri. El v-a „tamponat”.

Sophia Petrov simţi cum i se înmoaie picioarele. *Rezidentul* din SVR continuă:

— Ce i-aţi dezvăluit?

— Nimic! se înfurie ea. Doar am cinat şi am…

— L-aţi adus acasă?

— Nu, nu…

— Dar ştie unde locuiţi….

— Da, m-a adus acasă.

Rusul se ridică.

— Bine. Duceţi-vă acasă. Aveţi cum să luaţi legătura cu monseniorul Arturo?

— Da. Îi las un mesaj portarului din Via Aurelia.

— Lăsaţi-i mesajul şi spuneţi-i să nu telefoneze, ci să vină la dumneavoastră cât poate de repede.

— Dar sunt urmărită…

El ridică din umeri.

— Nu mai are importanţă. Ştiu totul despre legătura dumneavoastră cu monseniorul Arturo. Trebuie să-l anunţaţi să nu mai facă *nimic.* Nu-i spuneţi însă adevărul, se va înspăimânta. Daţi-i de înţeles că, din motive necunoscute, pentru moment, nu mai este nevoie de documente. Fiţi drăguţă cu el.

— Sunt de acord, spuse Sophia Petrov. Cu mine cum rămâne? întrebă ea cu sfială.

Colonelul Solomatin se strădui să-i surâdă cu căldură.

— Vă duceţi în continuare la lucru ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Nu veţi păţi nimic. Chiar dacă monseniorul Arturo ar spune ceva, eu cred că SISMI nu este interesat de persoana dumneavoastră. O să încercăm să reparăm această greşeală.

— Dacă acel aşa-zis preot austriac o să vrea să ne întâlnim din nou?

— Purtaţi-vă normal, ca şi cum nu bănuiţi nimic. Dar anunţaţi-mă numaidecât prin procedura de urgenţă. Dacă nu o va face, veţi continua să comunicaţi prin mijloacele obişnuite. Fireşte, să nu mai călcaţi niciodată pe la *Colombus.*

— Bineînţeles, spuse ea cu o voce firavă.

— Plecaţi prima, îi ordonă colonelul. Pe curând!

Sophia Petrov coborî pe peron, năucită. Se obişnuise atât de mult ca totul să funcţioneze fără probleme, încât uitase complet de pericolul pe care i-l rezerva cea de-a doua meserie. În timp ce mergea ca un automat pe chei, ajunse în staţia de taxiuri. Nu avea curajul să aştepte autobuzul…

Şoferul, un sicilian vesel şi dornic de agăţat, sporovăi tot drumul. Ei îi venea să-l omoare. În sfârşit, când ajunse în apartament, singură, ascultă robotul, dar nu primise nici un mesaj, apoi îşi dădu seama că sticla de coniac era goală şi coborî să-şi cumpere alta. Se simţea neprotejată şi foarte îngrijorată pentru viitorul ei. Nu credea că se va întoarce în viaţă în Bulgaria ei natală. Chiar dacă scăpase de comunism, nu era chiar ţara unde curgea numai lapte şi miere.

*

* *

Colonelul Solomatin îşi fuma obişnuitul trabuc, în timp ce lua câte o înghiţitură din paharul cu coniac. Ţinea întotdeauna o sticlă de Otard XO alături de cutia cu trabucuri. Avea şi el două mici păcate.

Încă nu ajunsese în apartamentul lui din interiorul ambasadei. Nu se hotăra asupra conţinutului mesajului pe care trebuia să-l trimită la Centru. Într-un caz similar, ordinele erau să-şi înştiinţeze şefii *numaidecât* şi să lase Moscova să hotărască ce cale să urmeze.

Cu toate astea, el se implicase atât de mult în afacerea „Werder”, încât nu îi venea să creadă că a ajuns la final. O sursă ca aceasta se găsea o dată la zece ani. Se putea compara cu Aldrich Ames… Începu să confecţioneze toate combinaţiile posibile de a-l recupera, ajungând mereu la aceeaşi problemă:

CIA îl identificase pe „Werder”. Deci, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde era terminat pe viaţă, oricare ar fi potenţialul de care dispune.

Mai rămânea un singur lucru de apărat: Serviciul. Italienii nu vor agrea ideea că SVR-ul s-a infiltrat la Vatican, începând cu rezidentura din Roma şi mai cu seamă, cu un agent activ pe teritoriu italian.

Se gândi cu amărăciune la agentul de la CIA care a reuşit să destrame reţeaua „Werder”. Făcuse treabă bună, dar asta nu-i bătătorea cărarea spre paradis. Cu condiţia să nu arunce vina în spinarea altcuiva. Relaţiile dintre SVR şi CIA nu vor permite să se facă o reglare de conturi pe faţă.

După ce strivi în scrumieră ceea ce mai rămăsese din trabuc, încuie în dulap sticla de coniac şi se duse în apartamentul lui după ce luase o hotărâre.

Va încerca să rupă orice legătură posibilă dintre SVR şi „marionetele” sale, ca să evite transformarea unei bătălii pierdute într-o derută totală. Se hotărâse să mai aştepte încă patruzeci şi opt de ore înainte de a anunţa Centrul, ca să aibă timp să facă curăţenie, căci, dacă îi avertiza pe cei de la Moscova în stadiul actual, cunoştea ordinele dinainte: să „destrame” totul şi să nu se mai atingă nimic.

Bineînţeles că, dacă lua asupra lui hotărârea de a nu anunţa imediat, risca o pedeapsă severă, însoţită de pensionarea anticipată. Ce importanţă ar mai avea? Era ultimul lui post şi va primi oricum două stele de general. Dar cel puţin avea certitudinea că încercase absolut totul.

CAPITOLUL XIX

Stând cu faţa spre oraşul scăldat în razele de soare, Malko încerca să se pună în locul adversarilor săi, în timp ce îşi lua micul dejun pe terasa de la *Hilton*. Se scurseseră treizeci şi şase de ore de când luase documentele de la hotelul *Colombus.* Prin urmare, SVR-ul ştia la ce să se aştepte. Rick Peretti aflase că *rezidentul* din Roma era colonelul Solomatin, vechiul prieten al lui Markus Wolf, un profesionist viclean şi feroce. Cum trebuia să acţioneze?

Să-l atace singur pe „Werder”, era o treabă delicată. Lichidarea unui preot în inima Romei putea să displacă total italienilor. În plus, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, chiar dacă se aşeza la masa tratativelor, îl ducea la ceea ce cunoştea deja: Sophia Petrov. Deci, SVR-ul tot nu ar fi implicat direct. De acum înainte, elementul esenţial era bulgăroaica. Sau va dispărea în mod discret, ipoteză puţin probabilă, ca să întrerupă orice legătură, sau mai degrabă…

El sări de pe scaun. Trebuia să o recupereze cu orice preţ! Reprezenta singura modalitate de a-l încolţi pe „Werder”. Malko ştia prea multe ca să nu-l asculte. La ora asta, trebuia să fie la Radio-Vatican. După cinci minute, el gonea pe Via Trionfale. Căută în zadar un loc de parcare, dar până la urmă opri maşina lângă staţia de autobuz. Regăsi răcoarea plăcută din holul imensei clădiri. Se îmbrăcase în „ţinuta” de preot, iar funcţionarul de la recepţie îl întâmpină zâmbind.

— Cu cine aveţi întâlnire, *Reverendo?*

— Cu directoarea emisiunilor pentru Bulgaria, răspunse Malko. *Padre* Georgio mi-a aranjat o întrevedere cu *signora* Sophia Petrov.

— Dar tocmai i-am mai trimis un vizitator. Puteţi să aşteptaţi câteva clipe?

Pulsul lui Malko se acceleră brusc. Nu avea un motiv anume, ci anii îndelungaţi în această meserie. Cu zâmbetul cel mai sfânt din lume, îi spuse funcţionarului de la recepţie:

— În cazul acesta, mă duc să schimb câteva cuvinte cu părintele Georgio. Anunţaţi-l că vin.

Malko începu să urce câte patru trepte odată. Părintele

Georgio se ivi din biroul lui în momentul în care el ajungea pe palierul de la etajul întâi.

— Nu vă aşteptam, *Reverendo* Helmut, făcu el, nu am prea mult timp pentru dumneavoastră…

Malko zâmbi.

— Vă rog să mă iertaţi, *Padre* Georgio, dar am o urgenţă la signora Sophia Petrov.

Directorul programelor pentru Europa rămase stupefiat.

— Sophia Petrov? Ce se întâmplă? Este o veste rea?

— S-ar putea să primească una, zise Malko în timp ce se năpustea pe culoar.

Puţin mai târziu îşi dădu seama că nu era înarmat. În faţa uşii secţiei de programe pentru Bulgaria, zări un bărbat. Era un preot în sutană, cu o carte de rugăciuni în mână. Malko încetini paşii brusc, furios pe sine. Uneori meseria îl făcea să devină paranoic. Trebuia să aştepte ca Sophia Petrov să termine ce avea de discutat cu oaspetele ei…

Continuă să meargă, prefăcându-se că intră în alt birou. Trecând prin faţa uşii exact în momentul în care se deschidea, zări în fugă părul blond al Sophiei şi o auzi exclamând îngrozită:

— Ce se…

Malko nu mai auzi nimic. Preotul o îmbrânci pe Sophia înăuntru. Nu îl văzuse pe Malko. Acesta văzu deodată cum înfige degetul în breviar şi înţelese. Îl îmbrânci la rândul lui pe necunoscut exact în momentul în care acesta agita cartea de rugăciuni aşa cum un exorcist îşi agită crucifixul în faţa diavolului. Sophia slobozi un ţipăt ascuţit, apoi se auzi un pocnet înfundat şi o ramă agăţată pe perete se făcu ţăndări.

Preotul se întoarse brusc. Malko zări o faţă dură, nişte ochi duşi în fundul capului, cu o expresie de gheaţă şi un nas turtit. Nu era chiar imaginea unui sfânt… Falsul preot nu îşi pierdu sângele rece. Răsucindu-se, ridică din nou cartea de rugăciuni, iar Malko zări pe muchia ei un orificiu rotund, la câţiva centimetri de capul lui. Cu dosul palmei, aruncă breviarul cât colo în momentul în care se auzi o altă împuşcătură. Simţi imediat o arsură deasupra urechii.

Năucit pentru câteva fracţiuni de secundă, nu putuse să reacţioneze când falsul preot, dezarmat acum, îi trase un cot puternic în stomac, încovoindu-l de durere. Agresorul făcu un salt şi ieşi pe uşa rămasă deschisă, dispărând pe coridor. Malko îşi pipăi tâmpla şi observă că sângerează. Auzi ca prin vis o voce în

spatele lui:

— *Reverendo* Helmut, sunteţi rănit!

Părintele Georgio apăru şi el înspăimântat. Sophia Petrov se lăsase în scaunul ei, albă ca varul. Fără să răspundă, Malko se aplecă şi luă breviarul de jos. Era o carte groasă cu muchia aurie şi cu o învelitoare groasă maro, în care fusese făcută o gaură cât să pătrundă un deget. Paginile fuseseră decupate în aşa fel încât să ascundă un mic revolver cu amortizor, de calibrul douăzeci şi doi. Era de-ajuns ca să ucidă.

— Ce s-a întâmplat? insistă părintele Georgio.

Se uită mirat la breviarul fără pagini care ascundea arma. Situaţia îl depăşea. Malko scoase batista şi îşi tamponă tâmpla însângerată. Mai lipsiseră câţiva milimetri, ca să fie mort.

— Este o poveste lungă, Padre Georgio, spuse el. O lungă şi foarte tristă poveste, iar eu nu am timp să v-o spun acum. Preotul pe care l-aţi văzut fugind nu era un preot adevărat, ci un asasin. Am ajuns la timp.

— Dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Vă voi explica şi acest lucru. Acum trebuie să plec. O iau cu mine pe domnişoara Petrov. Este în pericol.

— Aici? întrebă sufocându-se părintele Georgio.

Malko îi adresă zâmbetul cel mai liniştitor.

— *Padre* Georgio, vă rog să nu suflaţi o vorbă şefilor dumneavoastră despre ceea ce s-a petrecut aici. Să mergem, Sophia!

Înmărmurită, bulgăroaica se ridică şi îşi luă geanta. Când Malko o apucă de braţ, simţi că tremură. Închisă, cartea de rugăciuni semăna cu oricare alta. Părintele Georgio îi privea îndepărtându-se, fără să scoată o vorbă. Ca un bun iezuit ce era, acţionase cu chibzuinţă. Sophia Petrov nu îşi găsi cuvintele decât când ajunse în căldura umedă din Lungotevere.

— Unde mă duceţi?

— La Ambasada americană, zise Malko. Cred că, pentru moment, este cel mai sigur loc din Roma pentru dumneavoastră.

*

* *

Rick Peretti scoase micul revolver din breviar şi îl examina cu o lupă mare. Sophia Petrov se servise deja de două ori cu coniac Defender „Success” dintr-o sticlă pusă la dispoziţia ei de şeful centralei, dar mâinile nu se opriseră din tremurat.

Cu chipul întunecat, cu umerii aduşi în faţă, de parcă ar fi vrut

să-şi apere pieptul voluminos, abia ascuns de hainele subţiri, ea rămăsese fără grai. Americanul puse arma la loc.

— Nu are nici o marcă, spuse el. Este fabricată artizanal. Calibrul douăzeci şi doi. Încă nu am văzut arme de tipul ăsta. Cinci cartuşe cu încărcătură uşoară. Asta înseamnă că nu face zgomot, dar ucide cu precizie. Amicii noştri din SVR ţin la tradiţie.

— Dacă mai întârziam un minut, aş fi găsit-o pe domnişoara Petrov cu un glonţ în cap, în biroul ei şi nu aveam nici un indiciu, conchise Malko. Nu credeam că vor acţiona atât de repede. Şi nu înţeleg de ce.

— Ba eu înţeleg! zise deodată Sophia Petrov cu voce acră. Ticălosului îi este frică. Pentru că ne-am întâlnit. Am stat faţă în faţă.

— Cu cine?

— Cu colonelul Boris Solomatin, şeful lor. Dacă aş fi fost rusoaică, nu ar fi procedat astfel.

Ochii ei albaştri scânteiau de furie. Scoase o ţigară din geantă, iar Malko i-o aprinse repede cu bricheta lui Zippo.

Îndată ce se întorsese din Via Veneto, medicul ambasadei îi pusese un pansament care îi acoperea o parte din ureche şi jumătate din cap. Glonţul de calibrul douăzeci şi doi îl rănise până la os, dar superficial.

— Sophia, începu Malko, acum cred că sunteţi pe deplin lămurită. Au vrut să vă elimine şi o vor face din nou, pentru că sunt convinşi că mai pot repara ceva. Nu veţi fi în siguranţă decât după ce totul se va termina, iar „Werder” va fi scos din cursă.

Ea ridică sprâncenele mirată.

— Cine este „Werder”?

— Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, bărbatul pe care îl „trataţi” dumneavoastră de mai mulţi ani. Acesta este numele lui de cod.

Ea lăsă capul în jos fără să spună nimic. Malko schimbă o privire cu şeful centralei apoi continuă:

— În ciuda rolului pe care l-aţi avut în moartea lui Stephan Martigny, a lui Ludwig Hofenberg şi a soţiei acestuia, noi nu avem nimic cu dumneavoastră. Pur şi simplu, dorim să rezolvăm această problemă. Dacă ne veţi ajuta nu veţi păţi nimic.

— Ce trebuie să fac? întrebă Sophia Petrov după o scurtă ezitare.

Încă o persoană dotată cu darul supravieţuirii. Malko îi întâlni

privirea în care citi un soi de complicitate.

— Să vă explic, spuse el.

*

* *

Părintele Hubertus înlemni când îl recunoscu pe Malko, instalat în biroul monseniorului Jackson. El îi adresă un zâmbet prietenesc.

— *Padre* Hubertus, prietenul nostru m-a rugat să vă chem pentru o afacere care nu mă priveşte pe mine. Vă las singur. Nu vă supăraţi pentru această mică surpriză.

Se ridică şi ieşi din biroul gol, închizând vesel uşa. Cu un aer speriat, părintele Hubertus se uită în jur, ca şi cum ar fi vrut să fugă. Malko îi ceruse acest serviciu lui Rick Peretti, fiindcă preotul nu îi răspundea la mesaje. Îi arătă fotoliul din faţa lui.

— Luaţi loc, nu dispun de prea mult timp.

— Ce mai vreţi de la mine? V-am spus tot ce ştiam!

— Aproape totul, îl corectă Malko cu glas duios, însă eu am să vă spun foarte multe lucruri. Înainte de a fi criminal, sunteţi doar o victimă. Aţi fost manipulat cu neruşinare de un om lipsit de scrupule, care s-a folosit de naivitatea, de exaltarea şi de dorinţa dumneavoastră de a sluji Sfântul Scaun. Un om care se gândeşte doar cum să se protejeze ca să-şi poată continua viaţa aflată la antipozi de a dumneavoastră.

— Cine este? întrebă părintele Hubertus într-un suflet.

Cunoştea deja răspunsul.

— Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, spuse Malko. El este adevăratul spion de la Vatican. Ca să se protejeze pe el, v-a împins să ucideţi trei persoane.

Părintelui Hubertus parcă îi căzuse o cărămidă în cap. Era livid.

— Nu vă cred, zise el fără convingere. Oricum, am luat singur această hotărâre.

— După ce aţi fost intoxicat, spuse Malko. Ascultaţi-ne pe noi. Pot să dovedesc ceea ce susţin.

*

* *

Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde mergea grăbit pe Via della Conciliazione, cu o bucurie imensă în suflet. În ajun, găsise un mesaj de la Sophia Petrov la portarul din Via Aurelia, în care îi cerea să o sune din cabina telefonică pe care o foloseau din când în când. Mort de îngrijorare, alergase într-un suflet, dar vocea

amantei sale îl potolise imediat.

— Am avut o problemă tehnică cu documentele pe care mi le-ai adus alaltăieri, îi spusese ea. Le-am distrus. Ai putea să-mi aduci mâine altele? În acelaşi timp vom petrece momente agreabile.

— Pe mâine! doar atât spusese monseniorul Arturo.

Din fericire, documentele pe care le fotografiase pentru Sophia nu fuseseră încă duse în arhivă. În dimineaţa asta sosise mai devreme ca de obicei ca să primească felicitările şefului său. Acum se grăbea spre clipele de fericire, cu servieta plină de accesorii în mână. Cumpără în drum *Corriere della Sera* şi îşi permise să ia un taxi ca să ajungă mai repede.

Când Sophia îl întâmpină în prag, strânsă în corsetul care îi plăcea atât de mult, crezu că leşină de fericire. I se păru şi mai frumoasă ca de obicei. Îl lăsă să-i mângâie sânii, să pună mâna între coapse, având o lucire stranie în ochii ei albaştri de nepătruns. Fără să spună un cuvânt, el deschise servieta şi îi dădu sutana neagră mărginită cu roşu, apoi cingătoarea lată. El o studia în timp ce se îmbrăca cu o încetineală calculată. Simţea mare plăcere când o vedea pe această femeie superbă satisfăcându-i toate capriciile sexuale. El zise:

— Astăzi am adus o cravaşă.

Sophia Petrov se uită la el cu o privire grea.

— Ce idee grozavă!

Ea se întinse pe pat ca să o poată lega şi abia tresări când cravaşa o atinse prima oară. În fond, ei nu îi displăcea deloc. Monseniorul Arturo îşi scoase ochelarii ca să nu-l împiedice Simţea că abdomenul îi ia foc. Se dezbrăcă cu nerăbdare, eliberând modesta erecţie şi, lăsând cravaşa din mână, ocoli patul pentru felaţia obişnuită.

Această şedinţă suplimentară îl încânta, căci Sophia nu îl primea în patul ei decât dacă îşi primea „micul cadou”. Nici măcar nu fusese curios să o întrebe cum reuşise să distrugă în mod accidental documentele pe care i le adusese la precedenta vizită.

*

* *

— Cred că a sosit timpul, spuse Malko după ce se uită la cadranul luminos al ceasului Breitling B-1.

Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde se afla acolo de exact douăzeci şi şapte de minute, iar secundarul ceasului îi număra

ultimele secunde de fericire. Malko ocoli Mercedesul ca să-i deschidă portiera părintelui Hubertus care părea lipit de scaun. Preotul nu mai scosese o vorbă din clipa în care Malko venise să-l ia de la Poarta Sfânta Ana. Ultimele două ore şi le petrecuse adâncit în rugăciuni, în micuţa capelă, implorându-l pe Dumnezeu să-i dea forţa de a înfrunta adevărul. Ştia, fireşte, că Malko nu minţea, dar simţea nevoia să se convingă cu ochii lui.

Malko trecu înainte. Avea la curea un pistol Beretta 92 împrumutat de Rick Peretti, cu un glonţ pe ţeavă. După incidentul de la Radio-Vatican, îi era teamă. Ruşii nu acţionaseră, fiind siguri că revolverul nu ducea nicăieri şi că Vaticanul avea oroare de scandaluri.

Malko fu nevoit să-l împingă pe părintele Hubertus să urce scara. Acesta se uita năucit cum introduce cheia în broască. Uşa se deschise fără zgomot şi dădură peste un holişor care ducea direct în dormitor.

Părintele Hubertus îşi încleşta fălcile şi îl cuprinse ameţeala. Duhovnicul, părintele lui spiritual, omul pe care îl admira cel mai mult, era aşezat în genunchi pe pat, în spatele unei femei îmbrăcate într-un mod bizar, jumătate în corset, jumătate în sutană. Gol puşcă, cu minuscula erecţie, monseniorul se pregătea să pătrundă crupa partenerei sale care stătea culcată pe burtă, cu membrele legate de barele patului.

CAPITOLUL XX

Timp de câteva clipe, totul păru încremenit. În momentul în care se pregătea să violeze crupa Sophiei, prelatul spaniol îi zări pe străinii nepoftiţi. O fracţiune de secundă, rămase uluit, timp în care trecu prin furcile caudine. Însă vocea Sophiei îl readuse la realitate:

— *Caro mio,* ţi-am promis că o să-ţi fac o surpriză!

Cu un ţipăt răguşit, Arturo Gonzales y Vilaverde sări din pat. Fără ochelari, clipea din ochi ca o cucuvea. Pipăi după ei înnebunit. Cu părul rar şi ciufulit, cu fărâma de sex care se micşora văzând cu ochii, cu corpul alb şi plăpând, expus în toată goliciunea lui. Preotul nu distingea decât nişte forme neclare. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Nici nu mai putea să gândească, fiind cuprins de o teroare de nedescris. Nici în coşmarurile lui cele mai înspăimântătoare nu i se arătase o asemenea scenă. Când îşi puse ochelarii pe nas şi îl recunoscu pe părintele Hubertus, îi păru rău că şi-i pusese.

Părintele Hubertus era alb ca varul, străveziu ca o stafie. Privirea se plimba de la pat, la duhovnic. Buzele i se mişcau, dar nu scotea nici un sunet. Lui Malko i se făcuse milă de el. Brusc, se repezi cu un soi de ţipăt sălbatic şi îşi încleştă mâinile în jurul gâtului descărnat al monseniorului Arturo, care se chinuia să-şi pună izmenele.

— *Diabolo! Stronzo! Farabutto!* Blestemat să fii!

Arăta ca un nebun. Malko se grăbi ca să-i despartă şi reuşi să-l smulgă pe părintele Hubertus de lângă victima lui.

— Liniştiţi-vă! strigă el. Încă nu s-a terminat.

— Dezlegaţi-mă! îi rugă Sophia Petrov.

Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde se îmbrăca cu frenezie, fără să privească în jurul lui. Malko desfăcu nodurile eşarfelor cu care era legată Sophia care, îşi dezlegă singură picioarele, dezbrăcându-se de sutana cu margini roşii, apărând în toată splendoarea ei numai în corset. Părintele Hubertus se uita la ea îngrozit.

— Cine e făptura asta?

— Nu are nici o importanţă, răspunse Malko.

Prelatul spaniol se îmbrăcase aproape de tot. Smulse servieta

şi fugi direct spre uşă. Nici măcar nu scosese o vorbă. Malko se aşeză între el şi uşă, scoţând pistolul Beretta din curea.

— Deschideţi servieta! îi porunci el. Numai după aceea puteţi pleca.

El o sfătuise pe Sophia Petrov să nu-i ceară documentele imediat. Întâlni privirea de iepure speriat a monseniorului, bărbia parcă îi dispăruse, văzându-i-se numai nasul. Rămase ca paralizat. Malko îi luă servieta din mână şi o aşeză pe pat. Îşi puse pistolul la curea şi deschise servieta. În ea se găsea doar un plic mare maro pe care i-l întinse părintelui Hubertus. El îl apucă între degete, de parcă l-ar fi muşcat. Îl deschise şi scoase documentele. Atunci, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde slobozi un scheunat de câine bătut şi se năpusti spre uşă. În trecere, Sophia îi arunca sutana făcută ghem.

— Ia-o! S-ar putea să-ţi mai folosească!

Ar fi trebuit să se împiedice, însă reuşi să iasă pe uşă. Paşii lui se auziră coborând scările. Nu avea să se mai întoarcă… Părintele Hubertus era preocupat cu examinarea documentelor, iar Sophia dispăruse în baie. Liniştea mai dură câteva clipe, apoi părintele Hubertus înălţă capul şi spuse tranşant:

— Acum vă cred!

— Ştiu ce trebuie să simţiţi, zise Malko. De acum încolo, sunteţi singur cu conştiinţa dumneavoastră. Cred că lecţia aceasta a fost de ajuns pentru monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde. Sunt sigur că nu o va mai repeta…

— Vreţi să spuneţi că nu va păţi nimic?

Malko aprobă din cap.

— Noi nu avem nici o putere asupra poliţiei italiene. Cu atât mai puţin la Vatican. Să presupunem că noi aducem la cunoştinţa celor în drept cine este el de fapt. Însă eu cred că este afacerea internă a Sfântului Scaun. Ei vor lua măsurile care se impun, înţelegeţi, nu-i aşa? Nu dumneavoastră aţi omorât trei persoane tocmai ca să evitaţi izbucnirea unui scandal la Vatican?

Părintele Hubertus nu răspunse, dar rămase consternat. Apoi lăsă să-i scape din mână documentele sustrase.

— Pot să plec? întrebă el pe un ton sec.

— Sunteţi liber, răspunse Malko.

Nu era treaba lui să facă dreptate. El şi-a terminat misiunea. L-a demascat pe „Werder” şi l-a anihilat. Fără un cuvânt, părintele Hubertus ajunse la uşă şi o trânti în urma lui. De acum înainte îi va fi greu să trăiască. Malko adună documentele de pe podea şi

le puse în servietă. I le va înmâna monseniorului Jackson împreună cu câteva explicaţii, iar afacerea se va termina pentru CIA.

— Plecaţi aşa de repede?

Se întoarse. Sophia Petrov stătea în faţa lui, machiată, parfumată, dar tot cu corsetul pe ea. Se apropie de el precum Dalila, cu ochii ei albaştri inocenţi plini de o lucire tulbure. Sânii îi luau ochii lui Malko.

— Nu-mi place să mă îmbrac astfel de pomană, ieri mi-aţi salvat viaţa, zise ea. Nu am bani ca să vă arăt recunoştinţa, în schimb, am acest corp.

Cum Malko tăcea jenat, ea îl luă de gât, îşi lipi abdomenul de el şi murmură:

— Este mult mai confortabil decât pe pământ.

Oglinda sprijinită la picioarele patului îi trimise lui Malko imaginea acestei femei superbe, în corset şi se gândi că nu trebuia să dea cu piciorul lucrurilor bune pe care viaţa i le oferea. Viaţa era o poveste fără happy-end, pentru absolut oricine. Sophia Petrov îi adresă un zâmbet complice.

Ea se şi apucă să-l maseze cu abilitate. Într-o clipă, Malko avu o erecţie de toată frumuseţea. Îngenuncheată în faţa lui, bulgăroaica îi administra o felaţie demnă de un necredincios. Uitase şi de rana de la cap. Se simţea bine, iar această pauză era minunată. Se retrase din gura primitoare, iar Sophia, din proprie iniţiativă, se aşeză pe pat în genunchi. Nu îi fu greu să o violeze, strângând în mâini carnea elastică a şoldurilor.

*

* *

— Am fixat întâlnirea cu monseniorul Jackson, îl anunţă Rick Peretti. Vă aşteaptă în după-amiaza asta. La ora trei… Dar nu ştie ce îi veţi spune.

Surpriza va fi dură… După repriza cu Sophia, Malko se întorsese la *Hilton,* aducând-o şi pe femeie cu el, în cazul în care SVR ar fi vrut să încerce din nou să o omoare. Dar se întreba ce se întâmplase cu monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde.

Trebuie să fi avut o noapte foarte agitată… Era nevoit să se întoarcă la muncă la Vatican, lucru ce îl speria de moarte. Malko nu îşi făcea mari speranţe. Întrevederea lui cu monseniorul Jackson nu va declanşa un cataclism. La Sfântul Scaun, nu erau agreate scandalurile. Probabil că monseniorul spaniol va fi trimis în patrie, cu felicitările de rigoare, dar cu un avertisment discret

de la episcopul lui.

În ceea ce îl priveşte pe părintele Hubertus, el îşi va vedea de drumul său, sfâşiat între remuşcări şi datoria lui faţă de Biserică. El era de fapt *adevărata* victimă.

Ceilalţi îşi pierduseră viaţa, însă el sacrificase mult mai mult. Murise deja, dar nimeni nu-şi dădea seama de asta.

— Sophia Petrov ar dori să-şi petreacă câteva luni în Statele Unite, zise Malko, dar acest lucru se poate aranja. Va cere un an de concediu de la Radio-Vatican.

— Nu este nici o problemă, îl asigură americanul. Vom aranja acest lucru când veţi pleca dumneavoastră din Italia.

*

* *

Părintele Hubertus străbătu pe jos Poarta Sfânta Ana, salutat de cei doi ofiţeri din Garda elveţiană, iar apoi de jandarmi. Se opri la ghereta din sticlă ca să explice unde se ducea: la etajul al treilea al Curiei, să-l vadă pe Cardinalul Galuzzi. Cum toată lumea îl cunoştea, nimeni nu a verificat unde se duce. Urcă cu paşi vioi aleea ce ducea la Curtea Belvedere, o luă apoi la stânga, trecu pe sub arcadă şi ajunse în Curtea Damas.

Mai multe persoane aşteptau în faţa liftului care urca şi în apartamentele papei, printre care se găsea şi un cardinal care îl cunoştea şi voia să-i sărute inelul. Schimbară câteva cuvinte amabile în timp ce aşteptau liftul. Părintele Hubertus se opri la etajul al doilea. Se pomeni cu o strângere de inimă pe culoarul imens cu tavanul înalt pe care se găseau toate birourile secretarului general şi ale adjunctului, persoanele cele mai importante din Vatican după papă.

Împinse uşa secretariatului, unde lucra monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde. Doi preoţi care stăteau în faţa unui calculator ridicară privirile spre el.

— *Monsignor* Arturo tocmai a sosit, spuse unul dintre ei. Vreţi să-l anunţ, părinte Hubertus?

Ei erau obişnuiţi să-l vadă des. Părintele Hubertus le zise zâmbitor:

— Vreau să-i fac o surpriză. Are musafiri?

— Nu, părinte Hubertus.

Preotul deschise uşa simţind un nod în gât. Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde era la birou şi scria ceva. Era aranjat şi Conştiincios ca un adevărat birocrat. Înălţă capul şi puse repede stiloul jos, devenind palid.

— *Padre* Hubertus! Eu…

Părintele Hubertus puse jos servieta şi înaintă spre birou. Parcă nu era el, se simţea ca o stană de piatră, o cu totul altă persoană. Prelatul spaniol se ridicase de pe scaun şi privirea îi oscila. Încercă să spună ceva, nu reuşi, apoi zise în sfârşit:

— *Padre* Hubertus, trebuie să vă explic…

— Dumneavoastră sunteţi Satana! zise părintele Hubertus cu voce încordată. Eu nu discut cu Satana. *Vade retro!*[36]

Ochii lui scăpărau fulgere de mânie, însă, în mod ciudat, se simţea extraordinar de liniştit. Era împăcat cu sine însuşi. Continua să înainteze, dar, în trecere, luă un sfeşnic masiv de pe birou, care servea drept decor. Era un cadou din partea congregaţiei. El îl admirase de multe ori, căci era un obiect superb din secolul al XII-lea. Era atât de greu că abia putuse să-l ridice. Însă acum, îl smulse cu foarte mare uşurinţă de pe birou şi se îndreptă către monseniorul Arturo, care rămăsese blocat între birou şi fereastră.

— Du-te după stăpânul tău! strigă părintele Hubertus înainte de a-l lovi cu sfeşnicul în cap.

Postamentul masiv din plumb îl nimeri pe monseniorul Arturo deasupra urechii, trântindu-i ochelarii de pe nas. Încercă să se apere cu mâinile, urlând cu vocea lui ascuţită:

— *Padre* Hubertus, opriţi-vă! Sunteţi nebun! Au!

Ţinând sfeşnicul cu ambele mâini, îl pocni cu toată puterea pe prelatul spaniol direct în moalele capului. De data asta, capul trosni de-a binelea. Monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde urlă tare de tot, apoi se prăbuşi în clipa în care cei doi preoţi din biroul de alături apărură atraşi de urlete. Nu putură să-l oprească pe părintele Hubertus să-l lovească în continuare ca un automat, reuşind până la urmă să-i facă prelatului spaniol capul terci. În fine, părintele Hubertus se îndreptă de spate, aruncă sfeşnicul plin de sânge, îşi făcu semnul crucii şi zise cu vocea lui de stentor:

— Satana a murit!

Avea o figură atât de răvăşită, încât cei doi preoţi, îngroziţi, îşi făcură şi ei cruce, apoi îl imobilizară cu blândeţe. Întins pe jos, monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, părea o grămăjoară de cârpe negre.

Oamenii începură să se strângă în birou. Chemat de urgenţă, monseniorul Galuzzi veni şi el în sfârşit şi rămase consternat în

[36] Înapoi! Expresia în latină este „Vade retro, Satana!” (n.t).

faţa acestei scene de groază. Îşi făcu şi el semnul crucii, apoi chemă pompierii Vaticanului.

*

* *

Monseniorul Jackson nu părea în apele lui. Înainte ca Malko să spună ceva, el îl avertiză:

— La Curie s-a petrecut o tragedie îngrozitoare în dimineaţa asta. Părintele Hubertus l-a asasinat cu o bestialitate nemaiîntâlnită pe monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde, un preot spaniol de o mare milostenie, foarte muncitor, care era pe deasupra şi duhovnicul lui. Pentru Vatican a fost într-adevăr un an nefast. Încă o tragedie de neînţeles.

— Cred că aş putea să vă explic, spuse Malko cu voce tulburată.

El nu s-ar fi gândit niciodată că părintele Hubertus va reacţiona astfel. Dar cum ar fi putut să prevadă acţiunile unui om care omorâse deja trei persoane, pentru simplul motiv că voia să evite izbucnirea unui scandal în sânul Bisericii?

Monseniorul Jackson rămase multă vreme tăcut după ce Malko termină de vorbit. Cu documentele aduse de el în poală, stătu astfel dus pe gânduri. În fine, înălţă capul.

— Aş putea să vă cer să mai aveţi puţină răbdare? Aş vrea să-i povestesc cuiva de aici toate astea.

— Vă rog, spuse Malko.

Rămase singur aproape o oră. Monseniorul Jackson apăru în sfârşit cu o figură neschimbată.

— Eminenţa sa, monseniorul Sabatini doreşte să vă cunoască, îl anunţă el.

— Cine este monseniorul Sabatini?

Păru de-a dreptul şocat că Malko nu îl cunoaşte pe acest prelat.

— Este secretarul Administraţiei pontificale de la Curie. Vă face o favoare extraordinară. De obicei, nu primeşte persoane laice.

Lui Malko îi venea să-i spună că nu ceruse o asemenea favoare, însă preferă să tacă.

— Vă urmez.

Ieşiră şi ajunseră în Curtea Belvedere, apoi merseră pe lângă biblioteca Vaticanului şi pe lângă arhivele secrete de unde monseniorul Arturo Gonzales y Vilaverde furase documentele secrete… În hol îi aştepta un alt preot care se ocupă de ei.

Trecură pe sub o coloană, urcară o rampă şi trecură prin faţa ofiţerului de pază. Apoi urcară o scară îngustă. Monseniorul Jackson se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Malko să intre într-un antreu strâmt, apoi într-o încăpere cu pereţii tapisaţi cu un roşu cardinal, a cărei unică fereastră dădea în grădinile Vaticanului. Pe o masă se afla un televizor vechi, iar mobilierul era obişnuit, cu tapiţerie din catifea roşie.

Un preot îl aştepta instalat într-un fotoliu. Era grăsuţ, cu o *talata filetata* impecabilă şi cu calota roşie. Avea trei guşi şi nişte ochi inteligenţi în spatele ochelarilor cu ramă aurie. Îi întinse inelul pentru a-i fi sărutat de Malko, iar acesta se aplecă. De sub calotă îi ieşeau câteva fire rare de păr. Părea de şaizeci de ani. Îi făcu semn lui Malko să se aşeze, în timp ce monseniorul Jackson rămase în picioare.

— Monseniorul Jackson m-a pus în temă cu această poveste înspăimântătoare, începu el cu o voce spartă. Mai întâi, ţin să vă mulţumesc pentru rolul pozitiv pe care l-aţi jucat.

— Vă rog, zise Malko.

— Am vrut să vă cunosc personal ca să vă adresez o cerere specială.

— Da?

— Aţi putea să-mi promiteţi că nici dumneavoastră, nici oamenii pentru care lucraţi – prietenii monseniorului Jackson, parcă – nu vor sufla un cuvânt despre acest şir de evenimente dramatice?

Malko se abţinu ca să nu zâmbească.

— Cred că pot să-mi ţin promisiunea, Eminenţă. Fără cea mai mică reţinere.

Adjunctul papei înclină capul, aprobând în sinea lui această atitudine.

— Vă mulţumesc în numele Bisericii, zise el. Pe viitor, vom încerca să fim mai prevăzători.

Se ridică în semn că întrevederea a luat sfârşit. Malko nu se putu abţine să nu pună o întrebare care îi ardea buzele:

— Ce se va întâmpla cu părintele Hubertus?

Monseniorul Sabatini clătină din cap.

— Părintele Hubertus este un om foarte tulburat. Are nevoie de un repaus îndelungat. Biserica se va îngriji de sufletul şi de trupul lui. Dar sunt convins că i-a rămas credinţa şi, când ai credinţă, poţi fi salvat. *Adesso, tutto a posto*[37], zise el în

[37] Acum totul este în ordine (n.a.).

încheiere.

Dispăru în foşnetul sutanei. Malko se uită cum se îndepărtează pe coridor. Părea o fantomă în negru şi roşu, păstrătoare a atâtor secrete. Se întrebă brusc dacă papa era la curent cu tot ce se întâmpla la Vatican.

— Vă conduc, spuse monseniorul Jackson cu vocea sugrumată de emoţie.

*

* *

Sala de conferinţe a Vaticanului din Via della Conciliazione de la numărul şase era plină până la refuz. Încă de ieri, circulau nişte zvonuri despre o moarte ciudată survenită la Vatican, iar purtătorul de cuvânt al Sfântului Scaun, Joaquim Navarro-Vals, ţinea acum o conferinţă de presă. Veni în faţa ziariştilor, pus la patru ace ca de obicei, se apropie de microfon şi începu să citească un text cu voce egală.

— Cu durere în suflet vă informez că Monsignor Arturo Gonzales y Vilaverde, care a făcut parte din Legiunile lui Cristos şi care a lucrat de mai bine de cincisprezece ani la Vatican, s-a stins din viaţă în urma unei crize depresive. Superiorii lui au pus această depresie pe seama efortului prea mare cerut de munca sa. Trupul neînsufleţit va fi trimis în Spania ca să fie înmormântat lângă familie. Cardinalul secretar de stat Angelo Sodano va ţine o slujbă de pomenire în după-amiaza aceasta în bazilica patriarhală a Vaticanului.

Dădu comunicatul oficial spre a fi difuzat ziariştilor, apoi dispăru fără să răspundă la întrebări. Malko schimbă o privire cu Marcello Boncompagni. Era clar că Vaticanul îşi îngropa secretele o dată cu morţii.

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAPITOLUL I.....5
CAPITOLUL II.....20
CAPITOLUL III.....29
CAPITOLUL IV.....40
CAPITOLUL V.....49
CAPITOLUL VI.....57
CAPITOLUL VII.....67
CAPITOLUL VIII.....76
CAPITOLUL IX.....87
CAPITOLUL X.....99
CAPITOLUL XI.....106
CAPITOLUL XII.....114
CAPITOLUL XIII.....121
CAPITOLUL XIV.....132
CAPITOLUL XV.....141
CAPITOLUL XVI.....148
CAPITOLUL XVII.....155
CAPITOLUL XVIII.....164
CAPITOLUL XIX.....172
CAPITOLUL XX.....179
CUPRINS.....187

Preotul se întoarse brusc. Malko zări o față dură, niște ochi duși în fundul capului, cu o expresie de gheață, și un nas turtit. Ridică iarăși cartea de rugăciuni, iar Malko zări un orificiu rotund pe muchia cărții în care era ascuns un pistol.

Văzu cum preotul introduce degetul arătător în interiorul breviarului și îl încordează pe trăgaci. De la această distanță, chiar și un glonț de calibru mic ar distruge în întregime creierul unui om... Înmărmurit, Malko își zise că va muri.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Viză pentru Cuba
- Dans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzurații din Bagdad
- Sirena diabolică
- De veghe în Israel
- Misterul din Pago-Pago
- Pantera de la Hollywood
- Bali, paradis mortal
- Balul contesei Adler
- Proscrișii din Ceylon
- Magie neagră la New York
- Ciclon la ONU

PREȚ 9 000 Lei

ISBN 973-9138-67-5